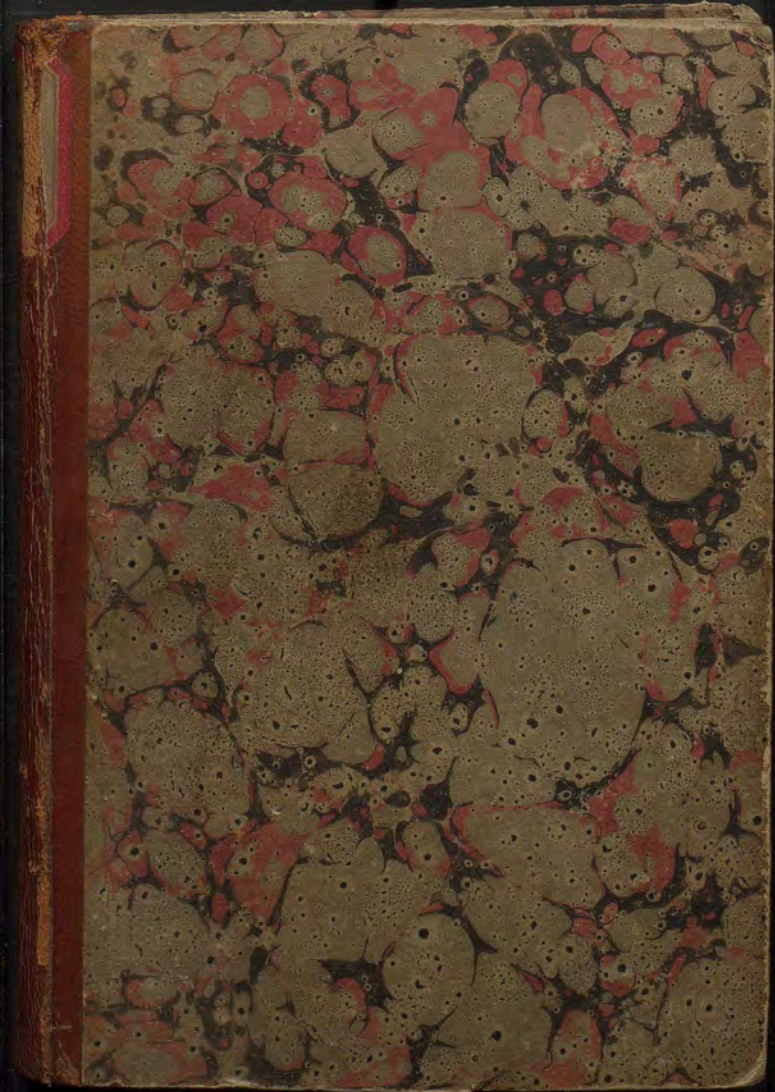

EX LIBRIS
J.B. HALVORSEN

Sept 13 Aug

A
5382

Den lille Salmeskat.

En Samling

af

det nittende Aarhundredes norske Forfattere.

Samlet

af

Skolelærer C. Gundersen.

Hongsund 1868.

Trykt og forlagt af H. Thronsen.

97d057833

Forord.

Efter iforveien i længere Tid at have indhentet Oplysning om de fleste Forfattere af disse her samlede Salmer og faaet Tilladelse til at offentliggjøre deres Navne, er det da kommet dertil, at jeg, ved den Naadegave Herren har givet mig til at arbejde dermed, kan lade denne Salmesamling udgaa til den christne Almenhed.

For nogle af de her optagne Salmer, som ikke har Forfatterens Navn under, skylder jeg som Samler at bemærke, at jeg ikke rigtig ved, om de ere af dette Aarhundrede og norske Forfattere. Dog er der ogsaa Nogle, som jeg kjender, hvem Forfatterne ere, men som jeg ikke har faaet Tilladelse til at offentliggjøre.

De fleste af disse Salmer ere forfattede af christelige Lægmænd, som vel ved Herrens Naade har følt Betydningen saavel som Nytten af i Tale og Sang at bruge og benytte sig af Guds Ord til Paamindeelse, Opmuntring og Trøst for sig selv og sine Medmennesker paa den trange Livets Vej; men som ved Siden deraf har havt mindre Lærdom til i et tydelig Sprog og i en rigtig Form

at kunne fremsætte sine Tanker, hvilket gjælder end mere, naar man skal udtrykke sine Hjertens Følelser og Tanker i Sang.

Derover vil vistnok et og andet kunne blive at kritisere paa ved disse Salmer, idet man kunde synes, at der manglede paa en ordentlig Tankegang deri, at der i flere af dem manglede Rim og bekjendte Melodier, hvilket jeg meget gjerne erkjender; men da de fleste af disse Salmer ere paa mange Steder vel bekjendte og indsjungne i Folkets Hukommelse, saa at, endstjønt jeg havde faaet Tilladelse til at rette paa enkelte Ord, fandt jeg det dog rimeligst at optage dem for det meste uforandrede, for ikke at vildlede dem, som forhen kjende disse Sange.

Foruden det her Nævnte, kunne der maaske være andre Mangler ved et eller andet Ord eller et Udtryk, som ere ubemærket indløbne enten fra Forfatterne eller fra min Side som Samler, hvorover den tænkende Sanger maatte ville ønske eller fordre, at det burde været anderledes, for hvilke jeg vil bede Enhver, hvem Bogen kommer ihænde, om en skaansom Bedømmelse og kjærlig Overbærelse med de Mangler, som man kunde finde derved.

For Mogle kunne vel disse Salmer synes overflødige og paa denne Tid unødvendige, hvil-

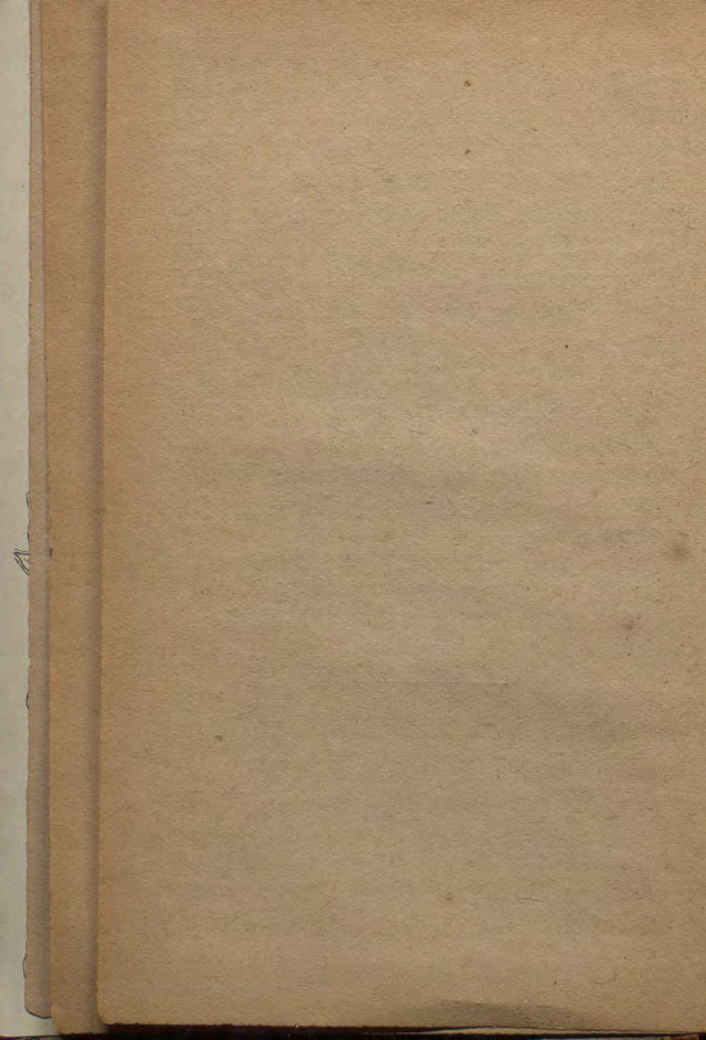
ket jeg vil overlade til Enhvers Opfattelse og Bedømmelse; men jeg tror dog, at for den enfoldige Christen, der gjerne vil bruge Guds Ord i Bøn og Sang, kan disse Salmer ved Guds Aands Bistand blive til Naamindelse og Opmuntring, Herren til Ære og Pris.

Den være derfor anbefalet til enhver Sjæl, som har Lyst til at synge og læse for Herren i sit Hjerte.

Himmelske Gud og Fader! læg baade nu og fremdeles din Velsignelse til dine Ord, som er udtalte i disse Salmer, at dets Sang maa blive til dit Navns Ære og enhver enkelt Sjæl til Fred, Glæde og evig Salighed for din Søn Jesu Christi Skyld! Amen!

Ladegaardsskolen i Juni 1868.

C. Gundersen.

Adventssalme.

Mel. O, Jesu! for din Pine.

1. Du kom at saliggjøre Det faldne Adams Røn
Og det til Frihed føre, O, Guds enbaarne Søn!

2. Du til hvert Hjerter kommer, Som for dig
aabner sig I Raadens milde Sommer Og tror,
Guds Søn! paa dig.

3. Du synlig vil gjenkomme Paa Verdens sidste
Dag Og Herrens Straffedomme Udføre Slag
i Slag.

4. Be, da Enhver, som ikke Her vilde gjøre
Bod! Han hisset maa uddrikke Guds Bredes
dybe Blod.

5. O, Jesu! end ei omme Er Raadens dyre
Tid. Gid, at du vilde komme Til mig, min Frel-
ser blid!

6. Min Adventsgjæst du være, At jeg ei bæve
skal, Naar du i Kraft og Ære Besøger Jordens
Dal!
Chr. Dick.

Julesalmer.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

2. O, Venner! hvilken Glæde: Ds er en Frel-
ser født! Af Tak vi burde græde; Men Hjertet
er for dødt. Det fatter ei de Sager, Som høre
Himlen til; Thi Satan Sindet drager Til Ver-
dens Lyst og Spil.

2. Derfor vi ville bede: Gud! giv et andet
Sind, Som vil den Vej oplede, Der fører til

2
dig ind! O, fæst idag vor Tanke Ved din Barm-
hertighed! Lær os vor Gud! at banke, Indtil vi
finde Fred!

3. Fyld du vor Sjæl med Smerte Og Graad
for misbrugt Tid! Væk Trangen i vort Hjer-
te Til Jesum Christum blid! Og lad idag os stam-
me: „Og er en Frelser født“ Med Vilje at an-
namme Det Englebudskaab født! Chr. Dick.

Mel. O du min Immanuel.

3. Hen til dig, Immanuel, Som i Krybben
hviler, Arme Synder nu i Kvæld Med stor Glæ-
de iler. Du har mig forligt med Gud, Slettet
al min Brøde ud.

2. Nu mit Hjerter finder Fred Ved din store
Naade. Du har af Barmhertighed Lægt min
Sjælevaade, Abnet Himmelen for mig. O, hvor
er jeg lykkelig!

3. Blandt de Smaa jeg vandrer glad Nu i
Barnesmykke Mod den underfjønne Stad, Hvor
ei Sorger trykke, Synger her min Julefang, Skjont
blandt Torne er min Gang.

4. Jesu! jeg ei bytte vil Nu med Verdens
Rige, Som har Sjælen sat paa Spil, Efter Mam-
mon hige; Thi jeg fik en bedre Skat I den lyse
Julenat.

5. Herre! du er Skatten min, Hvorom jeg
vil frede, Og jeg usle nu er din Og dit Barn
faar hedde. Gives større Lykke vel? Nei — o,
nei, Immanuel!

6. Lær mig og at sætte Pris Altid paa din
Naade! Hjælp mig vandre paa din Vis! Du mig

daglig raade! Led, o, Jesu! hvert mit Skridt!
Reis mig, om jeg falder tidt!

7. Jeg af dig, mit Juletræ! Vil i Troen
plukke Søde Frugter og paa Knæ Om den Naad:
de sukke, Himmeldruer! at din Saft Mig maa
stjænke Lyst og Kraft!

8. Julepalme! bred dig ud Over dine Svage!
O, bestjærm, bevar din Brud! Lad din Aand led:
sage Mig og Mine, som her staa, At vi ikke fra
dig gaa!

Ehr. Dick.

Mel. Jesu søde Hukommelse.

4. Belsignet søde Juletid, Nu Alle bruge maa
sin Flid Med Sang og Bøn at love Gud For
Fredens høie Englebud.

2. De hilse os med Himmelsfred Og vise os
det rette Sted, Hvor Verdens Frelser findes kan
I Bethlehem i Judæ Land.

3. O kommer Store, kommer Smaa, Til Beth:
lehem vi nu maa gaa; Thi Jakobs Stjerne med
sit Skin Vil lyse os i Stalden ind.

4. Forunderlige Julenat, Som bringer Ver:
den saadan Skat. Dog saare Faa vil agte paa,
At Gud i Krybben ligge maa.

5. Den Verdens gamle Julesti Med Drif og
Dands at gaa forbi Sin Frelser's Krybbe, Stald
og Straa Af Alle ret begrædes maa.

6. Du Uomvendte, Læg og Lærd, Er Jesus
da ei mere værd, End Verdens Værd, Gunst og
Pragt? O skam dig i din Juledragt.

7. Ja Vin og Æl og Gjæstebud Er Verdens Glæ:

de, Verdens Gud; Men Guds Børns Glæde findes
der, Hvor deres søde Frelser er. A. Nielsen.

Mel. O Sjæl, som endnu i Synden drømmer.

5. I Babels Land sidder Sion Enke Saa man-
gen Gang, Hun græde maa, naar hun blot vil
tænke Paa Sions Sang. Ved Floden sidder hun
hjerteklemt, Skjont Harpen hænger paa Grenen
stemt.

2. Op Sions Datter! nu kan du kaste Din
Enkedragt; Det Ende har med din Graad og
Faste; Thi Gud har sagt: Saa sandt jeg lever,
jeg er din Gud, Og Sion er min udvalgte Brud.

3. Se Jesse Rod, hvor den deilig flyder Et
Livsens Blad; Derfor min Sjæl sig i Herren
fryder Og er saa glad; Thi Jakobs Stjerne fra
Bethlehem Mig viser Veien til Himlen hjem.

4. Min Sang jeg blander med Engtemunde
Som Jesu Brud; Jeg Vilje har, om jeg bare
kunde Ret prise Gud; Thi han er kommen, Im-
manuel, Med Blod at rense min arme Sjæl.

5. Der ligger han, som er Engles Glæde, I
mørke Stald. Han vil dig føre til Brudesæde I
Himlens Sal. Kom alle Store, kom alle Smaa,
Vi vil til Bethlehems Krybben gaa.

6. Se, der er Jesus min Fryd og Vre, Min
Sjælestat, Min Sol og Stjerne han nu vil være
I Verdens Nat. Om ham jeg synger en Jule-
sang, Saa vil ei Tiden mig blive lang.

7. Bort Verdens Væsen med dine Skikke Paa
Syndens Bei. At holde Jul blot med Nad og

Drikke, Det passer ei; Men prise Herren i Ydmyghed, Det giver Hjertet en salig Fred.

A. Nielsen.

Passionspsalme.

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

6. **D** Frelser! i Gethsemane Du led stor Angst og Sjæleve, Da du af Alle blev forhadt, Ja ligesom af Gud forladt.

2. Lær mig deraf at tænke paa, Om jeg end synes tidt at gaa Forladt, forhadt af Gud og Mand, At det kun er en Prøvestand!

3. Du ved din Bøn til Himmelen Gik styrket Mod og Kraft igjen, Og siden efter som et Lam Du taalede al Spot og Skam.

4. O lad mig og ved stadig Bøn Forvente Alt fra dig, Guds Søn! Saa vil jeg ogsaa taale lig Bed dit Exempel følge dig.

5. Disciplene dog ene var, Hvoraf du kunne vente Svar; Men selv i Dødens Nat forlod De dig, da du saa sorgfuld stod.

6. Ak, Herre! hjælp min arme Sjæl, Da vist jeg ved, du vil dens Vel! Saa vil jeg ei forlade dig, Førend du faar velsignet mig.

7. Du bad dem om at vaage med, Da du i saadan Rød blev sted, Dog lagde de sig alle ned Og sov, imens du kraftig stred.

8. O lad mig ikke sove, naar Jeg Dommens store Budskab faar, Da du har sagt: Saa skal de se Mig hist igjen i Skyerne.

L. Harkstad.

Paaskefalsmer.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

7. Kom ind til mig, o, Herre Christ, Og vis dig for mit Hjerte; Da bliver Alting godt og lyst, Da læges al min Smerte; Da er jeg frelst fra Sjælens Nød, Fra Satans Ondskab, Synd og Død Og kan dig fryd'lig prise.

2. Jeg ved, du er min Frelsermand, Mit Kjød du lod paatage Og kom herved i Syndens Land Og vilde Døden smage; Selv ren for Synd, udi mit Kjød Du bar min Synd og led min Død Og gjorde for mig Fyldest.

3. Og op du stod paa tredie Dag, Og død laa Døden bundet; Du vandt det store Hovedslag, Og det for mig var vundet; Jeg ved det vist, at det er sandt, Jeg har et stærkt og sikkert Pant I Ord og Sakramenter.

4. Men, af, du ser det, Herre Gud, Du kender godt mit Hjerte: Den, som du kjøbte til din Brud Med Dødens bitre Smerte, Er dog saa mørk og kold og død, Saa fuld af Synd og Bræk og Stød Og kan dig ikke elske.

5. O, hør mig, Herre Jesu sød, O, lad mig faa at eie Det Lys og Liv, du ved din Død Og Geir har bragt tilveie; Din Døds og Pines Frugt og Gæst Og din Opreisnings Levskraft Lad kende i mit Hjerte!

N. L.

Mel. Søde Jesu vi er her.

8. Jesus lever, Graven brast, Han stod op med Guddoms Vælde; Trøsten staar som Klippen fast

Alt hans Død og Blod skal gjælde. Lynet blin-
ker, Jorden bæver, Graven brast, og Jesus lever!

2. Jeg har vundet, Jesus vandt; Døden op-
slugt er til Seier, Jesus Mørkets Fyrste bandt,
Jeg den kjøbte Frihed eier; Aaben har jeg Him-
len fundet, Jesus vandt, og jeg har vundet!

Johan Nordal Brunn.

Pintsefalsmer.

Mel. Jeg ved et evigt Himmerig.

9. O Helligaand! du Himmelvind, Blæs nu og
fyld Guds Tempel! Skab Rod og Tro i vores
Sind, Og sæt paa os Guds Stempel!

2. Uds i os Guds Kjærlighed, Lad komme
Haabets Morgen, Lad i Retsfærdighed og Fred
Ombyttes Syndesorgen.

3. O, hjælp os, at vi Pintsefest I Himlen
holde sammen, Hvor ingen uvelkommen Gæst For-
styrre kan vor Sammen!

4. I Jesu Navn vi bede dig, O, Naadens Aand,
du høie: Giv os din Pintseglæde rig! Dit Amen
du tilføie.

Chr. Dick.

Mel. Vær trostig mit Hjerter, bedrøv dig ei mer.

10. Jeg lever i Naadens, den deilige, Tid Paa
Gletten, hvor Lærken forsøger sin Flid. Jeg van-
drer i Skoven, Paa Engen, hvor oven, Hvor oven-
fra Himlen nedsender sin Regn: Der hører jeg
Lovsang, ser Foraarets Tegn.

2. Jeg aabner mit Hjerter, saa bliver det fyldt,
Med Naade fra ham, som os gir usforstyldt. Og
Tonernes Triller Fordrive de Griller, Som ind-

dygse Verden, forvirre Guds Børn, Naar de sig opsvinge med Binger som Ørn.

3. Hvor brændende Hjerter opføre en Sang, Hvor Taler om Christo er kommen i Gang, Hvor Unge og Gamle Sig glade forsamle Med Lovsang i Hjertet, paa Læben et Ord, Der kommer jeg gjerne og synger i Kor.

4. Der sidde de sammen, som kaldes de Smaa, Som Visdom fra Himlen dog Alle forstaa; Saa gives den Ene De Andre at tjene: De lettes mod Skyen ved Gudsord og Bøn; Og Verden beler os, men Lodden er skøn.

5. Der lærer jeg Sange, som Verden ei kan; Den Ringeste stilles med Præster i Rang; De delige Toner bebude os Kroner, Langt bedre end de, som her Kongerne bær', Som vi ei fortjente, men Gave kun er.

6. Jeg ikke kan sige, hvor Hjertet er let; Thi Trængsel paa Jorden, hvad er dog vel det, Naar Gamle og Unge Omkring mig har Tunge At vidne om Christo og Enden paa Strid, At kummer ei egner sig Sangernes Tid? Olaf Skullerud.

Mel. Kom Regn af det Høie.

11. Kom, Sjælenes Hyrde! din Hjord at bevare Og lede den hen Paa grønne Græsgange, at ingen Slags Fare Skal den nu igjen Bortføre fra dig og din liflige Sti; Men lyde din Stemme Og ikke forglemme, At du den kan fri. :.:

2. Se, Ulven er rede, som agter at sprede Og splitte din Hjord; Men du, som gav Livet For dennem at redde, Giv Kraft ved dit Ord, Saa

den kan erfare, at du staar den bi; Ja, du kan alene, Den Kræfter forlene Til Seier at faa. ∴

3. Men se, der er ogsaa en Hjord, som ei kjen-
der Din kjærlige Røst, Men vildsom i Orken blandt
Alvene render Foruden din Trøst. Opsøg den og
led den selv ind paa din Sti, Og lad den for-
nemme Din liflige Stemme Og følge dig tro! ∴
Th. Grønland.

Konfirmationspsalme.

Mel. Kæmp alvorlig, nu Guds Naade.

12. Du, som os idag vil gjæste, Vær velkom-
men i det Hus, Hvor du vil din Bolig fæste Fjernt
fra Verdens Larm og Sus!

2. Bliv hos os; thi Dagen helder; Aftenen
er saare nær; Dren maaste Trøet fælder, Inden
Solen dalet er!

3. Se — i Bønner vi frembære Dem, som
skulle denne Dag love, Herre! tro at være Dig
til Hjertets sidste Slag!

4. O, drag ind i deres Hjerter! Bliv hos dem
en daglig Gjæst. Vær dem nær i Fryd og Smerte!
Hold med dem din Bryllupsfest!

5. O, velsign dit Ord paa Læben! Lad det gaa
fra Hjertets Grund! Lad det worde deres Stræ-
ben Dig at ære allensfund!

6. Skriv, o Jesu! deres Navne Naadigt ind
i Livets Bog! Hjælp dem, at de kunne havne,
Hvor du selv dit Sæde tog!

7. Lad dem Bolig hos dig tage Ved din Fa-
ders høire Haand Og din Sabbatshvile smage Ved
forklaret Barneaand!

Ehr. Dick.

Sang ved Bryllupper.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

13. **D**, kom du høie Bryllupsgjæst, Som vilde
Kana gjæste, Og gjør hos os en Bryllupsfest Ved
Bo hos os at fæste. Du bringer Fred og Lykke
med, O, Jesu! udi dine Fjæd Fremblomstrer Him-
lens Sommer.

2. Og fattes Vin, du byder Vand Til deilig
Vin at blive. Afhjælpe Trang du vil og kan Og
Dine Raade give. Du svigter ei i Modgangs Tid,
Men bliver lige tro og blid I Livet og i Døden.

3. Forklar os ved din gode Vland, Hvad **W**g-
testand betyder, Og knyt du selv det omme Baand,
Alt Ingen Pagten bryder. Lad Renhed, Hellighed
og Tro Omflynge yndigen de To, Som **W**gte-
fæller ere!

4. Lad Bryllup holdes i dit Navn Og ei i
Syndens Stræde, Hvor man ei agter Sjælens
Gavn, Men søger syndig Glæde. Lad Ingen træde
under Fod Forsoningens det dyre Blod Og van-
dre dig uværdig!

5. Forjag al Overdaadighed, Al Bøllyst, al
Uorden, Hvorved man ei kan finde Fred Og Lykke
her paa Jorden! Lad Graadseri og Druffenskab
Ei volde Sjælen Saar og Tab, Som ikke kan
forvindes!

6. Lær os at tælle hver vor Dag Og viseli-
gen vandre Og gjøre dig til Velbehag Og lyse for
hverandre! Trolov os med dig, at vi kan Blandt
Fromme i dit Kanaan Bestandig Bryllup holde!

Ehr. Dick.

Om Daaben.

14. Ei Dag paa Jord jeg nød saa skøn, Som da jeg døbtes til Guds Død Og blev af Vand og Aand gjenfødt Og fik mit nye Navn i Løn. Det var en deilig Foraarsdag: Saa lys jeg aldrig Solen saa, Saa klar og venlig Himlen blaa, Saa fuldt til mit Behag!

2. Min første Fødsels flette Stand Og alt det Onde, den mig gav, Blev sænket i en evig Grav Ved Daabens Livs- og Naadevand. Jeg var et urent Bredens Kar Og blev et rent og skønt Guds Barn; Jeg toet blev af Syndens Skarn Som Solen ren og klar!

3. Jeg blev med Jesus Christus Et: Jeg, døbt til ham, har ham iført — Saa Stort og Rart er aldrig hørt: Jeg med min Gud er bleven Et! Jeg blev saa rig, som Jesus er, Blev Herre over Alt paa Jord, Ja, Hersker, hvor min Jesus bor, Med ham blandt Himmels Hær.

4. Hav Tak, min Gud! for saadant Bad, For saadant herligt Himmelvand, For saadan høi og salig Stand, Som gav mig Plads i Himmels Stad! Den Pagt staar fast; thi du er tro: Du er min Gud, og jeg er din, Du skrev mig i dit Hjerter ind: Paa dig skal Alt bero. N. 2.

Om Nadveren.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

15. Det Brød er Jesu Legeme, Dit Hjertes Himmelføde; Den Kalk hans Blod, som strømmede, Da for din Synd han døde. Og nyd af

ganske Hjertes Grund Og bliv i Troen frisk og sund Og stærk i Kamp og Møde!

2. Kom, du, som er i Hjertet fro, Kom, lad dig mer oplive; Kom, du, som er helt svag i Tro, Kom, lad dig Styrke give. Kom kun, du rede: lige Sjæl, Kom, her vil din Immanuel Saa inderlig din blive.

3. Kom ofte hid og æd og drik, Og glæd din Jesu Hjerter; Med Tak ham mindes, at han gik for dig i Dødens Smerte. O, kom her, læg dig ved hans Bryst, Her er saa godt, saa lunt, saa tryk, Just alt, hvad du begjærte.

4. Saa tak, min Jesu, Livets Brød Og Saa: lighedens Kilde! Jeg kommer altsaa, som du bød; Ja, ja, jeg lider ilde Og trænger det saa saare vel: O, tak, at du min arme Sjæl Saa styrke, glæde vilde!

N. L.

Morgensalme.

Mel. Forsængeligt er alt, hvad Verden giver.

Eller: Den prægtige Sol, som hele Verden glæder.

16. En Dag saa blid mig ind i Vindu titter: Jeg bryder ud med Pris, som Fuglen kvitter, God Morgen! den mig hilser vennehuld. Var det en Sorg, som trykte Aftensilde, Ved Nattens Ro Gud mig forlyste vilde Saa naadefuld.

2. I Søvnens Favn jeg vuggede saa sagte, Guds Engle Alt om mig i Orden bragte, Guds Aand tog Bo udi mit usle Bryst. Jeg sov saa godt, det kvægede mit Hjerter; Jeg vaagned' op, og borte var min Smerte Og hidført Trost.

3. Jeg ved ei nok min Tak at saa udfige, Og

mine Læber skulde dog ei svige, Naar jeg bekjender: Gud mig bragte Alt! Tak være dig for Miskundhedens Under! Tak være dig for søde Kvægestunder! Ja, Tak for Alt! Olai Skullerud.

Bordsalme.

Før Maaltidet.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

17. **D**, Herre! du velsigne Vor Mad og Drikke nu. Giv! at vi dig maa ligne I Godhed, saa som du. Lad os dog aldrig glemme, At Gaven er fra dig, Lad os enhver fornemme Deraf en Kraft for sig!

Efter Maaltidet.

2. Vi folde vore Hænder Og takke dig, o Gud! Til alle Jordens Ender Du sender Gaver ud; Du møtter Alt, som lever; Du sørger for Enhver; Du ved, hvorhelt det kræver; Du elsker hver især!

3. Giv os din Aand og Naade Med Visdom og Forstand, Saa vi dig lader raade, Du gode Skabermænd! Dig stedse lydig være Alt følge dine Bud, Med Sjæl og Legem ære Dig milde fromme Gud! E. Gundersen.

Aftensalme.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

18. **N**u er en Dag tilende Af Naadens korte Tid; Min Sjæl sig derfor vende Til dig, o Frelser blid, Betænkende den Naade, Som du til denne Tid Til Sjæls og Legems Naade Bevist har mod mig.

2. Langmodig har du været, Da jeg i Synden led, Dit store Naavn værøret Og mod din Naade stred. Du kaldte paa mit Hjerter, Ved Nanden vidne lod, Mig tidt ved Ordet lærte; Men jeg dog haardt modstod.

3. Dog det dit Hjerter ikke Ei kunde taale se, At jeg i Satans Strikke Og Synden skulde le. Du vidne lod: Du komme, Du Synder! kom til mig! Jeg min Udflugt, den tomme, Gav Pas, og kom til dig.

4. Derfor jeg maa dig prise Og takke hjerterlig. Kan aldrig nok udvise Hvad jeg er skyldig dig; Men lad min ringe Stemme Dig sjunge, hvad du har Gjort mig og ei forglemme, Hvor kostbar jeg dig var.

5. Ja, naar jeg blot betænker Fra denne Morgenstund Alt Godt, du mig har skjænket Udbryde maa min Mund: Forunderlig, o Herre! Er al din Godhed her, Hvad vil den da vel være I Himlens Boliger.

6. Tak nu da, kjære Fader! For Sundhed, Klæder, Brød. Tak nu da, kjære Frelser! For Lidelse og Død. O, Helligaand, du være Af Hjertet Tak og sagt; Du vil ved Ordets Lære Mig skjænke Lys og Kraft.

D. Iversen.

Om Syndens Erkjendelse og Bøn om Naade.

Mel. Jesu søde Hukommelse.

19. O Gud, vær naadig imod mig, Jeg meget syndet har mod dig, Jeg ond og syndig er i Grund Og skyldig er ti Tusind Pund.

2. Min Synd den altid for mig staar, I hvor jeg hen i Verden gaar, Den trykker, slaar og plager mig, Hvor skal jeg fra den blive fri?

3. Den tidt sig ytre vil i mig Og Hjertet drage bort fra dig; Men styrk du mig, min Jesu god, Al Syndens Lyst at staa imod!

4. Jeg har fortjent at stødes ned Til de For dømtes Jammersted; Men Jesus al min Synd her bar Og Fad'rens Brede stille har.

5. For mig min Jesus gjorde Bod Og seier rig af Graven stod; Han mig forsonet har med Gud, For mig opfyldte Lovens Bud.

6. Udvalgt til evigt Liv jeg blev, Mig ind i Livsens Bog han skrev, Han Himlens Port op lod for mig Og gav mig Arv i Himmerig.

7. O hjælp mig, Jesu, her at staa I din Forening og at gaa Paa Veien frem og blive tro, Saa jeg hos dig kan hist faa bo! L. E. Gren.

Mel. Jesu, dine dybe Wunder.

20. Milde Gud! hvad skal jeg tænke, Som iblinde vandred' om, Jeg din Lov saa tidt lod krænke, Men nu ræddes for din Dom. Sjælen er i Klemme sat, Dag er skiftet om til Nat. Jeg er i stor Jammerbaade, Saa jeg ei kan tro, ei haabe.

2. Lad mig ei saaledes drive Med mit Skib foruden Ror. Lad mig ei i Mørket blive; Hjælp, o Jesu! at jeg tror. Synder, som jeg tænkte var Let at overvinde, har Sig med Satans Lyst berøvet Mig min Fred og gjort bedrøvet.

3. Satan nu sin Bue spender, Skyder sine

Vile ud, Kjødets Lyster han optænder, Sender dog
delige Stud. Jeg af Marken slaaes snart, Naar
jeg ei i Troens Kraft Mandens Sværd mod ham
kan hæve, At han maa tilbage bære.

4. Her i Verden har jeg ikke Noget, som for-
nøier mig; Jeg er fjæd af Satans Strikke. Jesu!
drag min Sjæl til dig. Hjælp, at jeg kan
Himlen naa, Ak, jeg bøies som et Straa! Hjælp,
o Jesu! mig at finde Fred og Trøst hos dig der-
inde!
Theodor Hansen.

Mel. O Gud, du fromme Gud.

21. I mange, mange Aar Paa Jorden jeg har
levet, Men, kjære Gud! jeg faar Betsjende: jeg
har svævet I Synd og Daarskab tidt, Som du
selv ved, o Gud! Du seet har hvert Skridt, Jeg
brudt har mod dit Bud.

2. Det Smerte gjør min Sjæl, At jeg fra
dig har draget Og ei mit eget Vel har ret til
Hjerte taget, Dog du mig været har En mild og
naadig Gud, Naar jeg saa ofte var Ulydig mod
dit Bud.

3. Nu har jeg vel fortjent I Helvede at lig-
ge, Og evig fra dig vendt Om Draabe Vand at
tigge; Men da har du fra mig Dit blide Ansyn
vendt, Og jeg ei Hjælp kan faa, Da Raadens
Tid er endt.

4. Saa, kjære Jesu! mig Du hjælpe nu at
komme I Troen frem til dig, Før Raadens Tid
er omme, Og rens min arme Sjæl I dit det
dyre Blod, Saa jeg kan undgaa vel Din grum-
me Brede's Flod.

5. Gud give, jeg da nu I Troen maa heres-
ter Af ganske Sind og Hu Ved dine Raadefræf-
ter Ret gaa den trange Bei; Lad din den Hel-
ligaand Mig hjælpe, at jeg ei Blir sat i Syn-
debaand!

6. Saa har jeg endnu Haab, At jeg kan sa-
lig blive; Du gav mig og din Daab, At jeg ei
skal fortvivle. Vel har jeg Pagten brudt; Men
fast den staar hos dig: Hvorfor jeg Haabet har,
Du ei bortstøder mig.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

22. Jeg har, desværre, vandret Til tre og tyve
Aar I Synden uforandret Men sølte mange Saar
I min Samvittighed Af Syndens Nag og Smerte,
Som ængstede mit Hjerte, Og aldrig fandt jeg
Fred.

2. Men da fik jeg at kjende En mere Angest
stor, Saa jeg blev nødt at vende Mig hen til
Herrens Ord, Og blev da trolig ved I al min
Sorg og Trængsel Med Bøn og Hjertens Læng-
sel At søge Herrens Fred.

3. Derefter fik jeg smage Til Sjælens sande
Trøst En Gnist af Herrens Raade Udi mit svage
Bryst, Som gav mig Ro og Fred, Og lægte al
min Smerte Og tændte i mit Hjerte Sand Tro
og Kjærlighed.

4. Og da jeg saa fik kjende, At Frelseren er
god Mod dem, som til ham vende Og gjør al-
vorlig Bod, Da fik jeg ogsaa Lyst At ville raade
Andre Paa Herrens Bei at vandre Til samme
Fred og Trøst.

J. Johnsen.

Mel. Af dybeste Nød raaber jeg til dig.

23. O, Herre Gud! benaade mig! Jeg haver handlet ilde Og syndet meget imod dig Ved Naadens Tid at spille. Dit Ord og Bud jeg agtede ei, Men gik paa Syndens brede Vej Imod dit Ord og Vilje.

2. Du ofte kaldede paa mig, Min Sjæl til dig at vende, Mit Hjerter rørte haardelig, At jeg dig skulde kjende; Men jeg dig altid stod imod, Min Vilje dig har Modstand gjort, Som jeg nu maa bekjende.

3. Men endnu føler jeg din Røst, Din naadedemilde Stemme; I min Samvittighed og Bryst Din Birkning jeg fornemmer. Min Synd du aabenbare lod, Som før laa skjult i Rød og Blod, I Hjertets skjulte Gjemme.

4. Min Nød mig driver til dit Ord, O, Gud! mit Hjerter raade At søge dig i Bøn og Tro Af Hunger efter Naade, Saa jeg maa længes efter dig, O, Jesu! til du frelser mig Fra al min Nød og Vaade.

5. O, give, Gud! jeg aldrig mer Maa Fred i Synden finde; Hjælp mig at modstaa alt Begjær, Som strider mod din Vilje. Birk selv i mig den sande Tro, Og rens min Sjæl i Christi Blod Indtil en salig Ende.

J. Johnsen.

Mel. Nu hviler Mark og Enge.

24. Mit Hjerter hæftig banker, Min Sjæl er træt af Tanker, Mit Sind har aldrig Frist. Tænk, Herre, paa min Kvæde! Du ser, hvad jeg maa lide. O, skjænk mig dog lidt Ro og Rist!

2. Min dybe Nød og Smerte Dig, Herre, gaa til Hjerte, Saa er Altsammen vel. Jeg bede vil og haabe, En Trøstens Honningdraabe Lad falde i min arme Sjæl!

3. Din Brede har jeg baaret, Din Straf saa dybt har saaret Dit arme Kreatur; Gaf ei med mig irette, Jeg kan ei med dig trætte, Forvendt er hele min Natur.

4. Samvittigheden nager, Mig Loven haardt anklager, Jeg sværg min dyre Pligt. Forbandelsen mig skrækker, Min Skyld til Himlen rækker, Mit Ansvar er forfærdeligt.

5. Skal saa mit Liv henslænges, Skal saa jeg daglig trænges Af Doms- og Dødens Frygt? Skal alle mine Dage Gaa hen i Suf og Klage? — Tungt faldt mit Hus — paa Sandet bygt.

6. Skal Syndens Skyld jeg bære, Skal Syndens Straf mig lære, Hvormeget jeg har brudt? O, Herre, revs med Naade! Straf ei, men tugt i Naade! Tilgiv mig, Gud, jeg har forbrudt!

7. Al jordisk Lykke blegner, Hver jordisk Støtte segner, Ei er jeg andet værd; Du lever dog, Forsoner, Du ved Guds Høire throner, Jeg tror, du har mig, Synder, kjær.

8. Du redde vil af Naade, Du er saa rig paa Naade, Du har fuldbragt det Alt. Vel har jeg Naaden haanet, Saalænge du har skaanet, Men — Gjælden har du dog betalt.

9. Ved mine Baand og Lænker Du vist paa Frelse tænker, Du redder gjennem Nød. O, Herre, snart mig drage Af Dødens Dyb tilbage; Du vil ei nogen Synders Død.

E. Skouge.

Mel. I Himmelen, i Himmelen!

25. Fri mig af Faren, kjære Gud! Det jeg dig beder om. O, vær mig naadig, tro og huld Og affkjær Syndens Baand, Som hindre vil min arme Aand, Og føre den i Trældoms Stand. O Gud! tag mig ved Haand!

2. Den arge Djævel gaar omkring Og søger mig at faa I Fald og Snarer hver en Stund, I hvor jeg staar og gaar. Mit Hjerte er af Frygt beflemet, Og Aanden er af Sorg bespændt. Mit Sind til Gud er vendt.

3. O Jesu! som for mig er død Og seierig opstod, O hjælp mig, Arme, som i Bøn Redknæler for din Fod. Du siger: Ved, saa skal du faa, I Troen, der hvor jeg fremstaar. O Hyrde, red dit Faar!

4. Paa dig jeg mig forlade vil Og haaber Hjælp at faa. Du ene er den faste Grund, Som jeg vil bygge paa. Alt andet er som Røg og Damp Og kan ei styrke mig i Kamp. Gud hjælpe mig saa sandt!

5. Naar jeg min Vandring ende skal I denne Taaredal, Og skal ei længer seile frem Paa dette Stormens Hav, Da lad mig ankre i din Havn, Hvor Sorg og Trængsel endes skal Og Glæden bliver lang!

Lars Olsen.

Mel. Fryd dig, du Christi Brud.

26. O, Gud! jeg beder dig: Bønhør og hjælp du mig, Tilgiv Synderne mine For Jesu Død og Pine. Gud! hør min Bøn og Klage I disse Jammerdage!

2. Himmelske Fader blid, Giv du mig Raad
betid. Din Helligaand nedsende, Mig selv lær
mig at kjende. Gud! hør min Bøn og Klage I
disse Jammerdage!

3. Oplys du min Forstand, Og tænd mit
Hjerte an I hellig, nidkjær Lue, Al Synd at un-
derkue. Gud! hør min Bøn og Klage I disse
Jammerdage!

4. Giv mig Hunger og Tørst Efter din Raad-
de, Trøst. Giv mig et Had til Synden Af gan-
ske Hjertegrunden. Gud! hør min Bøn og Klage
I disse Jammerdage!

5. O, Jesu! for din Død Afsto min Synder-
nød, Og lad mit arme Hjerte Faa Ro for denne
Smerte. Gud! hør min Bøn og Klage I disse
Jammerdage!

6. Lad mig faa Del udi Det, du forverved'
mig: Din Retfærdigheds Klæde Og salig Ro og
Glæde. Gud! hør min Bøn og Klage I disse
Jammerdage!

7. Hjælp, at jeg aldrig mer, Saalænge jeg
er her, Til Verden mig maa vende, Men stride
til min Ende. Gud! hør min Bøn og Klage I
disse Jammerdage!

8. Lad mig faa elske Hver, Som har dig, Jesu!
kjær, Der uden Swig gror sammen Med dig, som
Gren paa Stammen. Gud! hør min Bøn og Klage
I disse Jammerdage! E. Gundersen.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

27. O Sjæl! hvad kan dig dog vel feile, At
du paa Jord er forrigsfuld? Hvad trykker dig til

saa at steile Og falde næsten nær omkuld? Hvi skal du da saa kroget gaa, Mens andre Frydens Harpe slaa?

2. Er Glædens Dage helt udrundet For dig, saa du ei finder Trøst? Har du ei dette Ene fundet, Som stille kan din Sorg og Brøst? Har du paa Jorden ingen Ven? Er Himlen for dig luft igjen?

3. O, jeg har Aarsag til at klage Og bøie mig i Støvet her; Thi naar jeg tænker lidt tilbage, Paa hvad jeg var og hvad jeg er, Saa ser jeg Synd og dybe Fald, Som ere tusinde i Tal.

4. Mig Verden ingen Glæde giver, Som kan hufvalse Sjæl og Sind; Men mig forfølge stedse bliver Den Kunst, hvorpaa den lægger Vind. Den agter mig blot som et Straa, Der kun er værd at træde paa.

5. Naar jeg beser den store Skare, Som tumler sig i Verdens Hav; De glæde sig i det, de have; Men, ak! de synker ned i Grav. Da vil jeg ikke bytte bort Min Syndesorg og Verdens Spot.

6. Nei, jeg vil over Synden græde Og bøie mig i Bøn og Bod; Jeg vil og til min Herre bede, At han vil være mod mig god. Forlad min Synd, o Jesu sød! Du, som for mig led Nød og Død.

7. Om jeg paa Tabor sjelden kommer, Det skal dog ei mistroste mig, Det bliver vel for mig og Sommer, Naar jeg skal blive Engle lig. O, Gud! du mig til Maalet før, At jeg i Tro paa Jesum dør.

Theodor Hansen.

Mel. Af levende Gud og min Frelser blid.

28. **D**, Jesu! min Frelser, du Hyrde saa blid!
Du leder og søger, du bruger al Flid, Og dog
er det Saa, som vil lyde din Røst, Og dig efter-
følge med hjertelig Lyst.

2. Nei Sikkerheds Laage har taget dem ind,
Saa at de med seende Dine er blind', De have
vel Sandser, dog aldrig forstaar; Thi Sandheden
dem ei til Hjerte kan gaa.

3. Af! at dog din Raade, o, sødeste Gud!
Gik ræddet de Sjæle fra Trældommen ud. Bliv
ved med din Raades livsalige Røst At banke paa
deres forhærdede Bryst.

4. Giv, at de itide maa tænke sig om, Mens
her til Omvendelse endnu er Rum; Hvo, Raa-
den vil stedse forsættlig forsmaa, Forsilde sin Daar-
skab beklage han maa.

5. Væk dennem, at de maa betænke sit Vel,
Og sørge for deres udødelig' Sjæl, Saa at de
kan undgaa Fordærvelsen, som Vil dem overfalde,
der ei vender om.

6. O, Herre! som mig haver ladet forstaa,
Hvad Ende modvillige Syndere saa, Vei selv til
din Lydighed Hjerte og Sind, Saa min Billie
bliver den samme som din. Berthe C. Marlot.

Mel. Forfængeligt er alt, hvad Verden giver.

Eller: Den prægtige Sol, som hele Verden glæder.

29. **D**, Frelser! lad dit Sandheds Ord antages,
At mange Sjæle maa af Mørket drages Og kjende
dig, sig selv og Sandheds Vel. Ja, lære ret,

hvad syndigt er, at hade, Og sig af Hjertens Grund paa dig forlade. Du sviger ei.

2. Hvor farligt dog sin Naadetid at spille. D, søg dog Herren! før det blir forsilde. Tænk: Livets Sol kan snarligen gaa ned. D, staa dog op af Syndens sikre Leie Og gaa med Glæde Herrens Bundords Veie — Ja, vaag og bed!

3. Din Frelser selv dig dertil Kraft vil give, Vil du i Sandhed Et med ham kun blive, Og som en Gren i ham her podes ind. Naar du vil ham af Hjertet lydig være, Saa renser han dig, at du Frugt kan bære Med ydmygt Sind.

4. Da bliver du en Jesu Brud paa Jorden, Som blomstrer her i Naadens Stand og Orden Bingsgaardens Herre selv til evig Pris. Snart flytter han dig til sin Himmelhave, Hvor ingen Drøm dit Hjerte mer skal gnave I Paradis.

5. Da høster du en evig Fryd af Naade For Sukkesæd, som her i Haab du saa'de I dette farifulde Vandrings Land. Der tørres Taaren af den Frommes Nie, Gødt glemmer du al Verdens Strid og Møie I Glædens Land.

6. D, gid dog Mange vilde sig forene, Den fjære Gud at frygte, elske tjene! Ei nogen Ting belønner sig saa vel. Endnu en Gang jeg Hver og En vil raade: D, Menneske, foragt dog ei Guds Naade! Sorg for din Sjæl! Anders Haave.

30. Der var en Tid, Da jeg ynfelig laa Som et Brag mellem iskolde Bølger, Og al min Tid Kun til Bellysten saa — Det var foldt i de verds- lige Bølger.

2. Der var en Tid, Da mit Dre var dødt,
Saa aldeles for Kjærligheds Stemme: O, kom
dog hid! Kun for mig du er sødt, Og kun jeg
kan dig evigen gemme.

3. Der var en Tid, Da jeg spottede Gud,
Den Langmodige, fristede saare; Fra Herren hid
Der saa ofte kom Bud, Men jeg var, og jeg
blev dog en Daare.

4. Der kom en Tid, Da den Stærke fik Bugt
Med mit stenhaarde, isnende Hjerter; O, Kaa:
dens Tid Nær var Døren blit lukket; Men han
greb mig, og „Abba“ jeg lærte.

5. Nu er en Tid, Da saa gjerne jeg vil Kun,
hvad han, den Langmodige, siger, Og al min Tid
Er at døbes med Jld, — Den fra Himlen, til
Himlen jeg higer.

6. Nu er en Tid, Da jeg nynner en Sang,
Som jeg før ikke kjendte — en Lovsang; Og nu
med Glid Jeg vil styre min Gang Efter ham,
som før mig vandred' Korsgang.

7. Saa kom da hid, Hver som kjender sin
Gud — Lad os bide og lytte og synge! O, Fa:
der! gid Der ret Mange drog ud For at finde
sin Frelser og synge.

Lars Ostedahl.

Mel. Et er nødigt, dette Ene.

31. Som en arm forloren Synder Kommer jeg
til dig, o Gud! Jeg, som fra min spæde Ung:
dom Stampet har imod dit Bud. Jeg føler nu
Smerte og Sorg i mit Hjerter, Og intet kan
troste og Byrden bortvælde; Til dig vil jeg kom:

me, o, Jesu! min Ven, Borttag du al Bantro, giv Naade igjen!

2. Derom jeg i Bønnen beder: Kjære Gud! bliv ikke vred paa mig arme store Synder, Som anraaber om din Fred. Jeg ene er Manden, som Naade begjærer. Sig dog ikke „Nei“ til min Naaben, o, Herre! Alvorlig jeg beder; thi Nøden er stor. Giv Kraft til i Troen at følge dit Ord.

3. David, Peder og Manasse! De fik Naade alle tre, Røveren, som ved din Side Bad om Naade, fandt din Fred. O, Jesu! min Broder! du er jo den samme. O, tænk paa mig Arme, som paa dig mon kalde. Jeg slipper dig ikke, i hvor det end gaar; Du hjælper vist engang, det lider jeg paa!

Lars Olsen.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

32. I Jesu Navn jeg træder Med ydmygt Hjerte hen Til Naadens Stol og beder: Tag mig til dig igjen, Og rens mig fra det Onde, Stab i mig Troens Liv, Der længes kun at lande Hos dig i Himmerig!

2. Lad Alting mig en Byrde Bestandig blive her, Som hindrer dig, o, Hyrde! Lad mig saa lide her, At Sjælen ret kan trives, Som ene er i dig; Lad Troen ret oplives At stride mandelig.

3. Mod Synd og Satans Pile, Mod Verden og dens List, Mod mig og alt, der vilde Mig rive fra dit Bryst, At jeg din Brud maa være, Og du min Brudgom kjær. I Trængsel, Spot og Vre At gaa, som du gif her:

4. Langmod'ig, ydmyg, kjærlig, Retfærdig, hel-
lig, vis, Bestand'ig lydig, færdig Til Bøn og Lov
og Pris, At alt mit Liv kan være I Christo chris-
telig, Saa jeg mit Navn kan bære Med rette
efter dig!

Nils E. Rugetei.

Om Troen.

Mel. Gud skal Altting mage.

33. Troen, den vandt Seier, Jesum Sjælen
eier, Satan fik den ei. Han, den Sjæleplager,
Bilde den vist have, Men ham sagdes: Nei! Je-
sum Christ min Tilflugt est, Og han Sjælen evig
eier; Troen, den vandt Seier!

2. Ingen Rød jeg lider; Thi, hvor jeg hen-
skrider, Jesus med mig gaar. Han mig vel be-
varer, At den Sjæleplager Mig ei røre faar;
Skjont han flittig efter mig Skyder sine onde
Pile, Jeg til Jesum iler.

3. Der er No at finde For beflemt Sind,
Som ei Tilflugt ved. O, et stort Vidunder! I
hans Saar og Bunder Der er Salighed. Ingen
Sjæl da frygte tør, Som har fundet Plads der-
inde. Der er No at finde.

4. O, et yndigt Manna! I Guds Frydekana
Er for dem bered, Som ei Jesum følge Og ei
Synden følge, Men af den er tjed. Evig Lyd
af Englesryd Hisset for dens Dre flinger, Som
den Seier vinder.

Marie Isaksdatter.

Mel. Jesu din søde Forening at smage.

34. Prøv dig, o, Hjerte, om Troen du haver,
Om du ved Ordet og Vanden er fød, Om du har

Kjærligheds, Helligheds Gaver, Ellers er Troen forfængelig, død; Prøv saa, om Synden i Hjer-
tet du hader, Hungrig til Naaden, forsager al
Synd, Om du oprigtig din Næste forlader, Sø-
ger din Frelser i Ordet og Bøn!

2. Troen i Hjertet kan Andre ei kjende, Det
kan alene det Hjerter som tror: Derfor bør Troen
i Kjærlighed brænde, Ydmyg og lydig at holde
Guds Ord. Hyfler sig og paa Troen beraabe,
Følge dog Kjødets og leve saa trygt; Troende
hungre og bede om Naade, Fattig i Aanden og
vandre med Frygt.

3. Kan jeg kun Troen i Hjertet fornemme,
Da er der Kjærlighed, Glæde og Fred, Kjendes
der ikke den aandelig Stemme, Sukker dog Sjæ-
len i Haabet og ved: Løftet i Ordet kan ikke be-
drage, Hjertets Oprigtighed holder sig der, Her-
ren er naadig og mægtig i Svage, Som kun
oprigtig vil have ham kjær.

4. Skal vi af Troen vor Børneret kjende, At
vi i Christo er frigjort fra Synd, O, da maa
Høihed og Sikkerhed svinde, Optage Korset og
vaage i Bøn. Hvo som bestandig til Enden ved-
bliver, Han skal faa Kronen, som Herren har
sagt. Lad os hverandre opmuntre, oplive, At staa
i Troen og Bønnen paa Vagt.

5. Korset maa følge de troende Christne, Tro-
en forsøges som Guldets i Ild, Ellers blev Lem-
merne døde og visne, Og fra sit Hoved de snart
fore vild; Nævselsen hører til Børnene ægte, Ni-
set og Korset og aandelig Kamp, At de sig ind-

og udvortes fornegte Og staa ved Troen med Christum i Pagt.

Mel. Alvidende dit Vie mig randsager.

35. Den sande Tro og Haab maa først begynde I Hjertens Anger over vore Synder, Med Længsel efter Herrens Aand og Raade, Al Synd at hade.

2. Og, naar vi da i Sjælens Trang og Smerte Vil give Gud vort ganske hele Hjerter, Og søge ham i Ordet til vi finder, Hans Lys oprinder.

3. Da virker han sit Lys udi vort Hjerter, Som da hufvaler al vor Sorg og Smerte Og giver os i Sjælen Fred og Raade, Naar han faar raade.

4. Og, naar saa Gud vor Sjæl og Hjerter trøster, Da faar vi Kraft at dræbe Syndens Lyster Og Længsel til at elske ham alene Og Lyst at tjene.

5. Og om der møder mange mørke Stunder, Saa lad dog Troens Længsel ei gaa under, Men bede Gud om en fornyet Styrke Til ham at dyrke.

6. Thi, naar vi udi Haabet trolig stride Og søge Gud om Sjælens Fred og Hvile, Da vil han selv vor Tro igjen oplive Og Raade give.

J. Johnsen.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

36. O, salig ere de, som tror Og elske Gud alene; De finde Raade i hans Ord Til ham med Lyst at tjene; Thi Aandens Lys ved Ordets Gavn Meddeler Sjælen Liv og Kraft Og os i Gud forener.

2. Dit Ord, o, Gud! er Liv og Aand, Som Sjælen vederkvæger, Ja, Himmelbrød for Sjælen, som Vort Hjerter igjensfoder, Og virker Raade, Lys og Trøst Med Kjærlighed udi vort Bryst Og Rjødets Lyster doder.

3. O, Gud! vort haarde Hjerter rør Ved Aandens Lys og Stjerne, Og oplad altid Raadens Dør I Ordets rene Kjærne, Og giv os Raade, Liv og Fred Af Ordets Kraft til Salighed Udi vor Sjæl og Hjerter.

4. O, styrk saa Troen i vort Bryst, Saa den kan altid brænde I Kjærlighed med Kraft og Lyst, At elske dig og tjene Med et forenet Sind og Aand I Lydighed og Fredens Baand Indtil en salig Ende.

J. Johnsen.

Met. Hvad kan os komme til for Nød.

37. Den Længsel, som du selv, o, Gud! Udi mit Hjerter tændte, O, lad den aldrig slukkes ud, Men altid mere brænde I Tro og Kjærlighed til dig, At jeg dig elsker inderlig Indtil min sidste Ende.

2. Jeg føler tidt Afmægtighed Udi mit kolde Hjerter Af Haardhed og Ufølsomhed, Som volder Sjælen Smerte; Jeg vil, men kan ei elske dig, O, Jesu! før du selv hos mig Oplyser Sjæl og Hjerter.

3. Min Tro er ofte svag, o, Gud! Saa jeg den neppe kjender, Dog føler jeg en Gnist endnu, Som udi Hjertet brænder, Og derfor længes jeg til dig, At du i Troen styrker mig I mine svage Bønner.

4. O, lad mig altid finde Trøst i dine Ord
 at kjende Med Lys og Fred udi mit Bryst Til
 Livets sidste Ende, Saa at jeg da i Troen kan
 i Fred befale dig min Aand Udi din Faders
 Hænder.

J. Johnsen.

Om Gjenfødselen.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

38. Nytt Liv ei der kan være, Hvor Alt er dødt
 og koldt, Naar Sjæl og Hjerter ere Til Synd og
 Laster solgt; Men kommer Livsens Fyrste Kun
 ret i Hjertet ind, Da sees for det Første, Man
 hidindtil var blind.

2. Nu blir der Bøn og Længsel Til Gud og
 Frelseren, Han dem af Syndens Fængsel Vil fri
 og gjøre ren. Nytt Sind og Lyst dem gives At
 tjene Gud paa Jord, Saa manges Sjæl kan dra-
 ges Til ham ved Livets Ord.

3. Det daglig blir dens Hensigt, Som nyt
 skabt bleven er, At vandre for Guds Ansigt i
 sand Ydmyghed her, Sagtmodig stedsse være Og
 kjærlig mod Enhver, Sin Gud at give Ære:
 Det Aandens Frugter er.

4. I Himmeriges Rige Slet Ingen kommer
 ind, Som ikke vil befrige Sit eget gamle Sind,
 Og ved Guds Aand befjæmpe De Lyster ond' og
 stiv, Som lettelig kan dæmpe Det aandelige Liv.

5. Det gamle, onde Hjerter Tag fra mig, gode
 Gud! Lad Ordet, du mig lærte, Det glædelige
 Bud, Nytt Liv i mig opvække. Nytt Hjerter giv
 du mig, Din Retfærd mig bedække Nu og evin-
 delig!

E. Gundersen.

Mel. Enhver som tror og bliver døbt.

39. O, vel den Sjæl, som gjensfødt er Ved
Band og Aand i Daaben — Ja, salig er og bli-
ver hver, Som vandrer tro i Raaden; Men, af,
her findes ikkun Faa, Der trolig frem paa Veien
gaa Til evig Sabbats Hvile.

2. Dog, Gud, han glemmer ei sit Faar, Om
det forvildet løber I Synden hen, men gjerne
gaar, Med Flid det eftersøger, Og vækker Liv ved
Ordets Sæd, Som han i Hertet lægger ned Hos
dem, som mod ham tager.

3. Naar han modtages, gir han Liv Og Lyst
og Kraft i Hertet, At Sjælen beder: „O, mig
giv Din Aand, at jeg behjertet Kan vandre i den
nye Stand Ket varlig her i Verdens Land, Dit
Navn og Ord til Ære!“

4. Min Gud! gjensød mig ved dit Ord, At
jeg dit Navn kan prise, Naar jeg dit Billed' her
paa Jord I al min Vandel viser, Saa at det
onde Sind jo mer Maa dagligen aftage her Ved
din Aands Kraft og Raade! E. Gundersen.

Mel. O Gud, du fromme Gud.

40. Du fødes maa paany, Om du vil se Guds
Rige. Den Tale synes haard Og høi og mørk
tillige; Thi din Fornuft er blind Og Viljen alt-
for svag, Og hele Værket er Guds Aands og
Raades Sag.

2. Du fødes maa paany, Og det vil koste
Smerte, Før den Forandring er Fuldkommet i dit
Hjerte. De Baand, som fængsle dig Til Syn-

den, løses maa, Før til din Jesum du Kan Hjert
tet bundet faa.

3. Kjend Synden i din Varm, Kjend Strafs
fen, den fortjente, Og, naar du dig med Bøn Og
Bod til Jesum vendte, Naar Aanden gav dig
Kraft Til Lasters Gift at fly Og til at gjøre
Godt, Da fødes du paany.

4. Guds Aand frembringer Tro, Og Liv i
Hjertet tænder, En ny og ukjendt Jld I alle Ev
ner brænder; Ei nogen syndig Lyst Er mere Sjæl
sens Ven, Og neppe du dig selv Kan kjende
mer igjen.

5. Før Belyst glimrede Med alle Skjønheds
Straaler, Nu denne Skjæges Smil Dit Die mer
ei taaler, Mod dens Tilløkkelser Du nu er blind
og døv, Før Guldets var din Gud, Nu ser du,
det er Støv.

6. Før greb du efter Røg Og elskte Wrens
Skygge, Paa god Samvittighed Din Ros du nu
vil bygge; Dig selv at kjende før Du flittig vil
de sty; Nu bad du Gud derom, Nu blev du
født paany.

7. Nu blev du Barnet lig, Ei for den Dag
i Morgen Med Tvivl og Frygt din Sjæl Sig
overgav til Sorgen; Glad i den Del, du har,
Du tryk og rolig sov; Min Fader, sagde du,
Bed, hvad jeg har behov.

8. Nu blev du Barnet lig, Det leger med sin
Lige, Alt om det og var født Som Arving til
et Rige, Du kjender ei Foragt, Men i en ydmyg
Aand Med Brødre knytter du Det søde Sam
funds Baand.

9. Nu blev du Barnet lig, Der revses af sin Fader, Og grædende, men dog Med ømme, milde Lader Sig kaster i hans Favn Og Gunst udbejder sig; Saa kysser du Guds Haand, Som tugter faderlig.

10. Gjenfød mig da, min Gud! Og lad mig se dit Rige! Lad mig erfare det, Som Ord ei kan udsige, Naturens Vandart bryd, Løs Syn: dens haarde Baand, Skab i mig Troens Liv Ved din den gode Aand!

Johan Nordal Brun.

Mel. Af vidste hver, hvor godt det er at holde.

41. Vel dig, o, Sjæl! du lykkelig er vorden, Nu Nat og Mørk og Søv og Drøm forsvandt, Og Morgenrødens Straaleglands paa Jorden Sin Bei til dunkle Hjertedyb jo fandt.

2. Nu vaagnede du op af Dødens Slummer; Men, af, det Syn sig nu fremsillede: Det vakte Angest, Græmmelse og Kummer, Og sandelig det rædsomt var at se.

3. Du saa, at al din Ære, Pragt og Glæde, Hvad du som Verdens Barn har elsket før, Dig bringer nu kun til at sukke, græde; Du havde jo ei elsket, hvad du bør.

4. Med Bemod saa du Syndens skidne Leie, Hvorpaa du laa og drømte om et Liv Til samme Tid, som du gif Dødens Veie Foruden Tro og Bod og Bøn og Strid.

5. Du saa din Skyld og Herrens strænge Brede For hver, som ei i Tide vender om, Og hjertknust begyndte du at bede: O Herre! frels fra den fortjente Dom!

6. Du bad om Hjælp fra Himlen i din Baa:
de Du raabte: Herre Gud! forbarme dig O lad
mig for dit Ansigt finde Naade, Fra Synd og
Død og Dom frigjør du mig!

7. Og mens du sitrede saa dybt nedbøiet For:
ventende af Gud et naadigt „Ja.“ O, hvilket
Syn dig atter kom for Diet: Guds Lam, der flød
i Blod paa Golgatha.

8. Nu hørte du — o, hvilken salig Stemme!
Dit arme Hjerte den saa sød fornam: Kan Mo:
deren sit Diebarn forglemme? Og om det sker,
jeg dig ei glemme kan.

9. Kom, bange Sjæl! her al din Synd for:
lades. Enhver sig vender om og paa Gud tror!
Nei, ingenlunde skulle de fortabes; Det vidner
Aanden, Blodet, Vand og Ord.

10. Og nu du saa, at al din Skyld og Brøde
Var slettet ud, — forsvandt som Taagefy Ved
ham, som for dig kjæmpede og døde. Nu blev
dit Hjerte, Sind og Vandel ny.

11. Vel dig, o, Sjæl! nu har du hannem fun:
det, Som for dig gik i Død og Helved' ned.
Vel dig! nu er du jo med ham forbundet, Som
opstod — tænk! — til din Retfærdighed.

12. Maa du skønt her paa Torneftien træde
I dunkle Trin og ved tidt ei hvorhen, Dog vist
du ved en evig Fryd og Glæde Dig venter hist;
thi Jesus er din Ven.

13. Belsignet Sjæl! bliv ved at vaage, bede,
Hav Jesum Christum fremfor Altning kjær! Snart
føles intet mer til Kampens Hede, Snart, saare
snart, du ser ham, som han er.

14. O, tænk, engang i Himlens gyldne Sale
 Skal du faa se det slagtede Guds Lam. Med
 Missioner om hans Bunder tale Og evig glad med
 dem lovsynge ham! E. Amble.

Dm Glæde i Gud.

Mel. Nu takker Alle Gud.

42. Jeg prise vil min Gud Med Hjerter, Mund
 og Tunge For Alt, han deler ud Til Gamle og
 til Unge. Se, hvor han Kjærlighed Til alle Folk
 har vist, Idet han sendte ned Sin Søn vor
 Herre Christ.

2. O, tak, min Gud! for stort Af Miskund-
 hed og Naade, Som du mod mig har gjort, At
 frelse mig fra Vaade. Jeg havde Død fortjent
 At lide Helvedsved; Men du har Alt bortvendt
 Og givet Liv og Fred.

3. Jeg laa i Synd og Rød, I Satans Baand
 og Strikker; Men, Jesu! ved din Død Jeg nu
 er løst og sikker. Ja, takket være du, Som drog
 mig hen til dig! Jeg glad kan synge nu Af
 Hjertet frydelig.

4. Nu vil jeg aldrig mer Med Verden mig
 forlyste; Men dig, o, Jesu kjær! Som mig fra
 Synden løste, Jeg elske vil nu med Mit Hjerter,
 Sjæl og Sind. At følge dine Fjæd Jeg og vil
 lægge Bind.

5. Hav tak for Hjertefred, Du mig ved Troen
 giver. Hver Dag og Time med Din Naade ei
 bortviger; Den skjult vel synes kan Og som for-
 borgen er; Men du er ligedan; Du har mig al-
 tid kjær!

6. Min daglig Udsælselighed Mig ængster vel og plager, Mig ofte trykker ned, Gjør Troen svag og nager; Men naar jeg falder dig Med Bøn og Tro tilfod, Da siger du til mig: Frygt ei, men tro! fat Mod!

7. O, hjælp mig! at jeg maa I dig, min Gud! mig glæde, Og daglig mere saa Fra Syndens Bei afstræde, Indtil jeg kan engang Saa komme hjem til dig, At prise dig med Sang Og Fryd evindeligt!
E. Gundersen.

Mel. I Herrens Udvalgte, som Hellighed ære.

43. Kom, Venner, af himmelske Herkomst og Stamme, Kom, lader os Alle i Kjærligheds Flamme Lovsynge vor Frelser, vor Konge og Gud, Som os haver friet af Trældommen ud! Kom lader os Alle, som frigjorte Sjæle Med Tanken, ved Krybben og Korset lidt dvæle: Og dette vil al vor Elendighed kvæle.

2. O himmelske Fader, dit Navn være pris set! Som saadan en Kjærlighed mod os har vi set, At du ikke spared' din eneste Søn; Men sendte ham ned til det syndige Kjon, For derved at fri os af Djævelens Snare, I hvilken vi aldeles hildede vare, — Med Legem og Sjæl i den yderste Fare.

3. Kom, Venner, som ud i fra Sodoma løber, Kom fort ind i Soar der Ingen dig rober. Der er du foruden al Fare i No hos Jesum faar være, hos Jesum saa bo. O, salige, listige, kvægende Stunder! Som Jesus os Alle saa gjer:

ne forunder, At sjunge og tale om Blod, Saar og Bunder.

4. O, Sjæl! som af Jesum udkaaren er bleven. O, Held dig! dit Navn er i Himlen opskreven! Naar Brudgommen kommer med Englenes Trop, Frimodig du løfte kan Hovedet op, Da hører du Jesus saa venligt at sige: Kom, Faders Velsignede, arver mit Rige, Nu skal du fra Jorden til Himmelen stige.

5. Imidlertid maa du dog bede og vaage, At du ikke falder i Sikkerheds Laage; Thi kun den, som vinder, han Kronen skal faa, De Utro med Skamme tilbage maa staa. O, evige Fader! du høre min Stammen: Bevar og velsigne os Alle tilsammen! Svar dertil dit kraftig' og klingende Amen!

G. Udbæen.

Mel. Nu velan, vær frisk tilmode.

44. Jesus Christus er min Glæde; Uden ham er idel Sorg. Naar min Jesus er tilstede, Gaar jeg i en sikker Borg. Hvo, som har den Glæde kjendt, Han er bort fra Verden vendt. Hvo, som har den Glæde smaget, Han har Jesus selv modtaget.

2. Hvo, som ei den Glæde kjender, Ved ei ret, hvad der er sødt. Hvo, paa Helvedveien render, Og er ei af Gud gjenfødt, Han sin Glæde søger der, Hvor der ingen Glæde er; Glæden flux han efterjager, Men i Suk og Sorg dog flager.

3. Verden iler, jager, haster, At den sig fornøie kan. Jesu Glæde den forkaster, Anden Fryd

er tør som Sand. Den er ei paa Glæde rig,
 Vexler Glæder idelig. Om den sig end noksom
 glæder, Hjertet dog i Stilhed græder.

4. Verden sig omsonst bemøier, For at den
 kan være glad. Hvo, som sig i Synd fornøier,
 Faar tilsidst Guds Bredes Had. Løb kun Ver-
 den rundtten om Og derfra tilbage kom, Og for-
 tæl, hvad du har vundet; Glæden har du vist
 ei fundet.

5. Det er Daarskab, at man render Hid og
 did at Glæde faa: Hvo, den rette Glæde kjen-
 der, Maa i Sandhed dog forstaa, At den er i
 Jesu Skjød, Hvor den smager mer end sød, Naar
 i Stilhed man vil bære Sjælen did for der at være.

6. Kom, al Verden! kom tilbage Fra den fal-
 ske Glædes Sti! Hvi vil du omsonst umage Og
 omsonst bemøie dig? Glæden er ei her at faa,
 Om du Verden rundt vil gaa; Ja, hvor meget
 du end render, Glæden dog i Angest ender.

7. Kom, jeg ved en evig Kilde, Stedse udaf
 Glæde fuld. O, al Verden! gid du vilde Stille
 Glands fra ægte Guld! Du, som være vil saa vis,
 Ved du ei at sætte Pris Paa den rette Glædes
 Kilde? O, al Verden! gid du vilde!

8. Ser du ei det Band, som rinder Neden-
 under Bethlehem? Se og mærk, hvad der du
 finder, O, vor Tids Jerusalem; Dernæst se til
 Golgatha! O, hvad mærker du vel da? Ser du
 ei fra Hjergets Linde Livets Band nedad at rinde?

9. Jeg forstaa ei, hvad jeg smager; Men den
 Smag er mig forsød! Dog, saameget jeg opda-
 ger, At min Jesus, født og død, Er min Glæ-

des sande Grund. Det gjør Sjælen glad og sund, Og mit Hjerte vederkvæger, At hans Saar min Sygdom læger.

10. Kunde du en Draabe smage, Du, som hen i Synden gaar? O, du vilde favnetage Ham, som skjult ved Hjertet staar! Men du kjender, ser ham ei, Løber tankeløs din Bei. Jesu Saar du ikke kjender; Men hvor mon din Bei sig ender?

11. Jesu, du min Glædes Kilde! O, min Længsel, Skat og Del! Lad mig ei din Sødhed spille, Som behager mig saa vel! Tænk paa den, som dig forsmaar, Som din Glæde ei forstaar! Lad ham lidt af Naaden kjende, At han sig til dig maa vende!

Olai Skullerud.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

45. Hos Gud er idel Glæde, Men før jeg kom: mer der, Jeg sukke maa og græde Og gaa ned: bøiet her; Her trykker mange Plager, Her strider Jesu Brud, Her blandes Fryd med Klager Kun Glæden er hos Gud.

2. De Fromme have Sorger, Naar Verdens Daarer ler, En værdig Himlens Borger Hver Dag sin Nøie ser, Og kjæmpende sig nærmer Til Glædens faste Borg, Dog Naaden ham bestjærmer, Og let han bær sin Sorg.

3. Jeg bytter ei med Daarer, Som har sin Glæde her, Jeg heller mellem Taarer Og Sukke Sæden bær; Naar jeg med Fryd kan høste Ved Enden af min Bei Lad Daaren sig forlyste, Med ham jeg bytter ei!

4. Jeg Jesum skal beskue, Det er mit Haa:

bets Grund, Lad Korset underkue, Det er en liden
 Stund; Snart Intet mig bedrøver, Snart ingen
 Modgang mer Min Glæde mig berøver, Snart
 jeg min Jesum ser! Johan Nordal Brun.

Mel. Jeg behøver dig, o Jesu.

Eller: Hjertens Jesu i dit Hjerte.

46. Christi Venner, kommer alle, Lad os gaa
 paa Golgatha! Ydmygt vil vi der nedfalde For
 vor store Jehova; Bore Hænder v'1 vi folde,
 Slynge om hans Kors vor Arm; Jesu Fodder
 vil vi holde, Trykke dem til Bryst og Varm.

2. O, du, søde Frelser milde, O, hvor deilig
 ser du ud! Rød og hvid som Rosenlilie Er min
 Brudgom og min Gud. O, hvor kan jeg nok
 som prise Din den store Kjærlighed, Som du lod
 mod mig bevise Med din Død og blodig Svæd!

3. Kyssse vil jeg tusind Gange Dine Nagler
 gab og Saar; Der jeg mon min Fred erlange,
 Der er Glæden, som jeg faar; Der er Trøst for
 bange Hjerte, Som bedrøvet gaar omkring; Der
 er Lægedom for Smerte Af den gamle Slan-
 ges Sting.

4. Gud ske Lov, nu er han knuset; Gud ske
 Lov, nu har han tabt; Gud ske Lov, han er i
 Gruset Ganske undertraadt og lagt! Gud ske Lov,
 vor Jesus kjæmped', Gud ske Lov, han Seier
 vandt! Gud ske Lov, min Rød er dæmpet! Gud
 ske Lov, hans Ord er sandt! Pernille Bru.

Mel. Jesu din søde Forening at smage.

47. Jesus tilraabte en Sjæl fra det Høie: Har

du ei Lyst til at følge herfra? Sjælen blev bange og monne tilføie, Jo, men jeg er ei saa ren og saa klar. Jesus tilraabte da atter den Bange: Vil du da smykke og pryde dig selv? Nei; men jeg kan jo slet ikke forlange, At du skal elske saa uren en Sjæl.

2. Hvad vil du mere mig bringe end Pjalter, Intet, nei intet, jeg mere begjær; Jeg er din Eier og du min Forvalter; Intet du haver, undtagen jeg gir. Verden sig bryster nok af sine Dyder, Som ei sin Armod og Fattigdom ser; Men jeg forsikrer, de Pjalter omsider Skulle langt overgaa Verden i Fred.

3. Eia! tillykke du Arme, Fortrykte, Engang saa kommer den salige Dag, At du fra Uro og Møie faar flytte Ind i den evige, himmelske Sal. Hold dig kun tapper og munter i Striden, Lad ingen Bøllyst beherske din Sjæl, Hvi du erfare skal Seiren af Striden, Naar du din evige Brudefrands bær.

4. Nu er jeg forviiset! Lovet og priset, At jeg til Himlen har Arvedelsret; Jesus af Naade har Sjælen forviiset, At han har rensset og toet hver Plet. Satan han vil mig dog dette tilviise, At jeg i Bægt skaalen findes for let; Men da kan Aanden i Hjertet forsikre, At hans Blod renser os fra al Uret.

5. Amen, Guds Benner tilsammen, ja, Amen! Alle jeg ønsker, det maatte gaa vel. Glædes og frydes og synge tilsammen, Jesus vil frelse den gjældbundne Træl. Døden snart kommer og tager os Alle, Saa saa vi flytte til Himmelen

hjem. Amen; ja, Amen! Guds Venner tilsam-
men Alle jeg ønsker Guds evige Hjem!
S. Eielsen.

Mel. Min Aand ved dig algode Gud sig frøder.

48. Jeg elsker vor Herre, fordi han min Bøn
Og ydmyge Sukke, som sendes i Løn, Vil naa:
dig bønføre; jeg derfor vil Paakalde hans Navn
den Stund, jeg er til.

2. Mig Dødens og Helvedes Angest omgav,
Men han mig uddrog af Bedrøvelsens Hav, Hans
Navn jeg paakaldte. Kjærlige Gud For dog min
Sjæl af Elendighed ud!

3. Den naadige Herre retfærdig vist er; Størst
viser sig dog hans Barmhjertighed her; Ydmyge
Sjæle antager han sig: Saa ringe jeg var; dog
frelste han mig.

4. Kom derfor til Rolighed atter min Sjæl:
Da Herren imod dig nu gjorde saa vel; Thi han
har reddet min Sjæl ifra Død, Mit Dø fra
Graad og min Fod fra Stød.

5. I Levendes Land vil jeg vandre for Gud.
Jeg trode, thi taledede jeg om hans Bud; Jeg pla-
gedes, og min Slutning blev snar: Jeg syntes
hvert Menneske Løgner var.

6. Hvorledes skal jeg nu da gjengjælde dig,
O, Herre! for hver din Belgjerning mod mig?
Din Saligheds Kalk og Kors til mit Gavn Dø-
tage jeg vil og prise dit Navn.

7. Jeg lovet har Herren at tjene ham fro
Og vil aabenbarligen vise det tro; For Herrens

Dine, hvor yndigt og prud, Naar Døden løser hans Hellige ud!

8. De Løfter, som Herren jeg sagt haver til, For alle hans Folk jeg betale nu vil. I Herrens Dine det kosteligt er, Naar Døden løser hans Hellige her.

9. Jeg er jo i Sandhed din Tjener, o, Gud! Du løste mine Baand og frelste mig ud; Dig derfor jeg takker, alt jeg formaar, Lovsyrnger dit Navn for alt det, jeg faar! Thomas Amble.

Mel. Mit Hjerte, hvi vanker du stedse omkring.

49. Jeg takke vil Gud af mit Hjerte og Sind, For Andre fortælle Om Skaberens Bælde, Og underfuld' Visdom i alleslags Ting: Mit Hjerte er glad; Med frydefuldt Kvad Jeg stemme vil i Den Høiestes Pris!

2. Vor' Fiender ere omstødte ved dig, Min Bøn du bønørte, Min Sag du udførte; Den skuffer sig selv, som opstaar imod dig. Ei Ende opnaar, O, Gud! dine Aar; Du gjordet har om Din Throne til Dom.

3. Du dommer retfærdigt og uden al Svig: Den Ringe, som stædes I Rød, skal da glædes, Og alle, dig kjende, sig trøste ved dig; Du aldrig forlod Dem, som ret gjør Bod, Og har i dit Navn Sin tryggeste Havn.

4. Lov Gud for hans Gjerninger, han er vort Haab, Han bor i sin Kirke, Og underlig virke Hans Ord; ei han glemmer Elendiges Raab. Vær naadig, min Gud! Og fri du mig ud Fra Angest og Rød: Du Frelser fra Død!

5. Paa det jeg kan siden fortælle om dig Blandt dine Udvalgte, Hvordan du mig kaldte; Saa jeg i din Frelse nu fryde kan mig. De Onde forsvandt, Den Strikke, de bandt Til Andres Uheld, Besværed' dem selv.

6. Sligt er at betænke, saa gaar det med Hver, Som glemmer vor Herre; Snart kan han dem lære, At de dog ei mere end Mennesker er'. En Fattig og From Ei stødes skal om, Hans Haab skal forvist Dog krones tilsidst. Thomas Amble.

Mel. Vor Gud, han er saa fast en Borg.

50. Guds Kjærlighed, hvor er den stor! Kan Noget den vel ligne? Han, som paa Verdens Tinding bor, For hvem alt Lys maa blegne, Han elskes inderlig, Hans Hjerter rører sig; Men hvem har han saa kjær? Det Støv og Aske er, Et Folk, fortabt, bedaaret.

2. Han elsker, det er sandt og vist; Kun det ham kunde drive Til i sin Søn, den Herre Christ, Vor Tjenere at blive. O, underfulde Magt, Som ham herved har bragt Alt fri et Folk fra Rød Ved Mæie, Kors og Død, Et Folk, som Tienere vare.

3. Vi Djævlens Billed i os bar; Vi i hans Garn var hildet; Bort Hjerter fuldt af Uret var, Langt, langt fra Gud forvildet. Vi laa i Syndens Død, Ja, bær den som paa Skjød; Paa Afgrunds Rand som Siv Stod svævende vort Liv; Men Herren sig forbarmed'.

4. Han løste os fra Satans Magt Og Syndens grumme Bælde. Han gif i Kampen ufor-

sagt; De kunde ham ei fælde. Da Døden stak hans Hæl Han slog den rent ihjæl. Og vi blev løst og fri Fra Mørkets Slaveri; Det Kjærlig: heden gjorde.

5. Men var hans Kjærlighed saa stor — O, Gaa det ret betænk! — Da syng af Glæde, frelste Jord, Spring løs af dine Lænker! J! i hans aabne Havn, Din Frelses trygge Havn; Du er hans Smertes Søn, Dig ønsker han som Løn For Arbeid', Suf og Møie. A. Reitan.

Mel. Hvo vil mig anklage.

51. „Himmeriges Rige“ Aldrig kan jeg sige, Hvilket herligt Ord! Jeg dets Løn er bleven Og i Himlen skreven. Hvilken Glæde stor!

2. Aanden Vidne giver, At jeg salig bliver, Jeg er Herrens Barn. Verden med dens Av: ner, Som ei Sjælen gavner, Agter jeg for Skarn.

3. Aldrig kan jeg glemme, Jesu Hyrdestem: me: Ingen mine Faar Af min Haand skal rive. Jeg dem Livet giver. Dette evig staar.

4. Intet Sjælen skrækker Jesu Naade dækker Mine Syndesaar. Selv i Kors og Trængsel Dog med Himmellængsel Jeg frimodig gaar.

5. Agt derpaa mit Hjerte! Hvor er al din Smerte? Dine Lidelser? Smag og se, hvor yn: dig, Lissig, kraftig, syndig Herrens Godhed er!

6. Bær da tro til Døden; Thi da slutter Nøden! Lampen holdt istand! Vend dit Sind og Die Altid mod det Høie, Livets rette Land.

7. Hold dog ud i Striden, Om din Tro er

liden Og din Bei er trang! Snart saa er du hjem:
me Og kan frelst istemme Lammets Seierssang!
Anthon Bergh.

Mel. Jesus er mit Haab, min Trøst.

52. Syndere, min Gud! du kom Selv i Chri:
sto at frigjøre. Jeg var skyldig for din Dom,
Dog vil du mig fri udføre, Trykke mig op til dit
Bryst; Thi du mig fra Synd har løst.

2. Tak, min kjære Frelsermand! At du her
nedstige vilde, Og isørte dig den Stand, I mit
Sted du her led ilde, Frelste mig fra Syndens
Magt, Hvilken jeg var underlagt.

3. Nu kan jeg, som Synder er, Trøstlig mig
til dig henvende, Aldrig glemme, du var her Og
led Død for min Elende. Tro, min Sjæl! at
det er stort, Hvad han for dit Vel har gjort!

Erik Brække.

53. Om jeg her af Trængsel skal lide, Vil jeg
i Troen og Haabet forblive, At Alt omsider en
Ende skal faa, Naar jeg af Trængselens Skole
skal gaa, Gaa, gaa! Af Trængselen gaa! Da skal
jeg Seier med Glæde opnaa!

2. Fryder Eder da alle tilhobe, Som af Je:
sum er kaldet af Naade, Synes end Veien be:
sværlig og trang, Alt skal forandres til Frihed
engang, Gang, Gang! Til Frihed engang! Da
bliver Glæden evindeligt lang!

3. Men al Synd maa af Hjertet begrædes
Og med Alvorlighed fast imodstræbes: Kraft der:

til give vor Frelser blid! Naar vi er aarvaagne
og mandig i Strid. Strid, Strid! Mandig i
Strid! Trofast til Døden, saa bliver vi fri.

4. Pryder da Lampen, J, Jomfruer floger,
Brudgommen kommer, førend J formode. Hvo,
som med Vre vil følge ham ind, Den maa ude-
lukke af Sjæl og af Sind, Sind, Sind! Af Sjæl
og af Sind! Hvad ei i Christi Forening gaar
ind.
Lars Olsen.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

54. O, gode Gud! og Fader, Som af din
Kjærlighed Til Frelse os nedlader Din Søn paa
Jorden ned. Jeg var i Synden bundet Og ble-
ven Satans Rov; Men du har Middel fundet:
Dig være evig Lov!

2. O, Jesu Christ! min Frelser, Som haver
mig forløst Fra Synd, Død, Satans Lænker;
Dit Blod du har udøst For mig at faa udrevet
Af Syndens onde Rod; I Livsens Bog mig skre-
vet. O, tak! min Frelser god.

3. O Helligaand, som leder Paa Livets Vej
mig frem, Af Hjertet jeg dig beder: Du mig vil
lede hjem Fra denne Verdens Trængsel Til Him-
lens Frydestad; Did hen staar al min Længsel.
O, gid jeg der alt sad!

4. Imidlertid jeg sjunger Og glæder mig i
Gud, Om Verden mig her trækker, Saa redder
Gud mig ud. O, Herre! du mig styrke Og tro-
lig staa mig bi, Alt jeg dig ret kan dyrke Og en-
gang slippe fri!
A. D. Oppegaard.

Om Fred og Frihed.

Mel. Gud! du skabte Jordens Kreds.

55. Saligt er det Hjerte, som Haver Herrens Frihed fundet, Som er løst fra Dødens Dom Og har Synden overvundet, Som fra Satans Tyranni Blevet er i Sjælen fri, Og til Lod og Del kan have Aandens Pant og Fæstegave.

2. Der, hvor denne ædle Gæst Drager ind med Fred og Glæde, Der er stedse Frihedsfest, Der er altid Hjælp tilrede, Der er ingen Trældoms-
domstvang, Der er Lov og Takkesang, Der er nåisomt Sind og Hjerte Midt i Armod, Rød og Smerte.

3. Men hvor Herrens Aand ei er, Der er ingen Fred tilstede, Men kun Plager og Besvær, Selv naar Lykken er tilrede; Der er Frihed kun en Drøm Som forgaar med Tidens Strøm, Lig en Taage, der forsvinder, Naar den klare Sol op-
rinder.

4. Al, hvor Hjertet skuffer sig, Naar det tror at Frihed finde I de Ting, som lettelig Sjælens Die vil forblinde; Naar det tror, at saadan Skat Bindes kan i Syndens Nat, Under Vantros Her-
redømme Under Lystens falske Drømme.

5. Nei! den Frihed, som ei har Herren selv til Grund og Rilde, Den er kun en Byrde svar Og kan ingen Rød formilde; Thi hvor Synden Herre er, Der man Slavelænger bær, Selv om man saa fri sig drømmer Som den Fisk i Flo-
den svømmer.

6. Derfor, hvo vil være fri, Fri i Sjæl og

Sind og Hjerte, Fri fra Syndens Tyranni, Fri fra Dødens Dom og Smerte, Fri fra Satans Baand og Evang, Fri fra Helveds Jammergang: Han maa sig med Gud forbinde, Hos ham Frihed er at finde.

7. Ja, det bliver evigt sandt, Der, hvor Herrens Aand er inde, Han er Friheds rette Pant, Der er Frihed kun at finde; Men, hvor han ei fæster Bo, Der er Møie og Uro Eigesuldt i Lydens Dage Som i Modgang, Nød og Plage.

Thomas Thomassen.

Mel. Guds Søn har gjort mig fri.

56. Hav tak vor Herre kjær! For saadan Frihed er, At vi i Fred kan tales ved Om det, som hør til Salighed. Ja, takket være du, Som bliver ved endnu At øse ned Aand, Liv og Fred I samlet Menighed! O, underlig forborgne Ting, Som saa opløste kan vort Sind Fra Nød Og Stød Til Liv og Hvile føde. Min Sjæl og Aand Sind og Forstand Sig løfter op til Himlens Land, Og ønsker sig At komme did Til evig Hvile blid.

2. O, Naade og Forsmag! Vor Sjæl blev let og glad; Den Byrde bar, Alt dunkel var, Men nu blev Veien atter klar: Nytt Lys igjen oprandt, Og Verdens Tanker svandt. Slik Naadeløn Gir os Guds Søn Helst under Sang og Bøn. Har Draaberne en saadan Smag, Hvad Livets Strøm i Salems Stad? Vi har Tid rar, Men kort, Kjøb den, vær snar. O, skulde vi

Ei hjertelig Elſke, ære og tjene dig! Bevar vor
Sjæl, Immanuel! Far, Venner, far nu vel!
Erik Benjum.

Mel. Vor Klippe vi ſlippe umulig.

57. Du, Herre! vær æret og præſet For Fre-
den og Livet, vi fandt; Du haver med Gaver be-
viſet, At Jeſus var her midt iblandt; Vi græde
med glædelig Taare; Vi kjende i Sinde og Aare,
At hvad, du har lovet, er ſandt!

2. Dig alle befale vi, Herre! Os baade med
Legem og Aand, Den Naade vi haabe, begjære:
At tælles blandt dem i din Haand. Her ſtaa
vi, og maa vi at vandre Og glade forlade hver
andre Forenet i Kjærligheds Baand!

Erik Benjum.

Mel. Fryd dig, du Chriſti Brud.

58. Det Herligſte jeg ved At eie, er Guds
Fred. Naar den min Sjæl indtager, Den mig
fra Jorden drager, Med Fryd og Himmeltanker
Jeg da paa Jorden vanter.

2. At have Fred med Gud, Kan det vel ſiges
ud? At hvile ved hans Hjerte Og glemme al ſin
Smerte? Saa ofte her at græde Og dog i Gud
ſig glæde.

3. O, Fred, uſigelig, Som gjør mig evig rig!
Du løſer Sjælens Lænker; Nu Intet mer mig
frænker. Du gjør mig glad forviſſet Om Sa-
ligheden hiſſet!

Anthou Bergh.

Om Helligjørelsen.

Mel. Din Visdom os, o, Herre! leder.

Eller: Gud, du, som selv er Gudheds Kilde.

59. Naar vi tilsammen her mon' være Ved Or:
det Troens Liv at nære, Da føles Hvile, Fred
og Ro. Naar Troende ved Aanden taler, Og
Jesus sig for os forklarer, Da ville vi tilsam:
men bo.

2. Men saa Guds Vilje vist ei ere, Mens vi
i Verden her maa være, Vi maa jo vanke hid
og did. Den lille Skilsmisse os saarer, Da
flyder længselsfulde Taarer Efter en evig Sam:
lings Tid.

3. Det kan vort Hjerte Trøst og give, At vi
engang igjen skal blive Tilsammen i al Evighed;
Thi den Tid kan dog snart komme. Vær kun
taalmodig her du, Fromme! Den komme kan,
for vi det ved.

4. O, Gud! hjælp os saa alle Dage, Hvor:
hen vi udi Verden drage, I Troens Liv at blive
ved! Din Kjærlighed i os lad brænde Indtil vor
sidste Livets Ende, Saa vi kan fare hen i Fred!

Erik Benjum.

Mel. Din Visdom os, o, Herre! leder.

Eller: Gud, du, som selv er Gudheds Kilde.

60. I Sjæle, som Guds Lov vil fremme Og
haver Gaver, Kraft og Stemme; O, aagrer flit:
telig dermed; I har udvalgt den bedste Gave,
Saa faar I Ordets Kraft selv smage Og Eders
Tro Frimodighed.

2. I Herrens Ord det saa og hedder: Hvo, som ei samler, han adspreder; Hvo ei er med, han er imod. Vi kunne vist ei bedre gjøre End, Sjæle til Guds Rige føre, Om det end koster Liv og Blod.

3. Forjættelse har Jesus givet: Jeg er Opstandelse og Livet, Og hvo, som ret vil tro paa mig, Udaf hans Liv sligt Vand skal flyde, Som levende skal Somme fryde Og Andre skal omvende sig.

4. Vel maa de Korset sig paatage, Tilmed sit eget Liv forsage Og følge ham i Nød og Spot. Men se, han er den gode Hyrde, Hans Aag er gavnligt, let hans Byrde. Hvem bliver tro, ham gaar det godt.

5. Hvis Kjærlighed til Jesum brænder, Og deri ret hans Navn bekjender, Den Sjæl bekjender han for Gud; Men den, hans Navn for Skam vil dølge Og ikke Jesum her vil følge, Den skal med Skamme kastes ud. Erik Benjum.

Mel. Jesu din søde Forening at smage.

61. Lær mig forsigtig i Verden at vandre, Baage og bede, ihvor jeg end er For Guds alseende Nie at vandre, Stride og modstaa al Rjødets Begjær; Lær mig at kjende den skjulte Fiende, Som jeg bær indentil udi mit Bryst, Altid med Bøn mig til Herren at vende Om Kraft at modstaa den syndige Lyst.

2. Kjære Medmennesker, lad os betænke: Vigtig er Tiden, vi leve udi. Naadens Tid, som Gud os her monne skjænke For at beredes til et

evigt Liv. Aldrig formaar jeg med Ord at ud-
sige, Hvor saare vigtigt det er for Enhver. Hvo,
som vil indgaa i Himmelen's Rige, Han maa
forenes med Frelseren her.

3. Lad os da hver med sig selv undersøge,
Om i hans Naade og Samfund vi staa; Stræbe
vi dagligen Synden at døde Og ved hans Kraft
i det Gode fremgaa; Hænge vi ved ham med
Sjæl og med Hjerte Og har i Himlen vort Lig-
gendefæ; Følge vi, hvad han i Ordet os lærte,
Om vi derfor lide Trængsel og Ve.

4. Saare fornødent det er dog at vide, Hvor
med vor Saligheds Sag det er fat; Sæt ei det
ene Fornødne tilside; Vælg dog med Maria den
bedste Skat. Tænk, at alt Andet i Døden for-
svinder, Om du end eiede al Verden hel; Men,
hvo sin Jesum ret søger og finder, Han har ud-
kaaret sig den bedste Del.

5. O, at dog Mange det maatte erfare, At
i hans Saar er en Lægedom sød. Bli'r vore Syn-
der os tunge og svære, Naabe vi til ham af dy-
beste Nød: O, hvor livsalig hans Røst da mon
lyde: „Kom til mig I, som besværede gaar,“ Da
vil snart kvægende Balsom nedflyde Og læge Hjer-
ternes sviende Saar.

6. O, skynder Eder da Unge og Gamle, Og
lader Eder forlige med Gud; Snart kommer Brud-
gommen Sine at samle, Da fordres alle til Re-
genstrib ud. Lykkelig hver, ham kan møde med
Glæde Og finde ham som sin Frelser og Ven,
Da maa de Andre i Evighed græde, Kan dog ei
kjøbe en Time igjen.

7. Kjære Medmennesker! lad os da agte Naadens den korte og kostbare Tid, Efter Guds Naade alvorligen tragte, Stræbe derefter af yderste Glid, At vi kan komme paa Veien den trange Og i vor Frelseres Fodspor at gaa; Da skal vi Kronen af Naade erlange, Som Guds Børn have Forjættelse paa.

Berthe C. Marflot.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

62. O, Jesu! sande Livsens Træ! Som selv har sagt, at Grenene Paa dig maa Frugt udsøre, Og paa den Frugt, enhver frembær, Man klart skal kjende, hvo der er Blandt dem, som dig tilhøre.

2. Hver Gren paa dig, som bærer Frugt, Din Fader renser, at den smukt kan flere Frugter bære; Han Stammen Graft og Kraft tilfør'; Jo mer den bær, jo mere gjør Den Vingårdsmanden Være.

3. De da, som mest af Frugter bær, Og mest til Jorden boiet er, Og naar de fast forbliver I Stammen, som fremavled dem, Da spirer af dem Grene frem, Som atter Frugter giver.

4. Og alle vil hinandens Vel, I Med og Modgang tage Del Med Kjærlighedens Flamme: Enhver fra Stammen har sin Graft, Om ikke lige megen Kraft, Skjønt Vanden er den samme.

5. O, yndig Sommer, liflig Stund, Hvor mangt et Hjerte, Sind og Mund I dig sig monne fryde; Især mens Alting synes vel, — O, hvem vil da ei have Del Og dine Frugter nyde!

6. Men tidt, naar Alt i Blomster staar, Da

Skjules der dog mangt et Saar, Som siden vol:
der Skade; Som først vel ringe agtet er, Men
æder om sig mer og mer, Saa Frugterne aftage.

7. Saa manges Gren, der spirer frem, Flo:
rerer yndig midt blandt dem, Hvis Frugter sødt
mon smage, I Blomst og Blade dennem lig, Hen:
visner dog saa kummerlig I Røds: og Prøvens
Dage.

8. Thi hver en Gren, som raadden er, Og
hver, som ingen Frugter bær, Vil Faderen bort:
tage; Som ogsaa græmmer deres Sind, Der
Midler var, at pøde ind Den Gren, som gaar
tilbage.

9. Og om den ufrugtbare Kvist Ved Vin:
gaardsmandens Bøn faar Frist, Naar den dog
ei oplives, Saa tages den dog engang bort, Og
efter Skriftens klare Ord Til Jlden overgives.

10. Giv da, o, Jesu! at vi maa I din Fore:
ning sammen staa, At hver, som vil, kan kjende,
At vi i Sandhed paa dig tror, At Kraft med:
følger dine Ord: Dertil du Hjælp os sende!

Dle Smaaland.

Mel. Se Solens skionne Lys og Pragt.

63. Som Nattens Mørke plat forgaar, Naar
Solens Lys oprinder, Saa al min Kummer Ende
faar, Naar jeg mig ret besinder: At Jesus er
min Fred, Mit Liv, Retfærdighed: Alt, hvad jeg
ønsker og attraar, Hos Jesus rigelig jeg faar.

2. O, den Forvisning er mig sød, At Jesus
min er vorden, Det trøster mig i al min Nød
Og Trængsel her paa Jorden. Han er min Kraft,

og ved Hans store Trofasthed Jeg skal i Striden vel bestaa Og seierig fra Kampen gaa.

3. I Christi Lys jeg fryder mig, Hans Ord mig trøster, glæder; I Haanden har han tegnet mig Og med sin Aand mig leder Paa Livets rette Vel. Hans Løfter svigter ei: Til ham jeg sætter al min Lid I Livets og i Dødens Strid.

Ehr. Hansen.

Mel. Forsængeligt er alt, hvad Verden giver.

Eller: Den prægtige Sol, som hele Verden glæder.

64. Jeg glæder mig ved dem, som til mig sige: Vi vil ind i Guds Hus og Forgaard stige, Op til Jerusalem, Guds Kirkes Havn; Den, som en Stad indbyrdes er forenet, Hvor Guds gjensløste Folk af Hjerter rene Prise hans Navn.

2. Saa beder da, at denne Stad maa bygges, Udbredes vidt og mer og mer betrygges; Alle, som elske dig, skal finde Ro; Inden din Mur skal hærskes helligt Stille, Der i til sidste Stund jeg ønske vilde At kunne bo.

3. For mine Brødres og min' Venners Nytte Jeg vil nu sige: Herren dig beskytte, Og give Fred udi vor Frelzers Navn. Gud aldrig denne Længsel fra mig tage: Til at befordre alle mine Dage Guds Kirkes Gavn. Thomas Amble.

Mel. Lover den Herre, den mægtige Konge.

65. Herre! af, Herre! gid Alle, som Herre dig kalde, Kjendte din Storhed, at de maatte for dig nedfalde. Vøi dennem saa, At de af Hjertet her maa Dig, som sin Herre, paakalde.

2. Jesu! af, Jesu! du, som lod dit Blod for os vinde: Lad hver en Synder sin Fred og sin Frelse der finde. Tag bort den Trøst, Man deri tager saa løst. Synderes Haab lad forsvinde.

3. Trøster! af, Trøster! du, Sandhedens Aand, af det Høie. Rør Altid Hjerter, at de sig i Stø: vet nedbøie. Hellige Aand, Tænd vore Hjerter i Brand. Vend til os naadig dit Die.

4. Fader i Himlen, dit Navn os helligt lad være, Komme dit Rige, din Vilje her ske til din Ære, Giv os vort Brød, Tilgiv vor Skyld, Herre sød! Frels os fra Ondt, — vi begjære.

Dlaus Nilsen.

Mel. Af Herre from.

66. O, Fader kjær, Vi samles her, Dit Sandheds Ord at høre; Hjælp, at vi maa Det høre saa, At vi din Vilje gjøre.

2. Lad Ordet dit Forkyndes frit Af dine Vidners Munde; Giv dennem Lyst Og Mod i Bryst Og Mund, der tale kunde.

3. Du Visdom giv, At Aand og Liv I deres Tale bliver, Driv Frygten ud, Og fyld dem, Gud! Med Ridkjærhed og Iver.

4. Af, hjælp, at vi Maa staa dem bi Med Bønner og med Sukke, At Ord de maa Udaf dig saa, Naar Munden de oplukke.

5. Af, drag, o, Gud! Hver Synder ud Af Satans Garn og Snare; Lad Spottere I Hjerterne Din Sandheds Kraft erfare.

6. O, du Guds Søn! Annam vor Bøn, Den

vi for din Skyld bede. Dig til os vend, Din
Aand os send, At styrke og veilede.

7. O, Helligaand! Lad Syndens Baand Ei
atter os besnære. Gjør mod os saa, At vi her
maa Et Tempel for dig være.

8. Oplys vor Sjæl Og giv os Del I Him-
lens skjønne Rige At, naar vi her Ei vandre mer,
Vi maatte did opstige. Olaus Rilsen.

Mel. Jesu er mit Haab og Trost.

67. O, hvor lykkelig den er, Ingaen Lykke op
kan veie, Det at have Jesum kjær Og ham have
ret i Eie; Thi er jeg hans Eiendom, Frygter
jeg ei for Guds Dom.

2. Verdens Glæde er som Støv, Den mig
ingen Tid kan gavne, Jeg for den vil være døv,
Saa jeg ei skal Jesum savne, Min Forløser og
Ven, Og i Pinen kastes hen.

3. Djævelen, Verden og vort Kjød Her i Livet
vil os Plage, Det os følger til vor Død, Vil
vi her skal Glæden tage. Herre, hjælp! saa vil
vi be: „Led os ei i Fristelse!“

4. Hele Livet er en Strid; Men naar jeg her
tro forbliver Udi Naadens dyre Tid Og til Je-
sum mig hengiver: Jeg da finder evig Ro, Hos
min Frelser faar jeg bo.

5. Jesu Christi dyre Blod, Det vil al min
Synd udslætte, Det er mig en Livsens Flod, Det
kan al min Kummer lette. O, den Naade er saa
stor, Ei udtolkes kan med Ord. G. Udboen.

Mel. Vær trostlig mit Hjerte, bedrøv dig ei mer.
 Eller: Min Jesu, min Livets livsaligste Brønd.

68. Vær trostlig, I Fromme! i Trængselens Tid,
 Snart endes vor Jammer, vor Sorg og vor Strid;
 Naar Tiden er omme, Til Himlen vi komme, For
 evigt hos Jesum, vor Frelser at bo Og nyde den
 himmelske evige Ro.

2. Hvad er det at agte, om her vi end maa
 Igjennem stor Trængsel til Livet indgaa, Om vi
 end maa lide, Ja, kæmpe og stride? Vor Træng-
 selv sig ender, naar hisset engang Vi samles hos
 Herren med Jubel og Sang.

3. Om vi end maa sukke paa Trængselens
 Sti, Vær trostlig, i Døden da bliver vi fri! Da
 endes vor Plage; Thi bør vi ei klage, Om end
 vi blandt Taarer maa Sæden udsaa For hisset
 evindelig Glæde at faa.

4. O, salige Sjæle, som elske vor Gud, Og
 følge og lyde hans Ord og hans Bud! I hisset
 skal bære, Vor Frelser til Vre, De Kjortler, som
 toet han har i sit Blod, Og drikke af Livsens
 den klareste Flod.

5. Lad Verden sig fryde i Kjødets Behag, Vi
 vente med Glæde Freløsningens Dag, Da Ver-
 den skal søde I Jammer og Hede: I Himlen
 vi have vort Liggendeføe Og haabe med Glæde
 Guds Ansigt at se.

6. O, Verden! jeg siger dig evig Farvel! I
 Jesum jeg eier en ædlere Del, Han selv er min
 Glæde; Han mig vil berede I Himmels Rige
 af Naade et Sted, Hvorhen han mig tager fra
 Jorden i Fred.

Olaf Skullerud.

Mel. Med Sorgen og Klagen hold Raade.

69. Naar Gud vore Hjerter vil bære, Da bør vi at vogte os nøie, Saa Satan os ei skal forlede, Men Visdom af Gud os indbede.

2. At kjende og undfly de Gange, Som have forledet saa Mange Til selvvalgte Helligheds Veie, Eller hen paa Lunkenheds Leie.

3. Guds hellige Ord er os givet, At vise os Veien til Livet; Sin Aand har han lovet at sende, Som lærer os Christum at kjende.

4. Ved ham Gud os Synden forlader, Ved ham Gud er bleven vor Fader: Han viste ved Levnet og Være, Hvordan vi i Alting bør være.

5. Naar vi hannem hjertelig bede, Da vil han til Sandhed os lede; Med Visdom og Raade os styrke Mod alle Bildfarellers Mørke.

6. Gud! hjælp os da lovlig at stride, Saa længe vi er' her i Live: Saa ved vi, at Kronen os bier, Hvor Striden forandres til Seier.

Marthe Radsdatter.

Mel. Helligste Jesu, Helligheds Kilde.

70. Salig er den Mand, som ikke Ugudeliges Raad og Skikke Mer i sin Vandring følge kan, Som paa sikre Syndres Veie Ei længer staar, ei Fred kan eie Og Spottersædet styr som Brand; Den Mand, hvis Lyst og Hu Af Herrens Lov er nu Saa indtagen At Dag og Nat Han denne Skat Randsager og til Trøst har sat.

2. Som ved Bækken Træet trives Hvor Vand til Væxt og Frugter gives, Saa bærer den i Tid de Frugt, Som af Jesu Fader plantet Er i hans

Bingaard, og har Pantet, Den Helligaand, bevaret smugt. Oliventræet lig Hvijs Blade holde sig Stedse grønne, I Angst og Rød, Unsegtning, Død, Ham Ordet bliver Livets Brød.

3. Al hans Gjerning skal ham lykkes; Trods Satans Modstand skal dog smykkes Hans Id og Daad med Guds Behag. De Ugudelige ikke En saadan Raadestaal faa drikke; Nei, de ved mindste Bølgeslag, Ved Satans Røntespind, Ved Modgangs Hvirvelvind Er som Abner, Der søres fort Af Vindpust bort; Da bliver Alt for Diet fort.

4. Derfor, naar ved Enden Dommen Er for hvert Adams Barn nu kommen, Skal de Ugudelige ei Herrens Afsyn turde skue; Men, som i Strid hist Kæmpens Bue, Vil deres Mod da sige Nei. I Raadens sundne Stund Retfærdiges Samfund De vel mente, De hørte til; Men ve! da vil De Selskab faa i evig Id.

5. Thi se, Herren kjender Sine Og Veien, hvorpaa gjennem Pine De løbe i sin Frelser's Spor, Idet Salem dem for Die Staar klart som Maal i Angst og Noie. Hvor glad hver Stund did op de for! Men Herren kjender ei Ugudeliges Bei. Derfor ender Den da tilfodst I Pinen hist, Saa vidner han, hvis Ord er vist.

D. Lysnes.

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

71. Du ser, o, Gud! hvor svag jeg er, Træd derfor du mit Hjerte nær, Opvarm mit lunkne, kolde Sind Og kom saa i mit Hjerte ind.

2. Forøg min Tro, Kjænk Kjærlighed, Lad Aanden give vidnemed, At jeg er din, o, Frelsermand, At Intet os adskille kan.

3. Nei aldrig du forlade vil Den, som sin Tilflugt tager til Din Naade og Barmhertighed; Thi Døden du for Syndre led.

4. Ja, hver en Sjæl, som til dig gaar, Den finder: Dine Arme staar Den ganste Dag ud: slagne til At favne hver bodsferdig Sjæl.

5. Og den vil finde, føle, se At Jesus er en Frelser fra Satan, Verden, Kjød og Blod Og At det, som ham gaar imod.

6. Men for mig selv jeg frygte maa At jeg kan bort af Veien gaa; Thi Lysterne og Kjøds Begjær Mig tidt og ofte gjør Besvær.

7. Var ikke da din Frelserhaand, Strax sad jeg fast i Syndens Baand, Og tabt var da din Kjærlighed, Min Sjælers og Salighed.

8. Derfor jeg beder, Frelsermand! Staa du mig bi med Naadens Aand, Led du mig selv paa Banen frem Til dit det ny Jerusalem!

D. Iversen.

Mel. Gud Helligaand i Tro os lær.

72. Min Gud! din Lov og Bud du gav Til Mennesket paa Jorden; Det lyder over Land og Hav Og raaber høit som Torden. Hver Klippekræendt og vidner om Din Høihed, Pragt og Helligdom, Din Magt og Herredømme.

2. Min Gud! din store Høiheds Pragt Kan dog ei mer os skrække; Det Offerlam med blodig Dragt Guds Naade mod os rækker. At

Loven nu har tabt sin Magt, Det har din egen
Søn fuldbragt For os til Liv og Frelse.

3. Min Gud! ske evig Tak og Pris For din
Søns Død og Pine. Din lille Flok du Hjælp
bevis, Saa de hans Fodspor trine. Vær med
din Raade hos Enhver, Som ydmygt raaber:
Giv mig her At staa hos dig i Raade!

4. Min Gud! det Troens Liv i mig Du ved
din Aand antænde, Saa jeg ved Troen kraftelig
Fra Synden mig maa vende, At Sjælen ret kan
drages hen Med al sin Hu til Himmelen Og
Verden slet foragte.

5. Min Gud! giv at vi maatte staa Som
Kjæmper her i Striden, I Aandens Kraft vi
frem maa gaa Og vel benytte Tiden. Det gjæl-
der her at staa paa Vagt Og aldrig glemme Daa-
bens Vagt, Hvad vi vor Gud har lovet.

6. Min Gud! hjælp, at vi glad engang For-
samles og istemme For Thronen Lammets Sei-
erssang Og saligen fornemme, At Sjæle, som vi
før ei saa, Skal komme ind for Gud at staa Gud
fælles Lov at sjunge.

G. Eielien.

Mel. Jesu! du min Glæde.

73. Jesu! se mit Hjerter Fuld af Sorg og
Smerte Raaber om din Fred. Synden mig be-
sværer, Derfor jeg begjærer Din Retsfærdighed.

2. Egentjærligheden Hindrer mig, at Freden,
Som du sender ned, Ei mit Mod opliver Og i
Troen driver Mig til Hellighed.

3. Menneſkets Formue Kan dog Intet due

Her i denne Sag; Christi Blod alene Kan min Sjæl forene Med Guds Sindelag.

4. Hvo, det ret kan skue Gjennem Troens Lue, Han kan daglig se Underlige Sager, Hvor ved han opdager Det Guds Billede.

5. Jesu! Renheds Kilde, Kan min Sjæl formilde, Naar mig Syndens Magt Vil fra Troen vende, At jeg ei skal kjende Jesu Naadepagt.

6. Vid jeg kunde blive Som et Barn ilive Udi Lydighed, At mit Troes Die Sig til ham maa føie, Som er Sjælens Fred.

7. Jeg er her paa Jorden Nu en Fremmed vorden, Længes til mit Hjem. Synden, som mig plager, Mig alt mere jager Til min Jesum frem.

8. Jeg med Vandringsstaven Jler nu til Graven, Hvor jeg Hvile faar. Christi Død og Blodet Kan forfriske Modet, Hvor jeg gaar og staar.

9. Amen! det skal blive. Jeg vil mig hengive Til at tjene dig, Indtil jeg forklaret Er med dig opfaret Udi Himmerig! Anthon Bergh.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

74. I skjønne Præsteklæder: Guds Søns Retfærdighed, For Naadens Stol jeg træder, Om Satan end er vred. Han kan mig ei formene Frimodig her at gaa Min Gud og Fader tjene Med Christi Klædning paa.

2. Vel vil han Sjælen blotte, Berøve mig min Tro, Ansægte mig og spotte Og tage bort min Ro. I Jesu Saar og Bunder Min Sjæl han lade maa, Hvor jeg i haarde Stunder Kan tryk og rolig staa.

3. Den gamle, trædste Slange Han lurder Nat og Dag Min arme Sjæl at fange Især ved Rjødets Smag. Naar sig de onde Tanker Net lig en vældig Hær Om Sjæl og Aanden santer, Da er den Onde nær.

4. Min Jesus er tilstede, En R kæmpe stor og stærk, Han vil hen til mig træde Og føre Stridens Bærf. Alt hvad den Onde tænker, Thi han mig staar imod, Det Jesus ser, hans Rænker Han træder under Fod.

5. Se, da har Kampen Ende, Naar Jesus kommer med. Han haardest Strid kan vende Til Sjælens Gavn og Fred. Vil man en Christen være, En Jesu Christi Ven, Da maa man Korset bære Og gaa til Himmelen.

6. Lad komme Nød og Plage, Anfægtnings haarde Rids, Lad komme onde Dage: Det sker til Herrens Pris; Guds Barn jeg er og bliver Med Christi Klædning paa; Jeg ham mig overgiver, Snart frelst jeg for ham staar. Anthon Bergh.

Mel. Enhver som tror og bliver døbt.

75. Paa Jord jeg er en Fremmed her Og Berden mig foragter, Fordi jeg ei dens egen er Men ud i fra den tragter Til Himlens Land, hvor jeg skal faa Min Frelser at se og staa, Som Brud for Lammet's Throne.

2. Mit Borgerskab jeg der og fik For Jesu Skyld alene, Da han til sig fra Verdens Skit Mig drog og bar; han ene Mig rensede udi sit Blod, Fra Skyld og Straf mig frelse lod, Mig Arveret blev givet.

3. Lad Verden mig foragte her, Jeg ogsaa den foragter, Min Jesu er mig altid nær Og rigelig erstatter Den Sorg og Trængsel, som jeg maa I Verdens Jammerdal udstaa, Før jeg kan Livet arve.

4. Jeg af mit ganske Hjerter vil Min Jesum trolig følge Og ei for Verdens Narrespil Hans Ord og Lære dølge Men fro og glad at træde frem Og vandre som et Jesu Lem Indtil mit Livets Ende.

5. Om jeg her Trængsel lide skal, Min Vej med Graad at trine, Naar jeg kan findes blandt det Tal, Som Jesus kalder Sine, Da har jeg mere Ro og Fred End Verden i sin Herlighed, I al sin Lyst og Brammen.

6. O, Jesu! vær mig altid nær I Med: og Modgangs Dage. Du med din Aand mig daglig lær Din Naade at modtage, Saa at jeg stedse dig kun mer Ved alt mit Liv og Vandel her Kan prise, ære, tjene!

E. Gundersen.

Mel. Friis op min Sjæl.

76. Jesu! lad mit Hjerter længes Efter Ordets søde Gavn, Og bestandig ved dig hænge, Og derudi søge Kraft Til at lide, til at stride, Til at følge Ordets Vej; Aldrig trættes, aldrig kjædes, Ei til Gudsfrugt sige: Nei!

2. Thi, o, Jesu! hvad kan gavne Mig, om jeg ei haver dig. O, jeg maatte Trøsten savne, Som hos mig opholder sig. Nei, jeg lader Altting fare, Som vil stille mig fra dig; Thi i Ordets Lyststage Vil jeg stedse speile mig.

3. Det mig sviger ingensunde, Det mig giver Liv og Fred, Det forsikrer allensunde, At min Jesu er mig blid, Det gir Trøst i Dødens Morke, Det gir Haab paa Dommедag. Søde Jesu! du mig styrke; Thi du ved at jeg er svag!

4. Jeg er svag og ofte glider, Naar min Sjæl skal Prøve staa. Jeg ei nok taalmodig lider Alt, hvad som mig kommer paa. Ja, jeg vilde gjerne bære Alt for mig, som skjænktes i; Men hvor faar jeg Kraft at være Stærk, uden du styrker mig?

5. Jesu! lær du mig at bede, Jesu! hjælp du mig at tro, Jesu! hjælp du mig at stride, Jesu! giv en liden Ro, Naar jeg udi Striden svækkes Og vil falde nær omkuld, Lad da Byrden lidet lettes, Mens jeg er saa forrigfuld!

6. Lad mig stedse stille være, Du taalmodige Guds Lam! Stille udi Verdens Vre, Stille udi Spot og Skam, Saa jeg er i al min Vandring Mere rig paa Kraft end Ord, Og udviser i min Vandel Hvad, som i mit Hjerter bor!

Anders Haave.

Mel. Jesu din søde Forening at smage.

77. **B**eien til Livet den medbringer Trængsel Udentil Verden og indentil Kjød; Djævelen søger med listige Rænker At drage Sjælen i Trældom og Død. Nu faar jeg sande, hvad Jesus mon sige: Hvo mig vil følge maa bære sit Kors. Det er min Trøst i min Trængsel og Prøve: Vær tro til Døden, saa faar du det godt.

2. Tro indtil Døden paa Ydmygheds Gange, Tro indtil Døden paa Kjærligheds Wei, Tro ind-

til Døden, taalmodig at vandre, Ei give Bifald
til Stolthed, o, nei. Du selv, o, Frelser! mig styre
i Tiden Vogt og bevare mig udi din Favn. Hold
du mig Jesu, o hold mig ved Siden, Saa tjener
Alt til mit Bedste og Gavn.

3. Det er ei godt, at vi bringes paa Roser.
Veien er altid med Torne besat. Kjæmpende Sjæle
skal lovligen stride, Ei udi Modgangen blive
forsagt. Troen har ikke sit Hjemsted paa Jor-
den, Hvor kun Misund og Bedrageri er, Men
søger efter den evige Glæde, Som er at finde hos
Frelseren kjær.

Lars Olsen.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

78. Hvor trang og tung og farlig Vor Pil-
grimsreise er, Vi derfor maa gaa varlig I denne
Verden her, Saa skal vi engang stige Fra denne
Jammerdal Til søde Himmerige Og staa blandt
Frelstes Tal.

2. O, tænk, da hvilken Ære Med hvide Klæ-
der paa For Lammet's Stol at være Og ved hans
Side staa, At synge skønne Salmer Til Herrens
Lov og Pris, At bære Seiers Palmer Paa de
Udvalgte's Bis!

3. Den Raade burde billig Af Alle skjønnes
paa, Til daglig, trolig, villig I Kamp mod Synd
at gaa; Thi Jesus selv har lovet, At han vil
med os staa, Og ham, som er vort Hoved, Vi
trygt kan stole paa.

4. Vi dagligen bør stræbe Af ganske Sjæl og
Sind, Vor' Syndelyster dræbe Og altid lægge
Bind Med BOLD os nu at trænge I Himmerige

ind, Saa vi ei mere hænge Med Verden og
gaa blind'.

5. O, Gud! du ved og kjender, At jeg er skrø-
belig, Du ser alt, som mig hindrer, Fra ret at
tjene dig. O, kom med Kraft og Styrke, Mit
Hjerte saa bered, At jeg dig her kan dyrke I
sand Oprigtighed! Th. Grønland.

Mel. O Jesu for din Pine.

79. Jeg ved min Jesus lever, Det Ord er al
min Trøst, Saa tidt af Frygt jeg bærer Ved Lo-
vens stærke Røst.

2. Thi Foden ofte snubler, Jeg bliver mat og
svag, Da Fienderne jubler, Og tror sig vundet
Slag.

3. I Kampens hede Stunder Jeg faar saa
mangt et Saar, Da vil min Tro gaa under,
Naar Bølgen voldsomt slaar.

4. Naar han i Skibet sover, Som Storm og
Hav betvang, Da Bantro tidt mig lover Den sikre
Undergang.

5. Men se! han endnu lever, Og træder stille
frem, Naar jeg det bedst behøver, Og er i største
Klem'.

6. Da hører jeg hans Stemme, Den venlig'
Hyrderøst, Og kan min Kummer glemme For idel
Haab og Trøst.

7. Ja, lev du i mit Hjerte, O, Jesu! Hyrde
blid! At jeg i Korsets Smerte Dig glemmer in-
gen Tid.

8. Lød mig paa dig, min Klippe, Staa fast

og Alt formaa, At jeg dig ei maa slippe, Men
 evig Hvile faa! Th. Grønland.

Mel. Vor Gud, han er saa fast en Borg.

80. **D** Helligaand, du Sandheds Aand! Kom
 ned du til os Svage; Forstyr vor Ro i Syndens
 Vaand, Til Gud os før tilbage. Følg stedse
 vore Fjed. Gjør os af Synden fjæd, Ja mind
 os stedse om At engang for Guds Dom Vi Regn:
 skab skal aflægge.

2. Uden dit Lys til Himlens Land Vi Veien
 ei kan finde; Vi Ordets Lys ei øine kan, Men
 gaa her som iblinde; Thi kom du Lærer sand
 Tænd Lys i vor Forstand, Og lær os Fressen sød,
 Som er ved Jesu Død Os af Guds Naade given.

3. I vor Udlændighed os led Hjem til vor
 Faders Bolig, Ja led os frem i Jesu Fjed At
 Gud vi tjener trolig. Og glider her vor Fod
 Opreis os, giv os Mod, At Verdens Blomster:
 vei Os Daarer, drager ei Fra Jesu Naades Rige.

4. I Livets Kamp og Sorg og Rød Du vor
 Opmuntrer være; I Hjertet giv den Trøst saa
 sød: Vor Faders Børn vi ere. Ja lad ved Tan:
 ken paa Klenodiet at faa, Os tragte, skue hen
 Hift op til Lysets Hjem, Hvor Kamp og Sorg
 ei findes.

J. M. Osmundsen.

Mel. Op alle, som paa Jorden bo.

81. **A**f! mon min Bei til Kanaan Endnu er
 meget lang? Kan jeg vel naa det søde Land, Som
 snubler Gang paa Gang? ;:

2. Min Fod er træt af Løbet her, Jeg er saa

tidt forsagt; Men Kanaan jeg dog har kjær, Men her maa bruges Magt. ::

3. Naar ene jeg paa Veien gaar, Da rinder tidt min Graad, Jeg tænker: Mon jeg Landet naar Og ved mig ingen Raad. ::

4. Men naar jeg smager Landets Frugt Og Kjender, den er god, Da er det mig en Livsens Ligt, En himmelsk Længsels Flod. ::

5. Mit bange Sind er ræd i Strid, Jeg er saa ledt forsagt Og tror; Hvad nytter vel min Glid? Vil bort fra Vønnens Bagt. ::

6. Her er ei Hvile nogen Gang; Thi Striden den er svar. Hvad var det godt, om den med Gang Hos Herren endet var! ::

7. O, Kanaan, du rare Land, O, Kunde jeg dig naa! Mit Hjerte staar i Længsels Brand, O, kunde jeg dig faa! ::

8. Kun fort min Sjæl! bliv ikke træt; Du Kanaan kan faa! Kun fort! kun fort! Klenodiet Du foran ser jo staa! :: Olai Skullerud.

Mel. Store Profeter med himmelske Lære.

82. Himmelske Fader! din Hjælp mig forlene, At jeg kan blive dig hjertelig tro, Være dit Ravn og min Næste at tjene; Mens du mig under paa Jorden at bo: Aldrig min Næste Forargelse give, Taalig og tro indtil Døden forblive.

2. Hvad mig i Tiden herefter skal hænde, Bed du, o, Gud! som beskikker min Del; Stjænk du mig Længsel og Kraft til at vende Til dig al Attraa i Be og i Vel; Thi du alene min Til-

stand mon fjende, Vil dig ei fra mig i Røden bortvende.

3. Om du dig skjuler i Angestens Dage, For du vil prøve og lutre vor Tro, Du dog din Helligaand aldrig borttage; Lær os ved Ordets Taalmodigheds No; Andre vor' Benner tidt glippe i Røden, Du bliver trofast i Livet og Døden.

4. Onskeligt var det, om Alle dig kjendte, Søgte din Raade, mens den er at faa, Og fra de syndige Veie omvendte, Gjenkjøbte Tiden, mens den er at naa; Thi du er kjærlig mod Hver, som vil komme Til dig i Sandhed, før Tiden er omme.

5. En Ting jeg beder, du vilde mig lære, Grundig at kjende mig selv og min Gud! Saa ingen hemmelig Synd skal besnære Sjælen, som Jesus sig kjøbte til Brud; Men at jeg findes usmittet og rede, Naar vores Brudgom vil herlig fremtræde!
Christe Morken.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

83. Mit Hjerte i mig bærer Ved Tanken paa de Ord, Som Jesus selv fremhæver, At her paa denne Jord Ret Mange skulle søge Og ikke komme ind, Men kun sin Skyld forsøge I sit forvente Sind.

2. De Mange ere kaldte Til Fryd og Salighed; Men Saa bli'r Guds Udvalgte Og finder evig Fred; Thi trang den Bei mon være, Og Jesus følges maa, Bort Kors vi her maa bære, Om vi skal Kronen faa.

3. Den Bei er tung for Kjødet; Thi det korsfæstes maa, Den gamle Adam dødet, Om vi nyt

Liv skal faa. Som Kjødets Lyster dødes, Faar
 Aanden Liv og Kraft, Der daglig maa forøges
 Ved Aand og Ordets Gæst.

4. Saa lad os mandig stride, Den korte Tid
 vi har Og villig med ham lide, Som vore Syn-
 der bar. De, som mod Synden krige, Med Je-
 sus arve skal Det søde Himmerige Blandt de Ud-
 valgtees Tal. Engebret Pedersen Hemli.

Mel. Fryd dig du Christi Brud.

84. Min Gud! hvor underlig Du ført dog
 haver mig, Her alle mine Dage Igjennem Nød
 og Plage. Du med dit Forsyns Die Alt styret
 haver næie.

2. Gud drog mig hen til sig, Det var saa
 glædelig, Jeg gik med Ro i Hjerter Og følte in-
 gen Smerte. Gud bar med kjærlig Varme Mig
 da paa sine Arme.

3. Dog Gud mig og lod se Og prøve Spot
 og Spe, Hans følelige Raade Mig syntes ei at
 raade, Jeg gik som i en Ørken Med Bævelse og
 Frygten.

4. Snart Fred tilbøstes mig, Snart reiste
 Stormen sig, Snart Lykke, gode Dage, Snart
 Nød og Modgangs Plage, Snart roses jeg og
 æres, Snart lastes og vanæres.

5. Erfaring lærte mig, Alt er foranderlig;
 Thi ingen Ting i Livet Af det, som er os givet,
 Vi stole kan med Trygge Og derpaa stadig bygge.

6. Men du, o, milde Gud! Bestandig holder
 ud, Din Raade er den samme, Du Ingen gjør

tilskamme, Som paa dig stadig haaber Og der:
paa Alting vover.

7. Gud! styrk da En og Hver I Troens Svag:
hed her, Saa de med Bøn og Længsel I dette Li:
vets Fængsel, Maa trolig vaage, bede Og Seier
faa med Glæde! C. Gundersen.

Mel. Sorrig og Glæde de vandre tilhobe.

85. Himmelske Fader, du Styrke mig give,
Kens og bered du min Sjæl til din Brud, Saa
du din Lov i mit Hjerte kan skrive, At jeg nu
følger din' hellige Bud, Ihvor jeg er I Verden
her, Altid at have din Villie kjær.

2. Hjælp mig af Hjertet at sky og at hade,
Hvad som for Kjødets behageligt er, At det ei
mere maa Sjælen bedrage, Naar det fremfører
sit syndig' Begjær, Hjælp mig at staa, Seier at
faa, Stadig paa Veien til Livet at gaa.

3. Naar her i Verden saa meget vil hindre
Mig fra mit evige Saligheds Vel; Jesu! da ville
du naadig erindre Løftet, du gav om at frelse min
Sjæl Udi al Nød, Mod Synd og Død, Og den
bespise med himmelske Brød.

4. Saadant et Naaltid mit Hjerte kan vække
Mig at trolove min Brudgom og Ven, Lade hans
Naade fra Synden mig trække, Og det forkynde
for Andre igjen; At de og maa Klarlig forstaa,
Hvad Ende syndige Lyster skal faa.

5. Lad da, o, Fader! ret Mange opvækkes;
Styrk og ophold du det aandelig' Liv, At Syn:
dekræfterne mer og mer svækkes, Saa de i Sand:

hed kan vandre for dig, Med Flid og Tro, I
Strid og Ro, Og hos dig siden i Himmelen bo.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

86. Med bøiet Sind og Hjerte Fremkommer
jeg til dig, Og klage maa med Smerte Det, som
nu saarer mig. Gjenstridighed jeg finder Udaf
mit Kjød og Blod, Som Aanden er til Hinder
Og gjør min Gud imod.

2. Hvor har du, Frelser, trolig Dog søgt at
drage mig Af Syndens mørke Volig, At jeg skal
tjene dig, Dog maa jeg det beklage Med et ned-
slaget Mod, At meget er tilbage Af Syndens
onde Rod.

3. Hvor skal jeg mig henvende Udi min Sjæ-
lenød? O, Frelser! lad mig kjende, At du er for
mig død; Din Dødskraft kan alene Borttage
Syndens Magt. Af Hjertet dig at tjene An-
raaber jeg om Kraft.

4. Hvad kunde mig vel gavne Al Verdens
Herlighed, Naar Sjælen skulde savne Den evig
Salighed? Slet intet mig kan nytte Al Verdens
Guds og Gunst, Naar jeg herfra skal flytte, Da
er det Alt omsonst.

5. Thi vil jeg Sukke sende Til dig min Sjæ-
leven, At du selv vilde vende Min Længsel til dig
hen; Mit Sind og Hjerte drage Fra Verdens
Lyster ud, Saa at jeg alle Dage Maa vandre
for min Gud.

6. Din Kjærlighed mig drive, At jeg bestan-
dig maa Til Dødens Stund vedblive, Den trange
Bei at gaa, Og efter Maalet jage Med sand Al-

vorlighed, Ei vende mer tilbage Til Synd og Sif-
ferhed. Berthe E. Marflot.

Mel. Du høie Fryd for rene Sjæle.

87. Bevar mig, Gud! paa dig jeg haaber, Paa dig jeg tror og trøster mig; Min Sjæl saa til Jehova raaber: Du er min Herre, skjønt til dig Ei række kan mit ringe Gode, Fordi du ei behøver det; Men dine Hellige, som tro'de, Til den nem er mit Hjerte sæt.

2. Dem godt at gjøre her i Livet, Og blandt dem bo fornøier mig, Bestjæmmede skal alle blive, Som andre Guder valgte sig, Med dem jeg ingen Del vil have I deres Offer eller Bis, Ei deres Navn paa Læben tage, Men dig, min Del, udsynge Pris.

3. Du af dit Evangelibøger Mig lædskede hel underlig; Mig Lodden faldt paa skønne Steder, En deilig Arv tildeltes mig; Jeg derfor og dit Navn vil prise, Som gav mig Raad, tog mig ved Haand, Som Dag og Nat vil undervise Min Sjæl ved din den gode Aand.

4. Jeg sat har Herren for mit Die, Han er mit Skjold, min Frelsermand, Mig Intet skal fra hannem bøie; Thi han er hos min høire Haand; Derfor mit Hjerte ret sig glæder, Og Alt i mig forlyster sig Ved Tanken om de Saligheder, Som hist han haver gjemt til mig.

5. Thi, som du lod din Søn ei smage Forraadnelse, men han opstod; Saa skal du ei min Sjæl forlade, Om Synds og Døds og Helveds Flod Den skrække vil, men du skal lede Mig frem

til dig, ad Livets Sti; I Himlens Boliger med
Glæde Du møtte Sjælen ret i dig!

Thomas Amble.

Mel. Guds igjensfødte nylevende Sjæle.

88. Hjertens Immanuel skue i Raade, Se, hvor
din Eiendomstilstand er slet, Se, hvor de Rjode-
lig' hersker og raader Og vil forvende din Sand-
hed og Ret, Løgn og Bildfarelse ove snart Alle,
Ustyld og Sandhed de Rjættere kalde.

2. Sjæle, som hidtil har mandelig kjæmpet,
Tabe nu Modet og sove snart ind, Saa at den
Onde ser deres Magt dæmpet, Da de paa Guds-
frygt ei mer lægge Bind, Menneskefrygt de For-
sigtighed kalder Og paa forskjellige Afveie falder.

3. Af Børn, som ere til Fødselen komne, Os
mange, da de ei Gode faa fat, Unglingens Hæn-
der og Fødder bli'r doovne, Saa de forlore alt,
hvad de har haft, Alt Godt formedelst Mistanke
forstyrres, Og mangt enfoldigt, fromt Hjerte for-
føres.

4. Uengstende findes Guds Børn og Ben-
ner Bliver ustadig og stiller sig hen, Saa at en
Broder en anden knapt kjender, Hvor de dog skulle
staa sammen som en, Hvad er vel Aarsag, at
Kjærlighed svækkes? Mon ei Enhver vil sin egen
Bei tækkes?

5. Hvad er vel Aarsag, at Mange forlise Raad-
den, som de i sit Hjerte har havt? Mon ikke det,
at de vover at spise Af Rjødets Lyster og haver
ei Agt. Over sit Hjerte, hvorhenne det vanker,
Da de sig vikler i jordiske Tanker?

6. Du ser, o, Jesu! hvad Byrde og Smerte, Det for de sande Oprigtige er, At ei for Brødre faa aabne sit Hjerter Udi enfoldig Troskyldighed her, Fordi de deri Erfarenhed haver, At kunne redelig bruge Guds Gaver.

7. Efterdi Arme nu raabe og sukke, Skynd dig, o, Jesu! at fylde vort Haab, Frels os fra alt det, som vil os forrykke, Og vil forhindre vort forrige Løb, Hjælp os ret kraftig, frimodig at lære Din dyre Sandhed, vor Frelser, til Ære.

8. Da efter Seieren skal dig og gøres Vil- lige Offer udaf dine Faar, Da skal der liflige Lovsange høres, Naar som begynder det Eviges Aar, Naar Sion skal udi Lovsang fortsættes Og med usigelig Salighed møttes.

Mel. Kom Jesu, du rørende Stemme.

89. Kom Hellige Aand med din Gave, Forjætt- et af Sandhedens Mund, Kom, Sjæle at kalde og drage Endog i nærværende Stund, Kom him- melske Vind, Træng Ordet ind I Hjertets dy- beste Grund, At Syndere sig maa omvende Sig selv og din Raade at kjende Fra nu indtil yderste Stund.

2. O, Jesu! du Saligheds Kilde, Du Livsens ret levende Band, De tørstige Sjæle du vilde Nu lædse; thi du ene kan. Kom Frelsermand Og sæt istand, Hvad som fordervet er Ved Synden af Satan den Glemme; Lad os nu ved Ordet for- nemme, At vi dog din Eiendom er.

3. Her blottet vi staa for dit Nie Du ene al- seende Gud Haardnakkede Sjæle du boie. For

Bange fra Angesten ud Bildfarende Søg, frels
og led Befræft de Troende At Alle maa Naaden
erkjende I christelig Kjærlighed brænde Og blive
forenet derved.

4. Betsignet forenede Venner, Som kjender at
Herren er god, Ei nogen af Eder forglemme, At
I ere kjøbt med hans Blod. Naag, bed og strid
Den korte Tid I har at færdes her; Thi Tiden
kan snart være omme Og Døden og Dommen vil
komme. Betænk de Ting, som da sker.

5. Naar Jesus med Englenes Skare Frem:
staar aabenbare i Sky; De Døde opstaa og frem:
fare Iført en Gestalt, som er ny, Da Alle maa
Betaling faa For sine Gjerninger. De Fromme
indgaa i Guds Rige; De Onde til Helved maa
vige. Betænk dog dette Enhver.

6. O salige Fryd for de Fromme, Forløste at
møde for Gud Til Bryllups med Jesum at kom:
me For evigt at være hans Brud, For Thronen
staa Med Kroner paa Og Livets Brudekrands,
De Helliges Silke at bære Med Triumf i Glæde
og Ære, I Himmelens Herligheds Glands.

7. Tak, Fader! som Sønnen os sendte Til
Frelse fra Evigheds Nød. Tak, Jesu! hvis Hjerte
saa brændte Af Kjærligheds evige Glød. Tak,
Hellige Mand For Daabens Vand, For Lærdom,
Lys og Kald. Tak, Herre! for Nadverens Gave,
For Troen og Haabet vi have, For Kjærligheds:
livet og Alt.

8. Udtaarelsens Mand du udøse I Sjælenes
dybeste Grund, Hver Strikke du naadigen løse
Og læg saa din Pris i vor Mund, Styrk Tro:

ens Haand, Giv freidig Aand At bruge Rustninsgen, Hvormed vi kan Fienden jage, Indtil vi omsider indtage Ved Raaden det himmelske Hjem.

9. Der skal vi først rigtig erkjende, Hvor dog her din Raade var stor Og takke dig uden al Ende Med Lovsang i Englenes Chor. O, var vi der Enhver især, Hvor havde vi da godt. Op, Sjæle, som flyvende Vile At søge den salige Hvile I Himmels Herligheds Slot.

10. Se, Synder, hvor Kronen der tindrer, Som Jesus paa Korsset dig vandt. Hvad er det, som endnu dig hindrer? Hvi kommer du ikke til ham? O, vend nu om, Til Jesum kom, Med Bøn løb ham i Favn. Han vil dig saa kjærlig annamme, Saa faderlig mild dig opamme. Hør! søg dog dit Saligheds Gavn! E. Amble.

Mel. I Kamp imod Synden vær, o, Jesu.

90. O, Brødre og Søstre, gjenfødte af Gud, I Raaden udvalgte til Frelserens Brud Og kaldte til Del i hans Trængseler her, Taalmodig at lide Alvorlig at stride Mod Mørkhedens Rige, dens Tyrste og Hær. For ei at bli'e lade i det, Gud os bød, Saa lad os erindre, Hvor Kronen hist tindre. Den vi og skal vinde Ved Tro til vor Død.

2. Saa lad os nu bruge ret hjertelig Flid; Thi vigtig er Sagen og kort er vor Tid, Nar vaagne i Bønner at staa paa vor Bagt Med Sandhed omhjordet, Vort Sværd, det er: Ordet Og Troen vort Skjold mod al Helvedes Magt, Vort Feltraab er Ringhed, Vort Løsen er Fred,

Ydmyghed vor Bane, Ved Korset vor Fane, Hver:
andre formane At holde sin Ed. E. Amble.

Mel. Salig og hellig er hver, som har Part.

91. Lyksalig er her baade Kvinde og Mand,
Som lever gudsfrygtig hver udi sin Stand, Og
vil sig forene Vor Herre at tjene, De evig saa
arve det himmelske Land.

2. Ja, salig er her baade Store og Smaa,
Som frygter sin Gud paa de Veie, de gaa; Her
finde de ene I Herren alene Den Fred og den
Glæde, Som ei skal forgaa.

3. O, vel da Enhver, som vil leve sin Tid
I Stilhed og Fred, udi Gudsfrugt og Dyd; De
finde den Raade, Som Herren os lover, Naar vi
ham vil elske og tjene med Flid.

4. Lad Verden sig glæde saameget den vil, I
Synd og i Laster, i Vellyst og Spil, Den evig
med Taare Maa angre saa saare, At her den for-
spildte Guds Raade saa mild.

5. O, elskelig Venner og Sødskend, Enhver,
Som har Eders Sjæle og Sal'ghed kjær, O, lad
Eder raade, Søg Herren om Raade, Om I ham
vil finde den Stund, han er nær.

6. Thi nu er det Raadens behagelig' Tid, At
søge hans Raade med Troskab og Flid, For Ti-
den er omme, Og Herren vil komme Med Dø-
den og Dommen at ende vort Liv.

7. O, vel da Enhver, som kan hisset opnaa
Hos Gud og hans Engle for Thronen at staa, Og
evig istemme, Guds Være at fremme Med Val-
mer i Hænder og Kronerne paa.

8. O, der skal forglemmes al Møie og Strid,
 Al Modgang og Trængsel, al Angest og Rød, Al
 Sorg og Elende Vil Herren omvende Til Fryd og
 til Glæde i Abrahams Skjød. J. Johnsen.

Mel. I Herrens Udvalgte, som Hellighed øve.

92. **I** Kaldte af Gud, som vil Himmelen ha-
 ve, O, stræb at erlange Guds ypperste Gave,
 Hans Kjærligheds Kraft ved den himmelske Vin,
 Lad Intet forvirre det gudelig' Sind; Men bed
 Gud, han vil os sin Raade bestjære, Saa al vor-
 res Villie med Levnet og Lære, Alt dannes maa
 til at udbrede hans Ære.

2. Gud! skjænk du os denne din ædlest Gave,
 Din Fred udi frigjorte Sjæle at have, Din Kjær-
 lighed smelte vort Hjerte og Sind, Saa vor Vil-
 lie bliver den samme som din; Opklar ved dit
 himmelske Lys vore Sinde, Alt vi vores Fattig-
 dom ret kunde finde Og Glæden, som er ved din
 Raade at vinde.

3. Men Mennesket er den elendigste Daare,
 Tidt lade vi Synder og Lyster os saare, Let Sand-
 ser og Verden forføre os kan Fra Gud og hans
 Raades lyksalige Stand, Naar lunkne det Gode
 vi sætter tilside, I Bønnen og Troen ei vaage og
 stride: Saa let og saa snart da af Veien vi glide.

4. O, mildeste Fader! du ser vor Elende, Og
 at uden dig ingen Hjælper vi kjende; Thi klage
 vi for dig vor Mangel og Rød, Af Hjertet os
 vende til dig, som du bød; Vi aandelig nøgne
 og hungrige sætte Os ned for dig, Herre! lad
 Raaden os mætte, Og atter dit Billede i os oprette.

5. Thi vi maa af inderste Hjerter beklage, At vi endnu langt er fra Maalet tilbage, Vi have forsvemt vores hellige Kald, Og gjort os uværdig til Herrens Bifald; Thi da vore Synder fra Naaden os skiller, Saa kommer, naar Døden vi os forestiller, Den Tvivl, at vi naa ei Guds salige Hvile.

6. Nu vil vi da stride og stadig fremile Ad Veien den trange og aldrig staa stille. Vi ville de verdslige Belyster fly, Ja, alle Syndsskylder at hade og fly; Men elske vor Gud over Alt og vor Næste, Arbeide paa hans og vort Saligheds Bedste, Saa Hjertet vi samtlig til Himmelen førte.

7. O, Gud! hvor usigelig Godt er at haabe Paa dig og at føle din Godhed og Naade, At hænge med ganske vort Hjerter ved dig, Tilbede, lovsynge uafsladelig, Saa vil du os, Herre! dertil Kraft forunde; Din bundløse Naade vi ei kan udgrunde. En salig Hensigt du os herfra forunde!

Hans N. Hauge.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

93. Guds Engle de sig glæde I Himlens Herlighed, Naar Syndere astræde Fra Uretfærdighed, Sin Skaber stadig tjene, Love hans hellig' Navn, Sig med Guds Børn forene, Hvem Jesus ta'er i Favn.

2. Det koster Jesu Møie At fri vor Sjæl fra De; Naar ret vi overveie Ham og hans Lidelser, Da maa vi vist og sige: Det uskatterligt er, Naar Syndere afvige Fra Syndestanden her.

3. Det er den dyre Gave, Vor Frelser og

Gud Vil af os alle have: Vor' Sjæle til sin Brud; Naar dagligen vi stræbe I Naadens Pagt at staa, I Jesu Christo leve, Ret salig dø vi da.

4. Naar saadan Glæde smages, Et Blink af Evighed, Vor Hjerter da indtages Af Næstens Kjærlighed. Kan vi vel være lunkne I saadan vigtig Sag, Da Folket er nedsjunkne I Mørket Nat og Dag.

5. Thi maa arbeides flittig I Gjerninger og Ord, Saa al vor Sjæl er dristig Af Kjærligheds Uro, Vor Næste at udrive Af Syndens haarde Baand, Saa de kan lydig blive Det Livets Ord og Aand.

6. Hans Sjæl da og skal blive Ved samme Ord saa fro, Og Kraft vil Gud ham give At leve ved sin Tro; Til vort og Andres Bedste Vi da vor Pligt har gjort, Idet vi for vor Næste Befjende Herrens Ord.

7. Jeg har den Glæde smaget, Et Lys om: straalte mig, Jeg da mig selv forfaged' Og tro': de, Flere sig Til Herren skulde give. Det skede; hvilken Fryd! Min hele Sjæl oplives Ved Tanken om den Tid.

8. O, gid fremdeles Mange Maa lægges til det Tal, Som med Ord, Daad og Sange Befjende deres Kald, Af Kjærlighedens Hede Med ydmygt Sind, og ei Af Himmelmannas fjædes Paa Livets trange Vei.

9. Men ret opofret være Med hvad de har og er, Vor Gud at give Være Og tjene Næsten her, Da midt i Døden have Vi Liv i Troens Fred Og Herrens Naadegave, En evig Salighed.

Hans N. Hauge.

Om Længsel efter Himlens Herlighed.

Mel. Allevegne, hvor jeg vanker.

94. Himlen, did jeg saare længes, Her i Verden jeg kun trænges; Uro, Angest, Sæ og Spot Kjendes ei paa Himlens Slot.

2. Her jeg sukke maa og græde Og paa skarpe Torne træde, Svæve mellem Frygt og Haab, Blande Driften med min Graad.

3. Her mig Synden trykker, klemmer, Ofte ingen Trøst fornemmer Af det søde Løfens Ord: O, da er min Angest stor!

4. Jesu! lær du mig at vaage, Saa at ingen Trygheds Taage Nogen Tid faa Overhaand, Hold mig vaagen ved din Aand!

5. Lad mig altid føle Længsel Til at slippe fra mit Fængsel, Hjem til dig paa Himlens Slot; O, hvor vil det blive godt!

6. Gid jeg kunde, som jeg vilde, Elske dig, o, Jesu milde! Og dig ene tjene tro, Da faar jeg i Sjælen Ro.

7. Giv mig, Jesu! Kraft og Styrke Til at elske og at dyrke Dig med et oprigtig Sind. Lad ei Falskhed slippe ind!

8. Lad mig aldrig dig forsage, Men mod Maalet altid jage, Glemme Alt, som bag mig er; Dertil hjælp mig, Herre kjær!

9. Tak, o, kjære Sjælehyrde, For du lod dig slaa og myrde! Tak for Dødens bitre Be! Tak for din Opstandelse!

10. O, hvor vil jeg mig nu fryde Og i Lovsang glad udbryde: Som, at du for mig her led, Dig ske Tak i Evighed!

G. Udbøen.

Mel. Op alle, som paa Jorden bo.

95. Det altid er en Bemøds Stund, Naar Brødre skilles ad, En Længsels Dyb paa Hjertets Grund Er Haabets stille Kvad. :::

2. Og denne Længsel har et Maal Saa dybt, saa skjont, saa rart. Det har til Løsen: bi og taal, Til du faar se alt klart! :::

3. Til hver en Gaade bliver klar, Hvert: „hvorfor“ bliver løst, Og du bli'r fri fra Synden svar, Da fyldest du med Trøst. :::

4. Til Brodermødet hist skal staa I Himlens lyse Land, Hvor Brødre syngende skal gaa Lovprise Gud og Mand. :::

5. Her Smertens Taare paa vort Kind Saa ofte flyder ned. Vi sukke: var vi kommen ind I Himlens Herlighed. :::

6. Vi sukke, og vi længes: af! Naar skal den Dag opgaa, At vi faar synge Lammet Tak, Saa det kan ret forslaa. :::

7. Jo det skal ske, naar vi engang Foruden Synd og Sorg Skal sidde der i evig Rang I Salems lyse Borg. :::

8. Der stemmes op den nye Sang Med Toner uden Brøst, Med himmelsk Lyd og Harpeklang, Med Englemaal og Røst! ::: Johan Juliusrud.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

96. O, Jesu! Frelser kjære! Med længselfuld Attraa Hos dig at ville være En Sang jeg kvæde maa; Min Sjæl i Længsels Lue Attraar den Stund og Tid, Da den skal faa at skue Dit Ansigt mildt og blid.

2. Tak ske dig, Jesu! Broder, Som Hjertet til dig drog, Saa Jordens usle Goder Ei mig til Fange tog, Et bedre Maal i Sigte Jeg ved din Raade fik; Gid jeg da ei maa svigte Til sidste Dieblif.

3. Dersom det kunde være Med Herrens Velbehag, Da vilde jeg begjære Snart min Oplosningsdag; Min Sjæl af Kedars Hytte Er nu saa saare kjæd, Thi længes den at flytte Og fare hen i Fred.

4. Min Attraa er at være Og blive Jesu Brud, Her Synd og Sorg besvære Og slukker Blæden ud, Saa Sjælen ofte føres Som i en Orken hen, Og Klagetoner høres, At borte er min Ven.

5. Naar skal de Baand da briste, Som fangen holder mig? Naar skal det, som mig frister, Tabt overgive sig? Jeg gaar den Dag imøde Med længselfuld Attraa, Min Friheds Morgenrøde, Gid snart du komme maa!

6. O, søde Himmerige! O, søde Frihedsstand! Ei Tungen kan udsige, Ei Hjertet fatte kan, Den Fryd, der er at finde, Gaar over al Forstand, Naar Troen er derinde, Da føles længsels Brand.

7. Hvor sødt skal jeg der glemme Min korte Trængselstid, Og frydefuld istemme Min Sang til evig Tid, Min Frelser ret at prise For al hans Kjærlighed, Som han mig saa beviser I Tid og Evighed.

Berthe C. Marflot.

Mel. O, Helligaand! mit Hjerter.

97. Jeg sukke maa og græde, Til jeg i Him-

len staar. O, var jeg der Min Jesu nær! Hvor jeg med Brudestøren I hvide Silke gaar. Jeg sukke maa og græde, Til jeg i Himlen staar!

2. Se Tiden hurtig iler, Snart faar jeg Reisesbud. Guds Engletrop Mig fører op Til Saa-lem's Perleporte. Ak, der ser deiligt ud! Se Tiden o. s. v.

3. Se alle Patriarker, De sidde der saa glad! Og Jesus selv Af Livsens Elv Den nye Vin dem giver. O lystig Helgenstad! Se alle Patriarker, o. s. v. A. Nielsen.

98. O, at vi engang maa komme derop, Synge med Fryd iblandt Englenes Trop Ja, iblandt Englenes Glæde. O, ja! o, ja! O, Halleluja! Alle Guds Engle de fryde sig da Ved denne store Forsamling! ;:

2. Nu da, tillykke, du troende Flok! Syng nu, at du har i Frelseren nok Og i hans Bunder al Naade! Ved! lid! Kæmp! strid Her i denne Tid! At du kan finde den Frelseren blid Og i hans Rige indkomme! ;:

Mel. Jeg har et Hjem, et himmelskt Hjem.
Bruden.

99. O Jesu! du min Brudgom skion Drag mig saa løber jeg. O, lædsk du mig af Naadens Brønd, Saa jeg paa Livets Bei Kan gjøre faste Fodetrin, Med gudhengivent Sind Fuldende maa min For- negang; Thi Veien den er trang.

Brudgommen.

2. Velan o Brud, kom hid og drif Af Livets klare Flod! Thi er det ved en saadan Drif, Du

skal faa Lyst og Kraft at vandre Korsets Sti,
Til du engang blir fri Fra Synd og Sorg, fra Nag
og Savn, Hjt i den søde Haavn.

Bruden.

3. Naar skal jeg da, min Brudgom kjær, Bli
fri, som du har sagt? Thi Synden gjør mig stort
Besvær, Den gjør mig rent forsagt; Den piner
Sjæl og Hjerter saa, Alt jeg kan neppe staa; Alt,
Gud! min Gud! naar skal og maa, Dog dette
Ende faa?

Brudgommen.

4. Min kjære Brud, Veninde sød! Hvi jam-
rer du dig saa? Er da min Lidelse og Dod Ei
værd at tænke paa? O, kom ihu: „det er fuld-
bragt;“ Vær nu ei mer forsagt! Thi ellers du be-
drover mig, Som dyrt gjenløste dig.

Bruden.

5. Men af! jeg fristes ofte saa Af Mørkheds
onde Hær, Alt jeg saa ofte tvivler paa, Om jeg
i Raaden er; Thi jeg er næsten synken ned I
Synd og Utrohed; Kan jeg da være Jesu Brud?
Forbarm dig milde Gud!

Brudgommen.

6. O kjære Sjæl! tro kun, sat Mod, Du skal
ei slænges bort. Hold du kun udi Bøn og Bod
Dg strid mod Synden fort. Søg Kraft og Styrke
i mit Blod, Saa bliver Enden god; Vær ufor-
sagt op paa din Vagt Træng dig saa frem med
Magt!

G. Udboen.

Mel. Hiertelig mig nu længes.

100. Jeg længes at faa flytte Og fare hen i

Fred Fra Verdens usle Hytte Til Himlens Herlighed; Der endes al min Trængsel, Der er ei Synd og Sorg, Der stilles al min Længsel, Der er saa tryk en Borg.

2. O kom, min Brudgom kjære! O kom da, Jesu min! Jeg længes at saa være I Himmels glæden din! Lad mig ei længe vente I denne Storsøers Dal, Men skynd dig mig at hente Op i din Frydefal!

3. Jeg længes blandt den Skare, Med hvide Klæder paa, Befriet fra al Fare For Lammets Stol at staa: De Seierspalmen svinger Og synger Lammets Sang. Hvor lifligt dette flinger! O, var jeg der engang!

4. Snart jeg derop skal fare Til dette Glædens Hjem Fra Jordens vilde Skare Til dig, min Sjæleven! Der er al Strid forsvunden, Der er min Trængsel endt Og Glædens Sol oprundet, Min Sorg til Glæde vendt.

5. Saa lad mig stille være, Om Tiden bliver lang, Taalmodig Korset bære, Saa faar jeg vel engang Fra Verdens Orken drage Til Himlens faste Borg, Der endes al min Plage, Der glemmes al min Sorg. G. Udøen.

Mel. Hvad er det godt at lunde.

101. Vi her ei høre hjemme, Ei længe her vi bo, Snart høre vi Guds Stemme, Som kalder os til Ro. I Himmelsal Vi evigt skal Henregnes med Guds Engles Tal; Vi her ei høre hjemme, Ei længe her vi bo; Snart sender Gud Sit

Englebud, Som vil af Trængsel fri os ud; Vi her ei høre hjemme, Ei længe her vi bo.

2. Snart kaster Skibet Anker I Himlens stille Havn, Vi glade der omvanker Foruden Rød og Savn; Der høres Sang Og Harpeklang, Der falder Liden aldrig lang; Snart kaster Skibet Anker I Himlens stille Havn. I Himlen sød Foruden Rød, Der er ei Stød, Ei Synd, ei Nød; Snart kaster o. s. v.

3. Hvor det blir godt at sjunge Gud Lov i Englechor Med Gamle og med Unge, Med Liden og med Stor. At sidde der Vor Frelser nær: O, det blir godt for hver især. Hvor det blir godt at sjunge Gud Lov i Englechor. Ved Himmelflyst Der er saa lyst Der straalers Glæden i hvert Bryst. Hvor det blir o. s. v. G. Udboen.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

102. S søde Sabbatshvile I Himlens Herlighed! Dig ser jeg som at smile Saa herlig til mig ned. Af, var dog Maalet naaet! Min Veier tung og trang. Hvad her med Graad blev saaet, Jeg høfter der med Sang.

2. Ja, Hvile for den Trætte Det er hans bedste No. Hist skal jeg mig saa mætte I Gud og hos ham bo. Her trykkes jeg og trænges, Hist er min Frihed stor. Der skal ei mere længes Min Sjæl, som her paa Jord.

3. Her synes ofte Striden Mod alt det Onde svær; Men o! hvor saare liden Den, ret betragtet, er Mod Evighedens Vre: At staa som Præst

for Gud, Hans Lyft og Glæde være, Som kjøbte mig til Brud.

4. Hvad mere kan jeg have Alt trøstes, glædes ved, End saadan herlig Gave: Guds egen Salighed? Med Hjertets Længselsfulke Jeg ønsker den at naa. Naar vil den sig oplukke, Og jeg derind kan gaa?

5. Dog, — gjerne vil jeg stride, Saa længe Herren vil, Kun at jeg det maa vide: Jeg hører Jesum til. Han kjender jo min Møie, Forstyrrer Satans List. Hver Taare af mit Dø Vil han astørre hist.

6. O Jesu, slip mig ikke! Din Aand lad føre mig Til Livets Brønd at drikke, Saa bliver jeg i dig. Og naar saa Dagen helder, O kjære Frelser! giv, Alt der for mig opvælter Hos dig et evigt Liv!

Anthou Bergh.

Om Korset.

Mel. Korset vil jeg aldrig svige.

103. Sorg ei, Sjæl, se Jesus lever, Han erstatter alt dit Savn. Vil du saa vemodig klage, Naar du Christi Kors skal drage? Ved og lid, — og Sorgen hæver Han og vender Alt til Gavn. Sorg ei, Sjæl, se Jesus lever, Han erstatter alt dit Savn.

2. Klag ei, Sjæl! paa Dødens Sletter Dækkes ofte herligt Bord. Værten Alt har vel tillavet, Har du, Sjæl! og hos ham smaget Af de himmelske Retter, Som nedflyder i hans Ord? Klag ei Sjæl! paa Dødens Sletter Dækkes ofte herligt Bord.

3. Har du der hans Raade fundet, Da vær kun ret glad i Sind Taarnes op end mange Bo:
ver, Han dig fører trygt derover; Kampen snart
er overvundet, Og du lukkes hos ham ind. Har
du der hans Raade fundet, Da vær kun ret glad
i Sind.

A. D., Skolelærer i H.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

104. Naar vil du komme, søde Gud, At tage
mig fra Verden ud Hen til den evig' Glæde?
Naar vil du sende Englene, At hente dine Tje:
nere Op til dit Frydesæde? Fra Rød Og Stød,
Fra al Jammer til den Sommer, som ei endes,
Hvor al Fryd og Glæde findes.

2. Dog stille, Sjæl, og bi kun lidt; Thi Her:
ren fører Sine tidt Hen udi Kors og Trængsel,
For dem at lære Hjertet flet At kjende og ham
give Ret, Om de i Rød og Fængsel Skal gaa
Og faa Slag af Piske af de trædske Satans Sla:
ver, Som Guds Børn her bittert hader.

3. Om Dieblif saa er det gjort Med alt, hvad
Verden kalder stort, Og evig lagt tilfode For ham,
som hos Guds høire Haand Nu throner og med
Kraftens Vland Kan seie Alt tilhobe. O, ja, Haab
da Paa den Hyrde, som kan styrke dig i Striden
Og dig give Hvilen siden!

4. Saa gjør da med mig, som du ser Din
Vre bedst kan fremmes her Og mig til evig
Baade; Men læg ei Korset paa mig saa, At jeg
paa Veien falde maa Og tage Sjæleffade, Lad mig
Aldrig Saa beknyttes og fortrykkes i min Smerte.
At jeg taber dig af Hjerter!

E. Sundersen.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

105. Taalmodig min beflemte Sjæl, Og tro dog Gud, som vil dit Vel I baade Fryd og Smerte, Ja, tro ham dog og vær tilfreds; Han følger Sine allesteds Og vil det knuste Hjerter Baade Raade Og forsøge, ja forsøge Troens Længsel, Hvilket sker ved Kors og Trængsel.

2. Naar Modgang tager dig i Favn, Og det kun tjener til dit Gavn, Da glæd dig i vor Herre; Og tænk, Gud leder Skridt og Fjæd Til Himlens Fryd og Herlighed, Hvor der er godt at være. Tak ham Guds Lam, Som dig kaldte og udvalgte; han skal lede Dig som Brud til Salems Stræde.

3. Dog er det vist, at du maa her Imidlertid, før du kan der Dit Hosianna synge, Berede dig til Modgangs Sky; Men mere Kors, jo mer den By Da har for dig ei lige. Engang Med Sang Blandt den klare salig Skare og udkaarne Skal du skue den Enbaarne.

4. Velan, saa skal ei nogen Rød; Ei Sorge; stor; ei Taarebrød; Ei Livet eller Døden; Ei Slangens Spyd; Ei Verdens Had; Ei deres Smil og Loffemad Mig gjøre skal fortrøden; Ei Rød; Ei Stød Mig skal røre, eller føre, eller slide Ifra Jesu Saar og Side.

5. O, Jesu! du min Ven saa kjær, Jeg længe, mens jeg lever her, Alt se dig paa din Throne, Jeg vilde gjerne være der, Hvor Glæden ubeblandet er Og bære paa min Krone; Mens her Jeg er, Vil jeg være taalig, Herre, Alt fordrage Til jeg Livsens Band kan tage.

6. Hvad da min Del har været her Af Korsets Kalk og Lidelser Er da for mig det samme; Da synger jeg i Engleglands: Min Ven er min og jeg er hans! O, nei, Skal ei For mig fattes, hvad kan skattes mod at være Evig hjemme hos vor Herre!

7. Saa bring, min Sjæl, i Støvets Land Din Lov og Pris saa godt, du kan, Frem for din Faders Throne; Og følg din Jesu Fodspor, Ja, tro og elske ham, hvor du gaar, Saa skal du faa din Krone Og en Skøn Gren, Hvide Klæder og i Hæder synge sammen Et Halleluja og Amen.

A. Berger.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

106. O, naadig Gud og Herre! Hvad ere Fiender Dog mange og ret grumme Imod mig Ugle her, Alt rive, slaa og slide Og gjøre Veien trang. Hjælp du mig, Jesu, milde Og styre selv min Gang!

2. Thi Mange tro og sige: Min dyrefjæbte Sjæl Har ingen Gud og Frelser, Det skal den ei gaa vel; Men du, min Jesu, søde Er al min Hjælp og Trøst, Du vil mig ei bortstøde Fra dig — dit omme Bryst.

3. Naar Hjælp og Frelse kommer Fra Herren til os ned, Naar han vor Bøn annammer Og os vil kjendes ved, Vi fro og glad da bliver, Vi frygter da ei Had, Om tusinde Fiender Paa hver en Side sad.

4. Gud staa nu op med Styrke Imod vor Fiende, Som plage vil din Kirke Og rive vil den

ned. Vær du vor Skjold og Bærge Vær du den
Klippegrund, Hvorpaa vi os kan bærge I Liv og
Dødens Stund! E. Sundersen.

Mel. Af Fader lad dit Ord og Aand.

107. D, du, som er fraoven fød, Din Bei er
vist bestroet Med Torneskov og Tidselrod; Du saa-
rer tidt din Fod! Men hør! det skader ei, Til
Himlen gaar din Bei! Bliv ikke træt, gaa videre
frem! Dig Jesus hjælper hjem.

2. D, kom da milde Jesu kjær! Med Hjel-
pen til mig nær, Og før mig snart til Himlens
Slot, Der skal jeg bo saa godt. Her frister Kjød
og Blod, Og Verden er imod; Men saadant er
hos dig ei kjendt; Derfor mig, Jesu, hent!

3. Dog ti, min Sjæl, brusk ikke saa! Du en-
gang vel skal staa For Thronen i sin fulde Glands
Med Palm' og Seierskrands; Thi Herrens Ord
staar fast, Om Jord og Himmel brast: Naar du
til Døden bliver tro, Faar du i Himlen bo.

4. D, Jesu! hjælp mig, at jeg maa Tilslut
dit Land opnaa! Naar Døden gjør mit Die mat,
Og Alt blir fort som Nat: Saa lad dit Raades
Ekin Ret kraftigt lyse ind I Hjertet, da er Død
ei Død, Men Liv og Hvile fød.

5. Saa lad mig se i Troen hen Til Frelse-
ren, min Ven, Og her taalmodig holde ud, Til
jeg faar Lov af Gud Fra Bokims Dal at gaa
Til Livets Strøm og Na; Der nyder jeg det Livs-
sens Vand Og Himlens søde Man'.

E. Udbsen.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

108. Trods alle dem, som vil mig ilde; Jeg er i Gud tilfreds og glad; Jeg lædskes sødt med Livets Kilde; Trods Andres Ugunst, Mid og Had. Naar Andre vemmes ved mit Navn, Jeg hviler sødt i Jesu Favn.

2. Trods alle dem, som mig mis kjender Af Jesus, jeg for ham er kjendt. Gaar jeg end, som om Foden brænder, Guds Dø er dog til mig vendt; Han elsker mig ret som sit Barn Og splitter hvert et Fange-garn.

3. Trods alle Venstabsbaand, som glippe, Min Jesu Venstabs svigter ei; Han var og er og blir den Klippe, Som følger mig paa al min Vej. Trods hver en Nød, hvorhen jeg gik, Mig Klippen gav dog Mad og Drik.

4. Trods hvert et Modgangs-stød mig møder Paa Veien gennem Orkenen, Min Jesu Venstabs alt forsøder. O himmelsøde Sjæleven! Naar jeg har dig, saa er jeg vel Tilfreds i Hjerter, Sind og Sjæl.

5. Alt, hvad som ei med mig forenes Udi din søde Kjærlighed, O lad din Raade mig forlenes Til ei at holde op derved. Dit Kors og Blod, din Død og Liv Lad være al min Tidsfordriv.

6. Din Sandheds Aand mig stedse give Det Vidnesbyrd, at jeg er din; Den og din Lov i Hjertet skrive, At jeg ei med det bare Skin skal prange som din egen Brud Og dog ei kjendes der af Gud.

7. Dit Ord mig stedse nyt lad blive, Deri at

søge Kraft og Liv. Hvad din Aands Finger selv lod skrive Mig være som dit Almagts Bliv. Ei lægge til, ei tage fra, Men skjelne ret dit Nei og Ja.

8. Din Frygt mig følge, at jeg ikke Banærer dig i nogen Ting, Da snart om nogle Diebliske Jeg gjør mit største Frydespring Fra denne Tids Vinagtighed Til Himlens stille Sabbats Fred.

9. Befæst mig dog i disse Tanker, O Jesu! til hver Tid og Stund. Lad kun min Tro og Haabets Anker Staa fast paa din Forsonings Grund. Her er jeg, Herre! hold selv fast, Saa er jeg tryk, om Himlen brast!

10. Ei jeg medbringer noget Eget; Alt Eget er kun Sand og Grus. Just det, som er til Jorden steget Og derfra op til Fadrens Hus, Os Jesu rev fra Døden ud, Det Offer gjælder ret for Gud.

11. Det er min Fryd, naar jeg end græder, Det er min Lyst, naar jeg end ler, Min Frydesang, saa tidt jeg kvæder, Alt derved Gud i Naade ser Til mig i Hjertens Velbehag, Fordi hans Søn antog min Sag.

E. Amble.

Mel. Op alle, som paa Jorden bo.

109. O, Gud! din Børneskof paa Jord Forsagt tidt næsten staar; Men dæk du for dem Naadens Bord, Hvorved de Kvægning faar! :;

2. At de kan staa med Mod i Bryst Og slaa hver Fiend' ned. Fyld deres Sjæl med Kraft og Lyst, Med Trøst, Frimodighed! :;

3. Da bliver Seiren vis og stor Dit Navn

til Lov og Pris, Og Frydefang fra denne Jord
Skal naa til Paradis! :; Th. Grønland.

Om Troens Anfægtning.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

110. Min Jesu! du alene ved, Og du det ved
tilfulde, Hvordan mig Synden trykte ned, Just
lige til jeg skulde Til Kirken gaa at tage mod
Dit sande Legem og dit Blod. Du saa min tunge
Byrde.

2. Mit Hjerter for dit Ord var luft, Min
Sjæl var mørk og øde, Min Fred var vegen,
Lystet slukt: Mig Fienden blandt de Døde I Ver-
den næsten havde sat; Min Lyst til dig var saare
mat, Mit Had til Synden borte.

3. Alt til din Nådver flux jeg kom, Jeg mærked,
var paa Tide; Men did at gaa kun til min Dom
Mig voldte Angst og Rvide. „Skal jeg udsætte
det en Stund? Nei, det er Satans Rænker kun;
Thi jeg ei bedre bliver.“

4. I saadan Tilstand mødte jeg „Min Ven“
ved Bryllupsbordet; Men hør! han mig bort-
stødte ei, Nei, strax jeg hørte Ordet: Ved Fader-
ren om hvadsomhelst! Han hører dig og du er
frelst Ved mig i Sandhed. Amen!“

5. O, store, sande, søde Ord! Min Sjæl der-
ved blev tvæget Jeg aad og drak ved Jesu Bord.
Hans Kjærlighed blev præget I mig paany. Hans
Navn ske Pris! Han elsker mig; jeg liggerviis
Ham elsker og vil tjene.

6. I den guddommelig' Natur Jeg er delag-
tig vorden; Thi gaar vist Satan lumst paa Lur

At kaste mig til Jorden Ved Bantro, Aarvaar-
genhed; Thi vaag, min Sjæl, nu saa og bed, At
Satan Kun ei finder!

7. Jeg følger Lammet, hvor det gaar, Har
hvile, kjæmper, seirer. Udmattes jeg, jeg Styrke
faar, Naar atter snart jeg seirer Ved Jesu Bord
en Frydefest Som udvalgt, smykket, salig Gjæst
I Jesu Retsfærds Kjortel.

8. I Jesu Samfund! o, hvor godt! For Syn-
dre hvilken Ære! Om end hver Troende med Løst
faar i Sodoma lære Sig Dag for Dag at ængste
ret, Ja, sukke, jamre, kjædes flet Ved egen Rod
og Andres.

9. Men, naar min korte Tid er endt, Er som
en Taage svunden, Da vorder Bladet ogsaa vendt,
Da er den Dag oprunden, Hvorpaa al Angst og
Graad maa fly, Da Brødre, Søstre! vi i Ly Bor
Jesum skuer. Amen. D. Lysnes.

Mel. Den elskte Jerusalems Længsel mig neder at ile.

111. Kom snart, Herre Jesu! og vær du min
Ven og Husvaler, Indtag du mit Hjerte og rens
det fra Synd, som mig plager. O, giv mig din
Raade, Fri mig fra al Baade; Jeg hjælp'løs her
ligger og ved mig ei selv nu at raade.

2. Min Sjæl er fortørret, afmættig, forsagt
jeg mig finder; Kom, hjælp mig min Jesu! du
som arme Syndre forbinder; Lad mig nu befinde,
Dit Blod, du lod rinde, M't Hjerte kan rense
og toe, min Smerte forlindre.

3. Jeg føler en Mængde af syndige Baand,
som mig trænger, Der fængsler min Sjæl, den

nedkvæler og fast ved mig hænger. Din Kjærligheds Barme, Mit Hjerter, det arme, Dplive, opvarme, saa det dig igjen kan annamme.

4. O, kom da min Jesus! jeg venter saa saare og længter, At du snart vil komme og lette min Byrde; jeg venter. Af Hjertet jeg raaber Og fast paa dig haaber; Jeg synes, du kommer, mig kjærlig annammer, benaader.

5. Nu, medens jeg græder og sukker og raaber og beder, Saa drages mit Hjerter i Troen til dig, og det hedder: Den faar, som dig beder; Den finder, som leder. Dig, Jesu! vær' takket for Alt, som du naadig meddeler! E. Gundersen.

Mel. Op alle, som paa Jorden bo.

112. Guds Godhed imod Syndere. Hvad er den evig stor! O, naar mit Hjerter den kan se, Hvor trøstlig jeg da tror! :;

2. Naar Syndens Mørke trykker mig I Tvivl og Angest ned, Da skriger Sjælen ængstelig Til Gud om Kraft og Fred. :;

3. Det gaar vel lange Tider hen, Før Naadens Sol opgaar; Men bryder den da frem igjen, Hvor let mit Hjerter slaar! :;

4. Er Synden ret med Smerte kjendt, Hvad smager Naaden sød! Et saadant Kors, af Herren sendt, Medfører Kjødets Død. :;

5. Gud tugter mig, for at jeg ei I Lunkenhed skal gaa, Han gjennem Korsets trange Bei Mig Naaden lader faa. :;

6. Lad Synd og Rød og Satans List Kun

jage mig til dig! Jeg ved, du er min Frelser vist;
Du kan ei glemme mig. :;

7. I Alt, hvad sker, jeg vender mig Til dig
min Sjæleven! Et ønske kun jeg har til dig: Før
mig til Himmelen! :;

8. Jeg slipper ei min Frelsesgrund, Hvor haardt
det end her gaar, Før jeg udi min sidste Stund En
evig Seier faar! :; Anthou Bergh.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

113. Min Nød mig driver hen til dig, O Jesu!
nu at komme, Og haaber, at du naadelig Mig
fjærlig vil annamme. Jeg tror, at du dit dyre
Blod Paa Korsets Træ udgyde lod Til min og
Alles Frelse.

2. Men at, min Jesu! jeg desvær' Dig haver
tidt bedrøvet. O, hvordan tør jeg komme der;
Thi jeg er næsten røvet Al Bid og Sands af
Synden slem, Dog vil jeg trænge mig der frem
Til dig al Raadens Kilde.

3. Du siger: Kommer Alle hid, Som føler
Syndens Byrde, I skal mig finde mild og blid,
Jeg er jo Eders Hyrde. Lat være dig min Frelser
blid For din Barmhertighed mod mig, At
jeg dit Ord fik høre.

4. O, Herre! lær du mig at tro, O, Herre!
lær at haabe, O, Herre! giv mig Sjælero, O,
hjælp du mig at raabe; Send mig din gode Hel-
ligaand; Befæst mig udi Troens Baand Og Kjærlig-
hedens Barme! Pernille Bru.

Om Ydmyghed og Sagtmodighed.

Mel. Af levende Gud og min Frelser blid.

114. Din fjærlige Aand og dit ydmyge Sind,
O, Frelser! dem vilde du plante mig ind; Dit
Billed' at bære, er det jeg attraar, Og dig efter-
følge, ihvor det end gaar.

2. Din kaldende Stemme har vaft mig, o,
Gud! Den byder mig gaa ifra Synden herud;
O, hjælp mig at haste og løbe med J, Ei standse
paa Veien og ei staa i Tvivl.

3. Dæmp Kjødets, som altid bedrageligt er,
Og strider mod Aanden i al sin Begjær. Din
Vilje at gjøre, det er min Attraa, Dog vil mine
Mangler mig ofte nedslaa.

4. Gid jeg dog i Troen maa findes i ham,
Som led for mine Synder, bar al min Skam.
Mig dagligen rens og to i hans Blod, Og al-
drig med Forsæt ham gjøre imod.

5. Naar jeg hannem søger i hjertelig Tro,
Da kvæges min Sjæl, og da finder jeg Ro, Naar
Satan med Trudslar imod mig fremstaar, Da
skjuler jeg mig i hans Bunder og Saar.

6. Hjælp mig her i Tiden at tjene dig tro,
Saa jeg maa beredes til Himmels Ro Mig
selv at af dø og fra Verden gaa ud, Dertil du mig
styrke, min naadige Gud! Berthe C. Aarflot.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

115. De sande Christnes Bandel I Ydmyghed
bestaar; I alt sit Værk og Handel, Med Gud i
Raad de gaar, Paa Livets trange Veie, De ide-

lig fremtrænge Og Hjertet ikke hænge Ved Verdens Syndedei.

2. O, Sjæl! stræb dog at være Iblandt det lidet Tal; Saa lyder Jesu Lære: At Saa den finde Skal; Thi Porten snæver er, Derfor kan man ei bære De Skjodesynder kjære, De bliver til Besvær.

3. Nei, Hjertet maa forandres, Saa Lyst til Herrens Bud; Ved Bøn og Strid maa vandres Fra al Urenhed ud. Den Gud, som hellig er Kan aldrig dem fordrage, Som holde vil tilbage En enest' ond Begjær.

4. Men dybt i Hjertet grave Og rydde Synden ud, Ja, ved Guds Naade have Et Hjerte rent for Gud, At agte Synden stor, Den mindste Uret hade; Thi Sjælen lider Skade Ved hvert et syndigt Ord.

5. Thi maa her vaages nøie, Forsigtig vandre frem, Saa vil Gud Hjertet bøie Og gjøre os bekvem' Til Himlens Salighed Af Naade at besidde, Naar vi her lovlig stride, Til Enden bliver ved.

Berthe C. Harflot.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

116. Uværdig er jeg, Herre! Til al din Miskundhed; Fortjente ei at være Iblandt dine Børn med. Jeg staar saa langt tilbage I barnlig Lydighed. Jeg maa mig selv anklage; Jeg synder manglede.

2. Jeg er saa ganske ringe, Saa fattig og saa tom; Jeg kan dig intet bringe Til Gave, Herre from! Jeg eier kun et Hjerte, Hvis hele Haab er du, Som bristed' i sin Smerte, Kom du det ei ihu.

3. Og dog jeg gjerne vilde Dig elske inderlig.
 O, Kjærlighedens Kilde! Indgyd dit Liv i mig.
 Jeg aldrig kan dig give Den Tak, jeg skylder dig;
 Men maa jeg tro dig blive, Da er jeg lykkelig.
 W.

Om Verdens Forsførelse.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

117. Hvor ser det ud i Verdens Ord, Hvor
 er den jammerlig og mørk, Hvor er den kold som
 Is og Sne Og fuld af Had, Misundelse, Og
 Løgn og Uret, Svig og Vold Som Havets Sand
 saa mangefold.

2. Hvor stiger dog til hver en Dag Sort Ond-
 skab, Brede, Riv og Nag, Ukjærlighed og Over-
 mod Ret som en stridig Strøm og Flod. Hvor-
 dan vil det dog gaa tilsidst? Af, Enden bliver
 haard forvist!

3. Min kjære Herre, Frelsermand! Hvo kan
 begribe, at du kan Med en saa stor Langmodig-
 hed Paa saadan Ondskab skue ned? Der stiger
 mod din Himmel op Høitraabende fra Syn-
 dres Trop.

4. Du ser, hvordan den blinde Flok Er døv
 og dum som Sten og Stof For dit det rene Gud-
 doms Ord, Der høres end med Kraft paa Jord
 Og byder dem at vende sig Med Sjæl og Hjerter
 om til dig.

5. Du ser, hvor Verdens blinde Træl Mer
 elsker Guldet end sin Sjæl; Han er glad baade
 Dag og Nat Udi sin Afgud, Hjertets Skat, End-

Skjønt han finder ingen Fred I al dens Glands og Herlighed.

6. Du ser de mangeslags Paafund, Som stiger op af Hjertets Grund. Og ytrer sig i Bærf og Ord, I Løgn og Uret, Had og Mord, Og mangel anden Overdaad, Som røber Hjertets onde Raad.

7. Du ser, hvordan dit Sandheds Ord Blir tidt forvendt til Løgn paa Jord, Til Menneskets Fordærvelse Og Sjælenes Fortabelse, At de kan Lyset fatte ei, Men vandre blindt paa Mørkheds Bei.

8. Du ser, at, du, som Alting ser, Hvor jammerlig den Tilstand er, Der nu befindes blandt dem, som Bær Døbenavn og Christendom; Hvor saare Syndens onde Magt Din Plantelse har ødelagt.

9. O, Herre! lad dit Ord og Aand Om muligt end faa Overhaand, Bæf Syndre ved din stærke Røst, At de kan føle Syndens Brøst, Og vende sig af Hjertet om Før du dem kalder for din Dom.

10. Spred Løgnens tykke Taage bort, Der har saa Mange blinde gjort For deres sande Sjælefred Og Trøst og Haab og Salighed, Saa de kan kjende Frelsens Bei Og dine Bud forglemme ei.

11. Oplys dem om, at uden dig Er Alt paa Jord kun Løgn og Svig, Kun Drømme, Daarlighed og Tånt; Men den, som dig i Sandhed sandt, Han sandt den allerbedste Skat, Som ei forgaar i Sorgens Nat. Thomas Thomassen.

Mel. Jesu al min Fryd og Ære.

118. O, du farefulde Bølge! Vel den Sjæl,
som vaagen er, Og, som dine Klipper ser, Hvor:
ved mange Sjæle strande, Taber Kronen af sit
Sigte. Dødens Søvn gaar ind igjen. Trostløb
var der engang; men Nu begynder den at svigte.
O, du farefulde Bølge! Al, at jeg var i Land
Paa Himlens lyksalige, faste Strand!

2. Sorgeligt at se og høre Sjæle, som paa
Veien var, Dødens Gift med Glæde tar, Vil ei
Aandens Stemme høre, Cover ind i Satans Ar:
me, Verden bliver atter kjær, Ser sin Sjælenød
ei mer, Taber Naadens Lys og Varme. O, du
farefulde o. s. v.

3. Op min Sjæl! og lad dig føre I Guds
fulde Rustning ind Udi Kraft og ei i Skin, Luf
for Verdens Larm dit Øre, Mandig strid til sidste
Time, Waag; thi du i Fare staar; Satan alles
vegne gaar Dig i Aanden at besvige. O, du fa:
refulde o. s. v.

4. Søde Jesu! lad mig finde Kraft udi dit
dyre Blod, Synden ret at staa imod, Al den mig
ei mer skal binde, Og naar Tiden her er onme,
Da vil du af Davids Vt Give mig Klenodiet.
O, hvor sødt til dig at komme Fra de farefulde
o. s. v.

A. Berger.

Om Bønnen, Guds Navn og Ord.

Mel. Jesu din søde Forening at smage.

119. Herre min Gud! du, som Bønnerne hø:
rer, Lær mig at bede, mit Hjerte bered. Aanden

er villig, men Kjødet snart fører Sjælen i Træghed og Lunkenhed ned. Herre! hvi vil du dig drage tilbage? Bønnen fra Hjertet paa Læberne lagt, Blive saa jævnlig til Suk og til Klage, Slaar vel med Binger men har ingen Magt.

2. Enken beseired' en uretvis Dommer, Bønnen ved Midnat tvang Bønnen af Seng. Hjælp! at jeg, Arme, og saaledes kommer, Du, som mig byder: I Riget indtræng. Kjærlige Gud! du langt borte jo skued' Barnet, som vendte tilbage til dig; Stille og inderlig Glæden da lued'. Alter dit Ansyn lad lyse for mig!

3. Herre! jeg kan dog slet ikke undvære Dig og din evige, enbaarne Søn. Fattig jeg er, og formaar ei at bære Synden, som trykker mit Hjerte i Løn; Drag mig til Sønnen, og hjælp, at jeg faster Byrden paa Lammet, hvis Blod for mig flød, Han, som er Manna for Sjælen, der faster, Giv mig at nyde det himmelske Brød.

4. Du ei omstiftes som svigefuld Volge; Der for jo borger din Enbaarnes Død; Men du for Barnet saa ofte maa dølge Faderens mægtige Kjærligheds Glød. Herre! du Barnet vil lokke og drage, Saa er din evige Kjærligheds Vis; Se, jeg er Støv og let synker tilbage, Glemmer saa snarlig din Miskundheds Pris.

5. Dyrt har du kjøbt mig og Ordet mig givet, Skjænk mig Daaben og Alterets Bord; Jeg har jo Sandheden, Veien og Livet Alt i Guds Søn; thi saa lyder dit Ord. Hjælp mig, at Armene mod dig udstrække, Glemme alt mere,

hvad bag mig er lagt, Efter Akenodiet Haanden
at række, Daglig ved Aanden fornye min Pagt.

6. Lær mig, o Gud! at jeg barnligen hviler
Paa din Forjættelses evige Grund. Hjælp, at
jeg stedse til Frelseren iler, Kaste mit Anker paa
klippefast Bund. Christe, du Hjorneften! lær mig
at bygge Huset paa dig, ei paa menneskelig Sand;
Da skal ei Storm eller Vandstyld det rygge, Da
faar jeg Bolig paa himmelske Strand.

B.—4.

Mel. Jesu Sjælens lyse Dag.

120. Jesu Navn fra Himlen kom Med til Jor-
dens Egne At afvende Herrens Dom, Lyse alle
vegne. Intet andet Navn jeg ved Under Himlen
givet, Som kan skjænke Hjertefred, Salighed og
Livet.

2. Jesu Navn, o søde Ord! Fra Gud Faders
Hjerte, Du paa syndbesmittet Jord Læger Sjæ-
lens Smerte, Giver Kraft i Troens Strid, Som
vi her maa føre, Styrker os i Korsets Tid, Ban-
dringen at gjøre.

3. Jesu Navn, o kjære Lyd! For den christne
Kirke. Gud lad det i Sorg og Fryd I mig bo
og virke; Lad i Hus og Hjem det bo, I Ord og
Tanke bære; Dagens Arbeid', Nattens Ro Deri
signet være.

4. Jesu Navn! i dig engang Hvert et Knæ
skal bøies; De, som her med Bøn og Sang Til
Guds Rige føies, Hylde dig med salig Lyst; De,
som Kaldet kvæle, Af! de maa med Kval i Bryst
For sin Dommer knæle.

5. Jesu Navn, o liflig Klang! Som mit Hjerte fryder, Herre! Tak for hver en Gang Navnet til mig lyder; Tak, at du mig Arme gav Dette Navn at kjende. Hvor er nu din Braadt? o Grav! Salig er min Ende. B.—ch.

Mel. O kjære Siæl, frygt aldrig mer.

121. **D!** salig den, Guds Ord har hørt, Bevaret og til Nytte ført, Han daglig Visdom lærte, Fra Lys til Lys han vandre kan, Og har i Livets Prøvestand En Salve for sit Hjerte Mod al sin Rød og Smerte.

2. Guds Ord er da min rige Skat, Min Sol i Sorgens mørke Nat, Mit Sværd i Troens Krig; Guds Finger selv i Ordet skrev Min Børneret, mit Adelsbrev. Den Skrift skal aldrig svige: Kom, arv et evigt Rige!

3. Jeg gik som til et dækket Bord I dag, og hørte Herrens Ord, Og Sjælen sanked Jøde. Sid Troen derved voxer saa, At Troens Frugt ei savnes maa, Naar jeg for ham skal møde, Som for os alle døde.

Johan Nordal Brøn.

Mel. Søde Jesu! vi er her.

122. **Nu** er vi forsamlet her Mange dyrefjebte Sjæle, For af Herrens Ord at lær', Lad os ikke Hjertet dele. Bed du Gud om Aandens Kræfter Til at følge Ordet efter!

2. Da maa vi først renses her Udi Jesu Blod det rene Fra al Synds Besmittelser; Siden maa vi Herren tjene Med vor Aand og alle Lemmer; Lad os aldrig det forglemme!

3. Thi Guds Naade den er stor, Som saa ofte os indbyder Til sit hellig' Nadversbord, Naar vi kun vil selv adlyde, Hvad som Herrens Røst mon raabe, Lager vel iagt Guds Naade!

Larine Ørne.

Mel. Vreden din afvend, Herre Gud! af Naade.

123. Almægtig Gud, vor Fader i det Høie! Vi samles nu for dit alseend' Nie. Vort Væsen kjender du og hver en Tanke, Hvori vi vanke.

2. I Jesu Navn dig over os forbarne, Og til vort Gavn se naadigt til os Arme. Din Aand, dit Ord for Hjertet levend' gøre, Det ret at høre.

3. Hjælp! at dit Ord vi glemsomme ei høre, Dit store Navn ei blot paa Læber føre; Men at vor Bøn maa være Hjertets Mening Om din Forening.

4. Vi svage ere. Herre! du os styrke, Dø lyk os, ellers samle vi i Mørke. Hvad vi behøve, naadig du uddele Til vore Sjæle.

5. Din Helligaand den søde Salve give, Som Sjælene ret kraftig kan oplive, At vi ved Ordet finde maa den Styrke Dig ret at dyrke.

6. Forhærded' Sjæle du i Tide strække; De Sovende i Synden du opvække; Bedrøved' Sjæle, sønderknuste Sinde Du selv forbinde.

7. Benaadede du kjærligen forene I freidig Tro dig ydmyge at tjene, At Hver for sig maa fremad alle Dage Til Maalet jage.

8. Din Børneskole tilsammien du velsigne Tree: nig Gud, paa Jorden dem omhægne, At Intet maa dem, du for Dine kjende, Fra dig bortvende.

9. Da skal vi snart fra Stridekirken træde
 Og samles der hos dig i evig Glæde, Hvor vi
 med dig skal altid være sammen. Ja, Jesu!
 Amen! E. Amble.

Om Formaning.

Mel. 3. Christine som gjerne vil Himmelen have.

124. Nu er det fornødent at haste og ile; Thi
 Døden den kommer os dagligen nær; O, vaager
 hver sikker i Synden mon hvile, Betænk, at vort
 Levnet en Reise kun er; De hensvundne Dage, Ei
 kaldes tilbage, Men ved en hver Time og Stund,
 som er omme, Vi Døden og Dommen alt nær;
 møde komme.

2. O, lad det os vække at vaage og bede Og
 sørge for vores u dødlige Sjæl, Saa vi kunde
 findes at være tilrede, Naar vi skulle sige al Ver:
 den: Farvel; Da spørges ei efter Naturlige Kræf:
 ter; Men hver, som med længselsfuldt Blik udi
 Aanden, Glad ser sin Forløsning at være for:
 haanden.

3. Da hjælper ei Rigdom, da hjælper ei Vre,
 Al Verdens Belyst i en Hast da forgaar, Kun
 den, som med Jesu forenet mon være, Han stjæ:
 ler sig da i hans Bunder og Saar. Ak, kjæreste
 Sjæle! Lad os da ei dvæle, Men søge os mere
 fra Verden at rive, Med Legem og Sjæl ham
 opoffret at blive.

4. Hvi ere vi da saa sendrægtig' og lade At
 vandre udi vor Forløseres Fjød? O, agter dog
 Alting for Skarn og Skade, Og beder af Hjer:
 tet om hans Kjærlighed; Tænk, dog det er ilde,

Den Naade at spille, Som han os saa kjærli-
gen lader tilbyde, Hvor af vi i Evighed Gavn-
fulle nyde.

5. O, lader os dertil hverandre opvække, At
løbe, saa vi kan Klenodiet saa, At ikke hans Kom-
me os skulle forstrække; Men at vi med Glæde
imøde ham gaa Med Lamper antændte, Hans
Komme vi vente, Og sige med Paulus: min Død
er en Baade. Dertil give Herren os Alle sin
Naade!

Berthe C. Aarflot.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

125. Hav Jesum udi Tanker, I Hjerter og i
Sind, Hvor du i Verden vanter, Lad ingen Mod-
gangsvind Dig bort fra hannem trænge, Men
drive til ham ind, Saa du ved ham kan hænge
Med Hjerter, Sjæl og Sind.

2. Hans søde Naade ene Den bedste Binding
er, Og ene ham alene At have hjertekjær; Det
Sjælen Forsmag giver Paa hvad der er at saa,
Hvor sødt det engang bliver For Lammets Stol
at staa.

3. Lad os da derhen tragte Med sand Alvor-
lighed, Al Verden ringe agte, Og skynde os af-
sted. Med Troens Lamper tændte Gaa Brud-
gommen imod, Hans Komme daglig vente, Saa
blir vor Ende god.

4. Thi disse Provedage De snarlig Ende faar,
En Evighed tilbage Os endnu forestaar. Vel
den, sin Frelser søgte Med Hjertens Bøn og Tro,
Sin Himmelskat forøgte, Han kommer da til No.

Berthe C. Aarflot.

Mel. I Herrens Udvalgte, som Hellighed øve.

126. Hør, Sjæle! som endnu i Synden vil vandre
Dg ei lader Anden dit Hjerte forandre, Vøgt
dig, for at stole paa Frelserens Død! Betænk,
det vil bringe dig Pine og Rød; Nei, vil du paa
Frelseren haabe og stole, Saa maa du med Ber-
den og Synden ei bole, Men give dig ind i den
Helligaands Skole.

2. Saa skal du af Ordet saa høre og lære,
At Jesus din Trøster og Talsmand vil være, For-
nemme en underlig Glæde og Fred, Erfare, at
Gud ikke længer er vred; Dg Synden, som kunde
saa godt dig behage, Den bliver din største og ledeste
Plage, Du Affked med den vil saa gjerne nu tage.

3. Til Jesum dig vende, det vil jeg dig raad-
de; Thi uden for ham er kun Jammer og Baa-
de; Med Bønner og Taarer læg dig for hans
Fod, O han er saa inderlig naadig og god! De
Sukke og Taarer saavist ham skal røre, Saa-
fremt det dig virkelig er om at gjøre, Din Sjæl
at saa frelst og ham evig tilhøre.

4. De Mange, som ei sig til Jesum vil ven-
de, Til evig Tid maa de i Helvede brænde; Thi
Jesus er Veien, det siger Guds Ord, Dg Livet
du finder, naar du paa ham tror; Mærk! levende
Troen nødvendig maa være, De Frugter den og
saa bestandig maa bære, Er Gjæringer gode til
Frelserens Vre.

G. Udboen.

127. O, dyrefjæbte Sjæle! Lad Hjertet det hele
Tilhøre vor Gud, Om I ham vil tjene I Aan-
den den rene, Det er jo hans Bud.

2. Det er jo den Gave, Han ene vil have,
Det tjener os vel, Da giver han Manna Af Him-
melens Rana Til Trøst for vor Sjæl.

3. Det er jo sit Rige, Han vil os tilsiige,
Naar Hjertet han faar; Der planter han Urter,
Som bære skal Frugter Til Saligheds Aar.

4. Gjør Portene vide Og lad ham indride,
Som staar for Jers Dør; Han staar jo og ban-
ker For Hjerter og Tanter. Af, hør, som I hør!

5. Lad Ordet Jer smage, Lad Aanden Jer
drage, I Bønnen vær tro; Da skal I fornemme
En glædelig Stemme I Sjælen saa fro.

6. Og I, som har smaget, At Guds Aand
har draget Jer udaf en Dø, I har vel befun-
det, At Lyset er rundet I sorteste Mørk.

7. Da lad os istemme Guds Ære at frem-
me Med Enigheds Aand. Lad Verden kun klasse,
Lad Herren kun straffe, Det staar i hans Haand.

8. Til Slutning med Amen! Gud hjælp os
tillsammen, Og lægge dertil Sin Aand og sin Naade,
Saa han maatte raade Os selv, som han vil!

J. Johnsen.

Mel. O Fryd! o Held! han er, han er opstanden.

128. O, kjære Forældre! af, lever dog saa, At
I kan altid opdrage Eders elskede Børn, de store
og smaa, I Gudsfrøgt alle Jers Dage.

2. Hvor lykkelig de Børn dog skattes maa
her, Som har den Glæde paa Jorden, At deres
Forældre vil have dem kjær, Dem lære Salig-
heds Orden.

3. Adlyd da Eders Fædre, I Børn! nu saa

I Gudsfrugt og Dyd i Tiden, At I her kan
Herrens Belsignelse faa Og evig Salighed siden.

4. O, Herre! foren' baade Kvinde og Mand,
Ja, Fædre og Børn tillige, At leve gudfrugtig
Hver udi sin Stand, Saa de kan arve dit Rige!

J. Johnsen.

Mel. Jesu din søde Forening at smage.

129. Tænkende Sjæle! som salig vil blive, Dog
endnu sover paa Sikkerheds Straa, Naar vil I
Eder til Bedring begive? Naar vil I ud fra For-
dærvelsen gaa? Nu staar vor Frelser og venter
saa saare, Nu vil han smykke din Sjæl til sin
Brud. Synder, af, lad dig ei længer bedaare,
Lad dig nu vinde af Himmelen's Gud.

2. Kommer! af, kommer hvem Himlen vil
have, Haster og løber af Sodoma ud. Hvo, som
vil Synden af Hjertet forsage, Evig skal blive
en Himmelen's Brud. Hvo vil nu gjøre saa daar-
ligt et Bytte Til at forlise det himmelske Guld,
Kun for at søle i Sodomas Hytte, Som snart
for evigt skal falde omkuld.

3. Sukkende, sørgende, flagende Sjæle Tør-
stige Hjerter til himmelske Vin, Ei under Van-
troens Trældom maa dvæle, Søg kun til Him-
len udmattede Sind; Kilden er aabnet, den fly-
der i Strømme. Kom kun og lædsk dig, van-
smægtende Flok! Naaden i Christo kan aldrig ud-
tømmes; Længselfuld Sjæle, der finde I nok.

4. Rømpende Sion staa mandig i Striden,
Kloge Jomfruer hav Lamperne klar, Haster og
løber og gjenkjøber Tiden, Lad ikke Veien Jer

falde for svar; Snart kommer Jesus, nu er han ivente, Snart vil han krone sin stridende Brud. Hør det, o Sion! snart vil han os hente, Snart faa vi skue vor Saligheds Gud! C. Amble.

Mel. Jesu søde Hukommelse.

130. Her kan vi se paa denne Jord Af det forklarede Guds Ord: I Himlen er beredt et Sted For Sjæle, som er velbered.

2. Bered da Eder, thi nu er Os Himmeriges Rige nær, Saa Sjælen bliver ren for Gud, Som det sig sømmer Jesu Brud.

3. Stor Glæde bliver da at faa For dem, som Synden her afftaa, Og tro og følge det Guds Lam, De Himlen arve skal med ham.

4. Men de, som Synden elste vil Kan aldrig høre Jesum til; Thi Gud kan ikke være der, Hvor idel Mørk' og Ondskab er.

5. Tænd i os Himlens ædle Lyst! O, søde Gud! kom os til Trøst! O, hjælp os her at følge dig; Giv siden os dit Himmerig!

Gunnor Andersdatter.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

131. O dyrefjødte Sjæle, Og alle Venner kjær! Jeg kjærlichen vil bede At stride trolig her. Gud giv os da at samles Blandt dem, som krones skal, Hvor Glæden ei forandres Ved nogen Sorg og Kval!

2. O salig den, som haster Til Maalet frem at naa, Og Verdens Lyst bortkaster For Kronen hist at faa. Ja lad os trolig stride Med stadig

Længsel frem, Snart skal vi nyde Hvile Hos Gud i Fredens Hjem.

3. Maa vi end ofte kjæmpe Mod Verden, Kjød og Blod, Vil Satan Haabet dæmpe Og svække Troens Mod; Et Dieblif det varer Snart Sorgen ende faar, Snart Herren Sine tager, Snart for Guds Stol vi staa.

4. O Gud! jeg dig nu beder, Du styrke Hver især, Som under Korset sveder Og Trængsels Byrde bær. Gud os tilsammen binde Med Kjærlighedens Baand! Dplys du vore Sinde, Med: staa al Stoltheds Aand.

5. Had, Avind, Riv og Trætte, Bagtaalelse med mer, Hvormed man Brødre sværte, Forhindre, Fader kjær! Lad os som Sødskend' være I Enighed og Fred, Hverandres Byrde bære I Christi Kjærlighed.

6. Min Sjæl og Hjerte røres Ved Tanken om den Tid, Naar vi herfra skal føres Og ende al vor Strid. O, Jesus! os ledsage Til Enden af vort Løb, At vi tilsidst kan smage Din Kjærlighed saa sød!

Anders Haave.

132. O, Christensfare, ud paa Vagt Og staa ei længer her forsagt; Den dovne Haand og lunkne Aand Omfider gaar fortabt. O, hør! han raaber, Synd'res Ben: Se Kronen! se, hvor skøn er den. O, vaag og bed, O, kjæmp og strid En stakket Stund for den. Lad Satan ei med Kjød og Blod Dig føre bort, men staa imod, Staa ei forsagt, Men frem med Magt I Striden her paa Jord.

2. Ifør, ifør dig Vaabnene! I Guds Rustkammer findes de. Ei Sværd af Staal kan naa det Maal Saa vist og sandt som de, Naar de kun føres af en Haand, Som Jesu styrer med sin Aand. Paa Stridens Dag Man vinder Slag For Livsens Krone her; Det har de Gamle selv os lært, Som ei i Striden her blev fjæd, Men stod imod Til Liv og Blod. Betænk den Sag kun ret.

3. Kom Gudskend, lad os følges ad Med Haand i Haand til Himlens Stad, Ei agte stort Men løbe fort, Om Verden ler derad. Den Tid, den Tid, er snart forbi, Som vi her trykkes skal ndi. O, salig Dag! Naar vi herfra faar flytte og blir fri, Da skal vi deilig Krone faa, Som yndig Brud for Brudgom staa Og evig Salighed opnaa, Som ingen Ende faa.

4. O kjære Sjæl! som endnu gaar I Søvn og med Lænker paa, Betænk den Sag paa Naadens Dag, Nu Jesus for dig staar; Han ynker dig af Hjertens Grund, Og elsker dig i hver en Stund, Mens du er her, Er hans Begjær At fri din Sjæl fra Synd; Men dersom du kun løber fort Paa Syndens Bei ifra ham bort, Du er forladt Og blir fortabt, Saa lærer Herrens Ord.
D. Iversen.

133. O, Sjæl! som har kjendt og erfaret Guds Kald Og Jesum lydagtig er bleven, O, lad ikke Verden dig føre i Fald, Som synes saa skøn og beleven; Dens Daarskab saa Mangen fra Jesum bortdrog, Hvorfor han udstrøg deres Navn af sin Bog Og vil dem for Gine ei kjende.

2. O, lad ingen Krones forføngelig Pragt
Dit Hjerte fra Jesum bortdrage Og stille dig af
med den yndige Dragt, Den dyre og kostbare
Gave, Som for dig er gjemt til at eie og saa,
Naar du skal udsmykket for Thronen fremstaa Med
Grene af Palmer i Hænder.

3. „Jeg snarlig vil komme i Skyen saa klar
Til Jorden med Scepter og Throne; Pas paa og
hold fast, hvad jeg givet dig har, At Ingen skal
tage din Krone; Jeg vil da saa kjærlig astørre
din Graad, Retfærdigheds Krone skal blive din
Lod, Som jeg med mit Blod dig fortjente.“

4. Saa taler vor Frelser, hans Løfte staar
fast, Han kan os jo aldrig besvige, Om Jorden
end raved, og Himmelen brast, Saa vil han dog
fælv for os frige. O! lader os altid i Lykke og
Rød, I Sorg og i Glæde, i Liv og i Død Udi
hans Omgjængelse findes.

134. O, kjæreste Christne! som elske vil Gud,
Strid mandig mod Synden og Sjælens Fiender,
At de ei skal drage vort Hjerte fra Gud; Men
at vi i Agt Maa tage den Pagt, Som vi har
aflagt I Daaben og sagt:

2. At vi skal forsfage i Gjærning og Ord Alt
det, som os røver fra Gud og bedrøver Hans
Hellige Aand og hans Børn paa Jord, Der el-
sker vor Sjæl Og vil os saa vel. Lad os da mer
ei Gaa Lysternes Bei!

3. Men viselig bruge vor Frihed paa Jord
Og aldrig at føie Bort kjædelig' Die, Saa snart
dets Begjæring modstrider Guds Ord; Men minde

og om Den yderste Dom, At høstes skal der, Hvad udsaaes her.

4. O, Fader! bevar dine troende Børn, At de niaatte blive opholdte ilive, Marvaagne og flittig i Tro og i Bøn, I Ydmygheds Sind Og ret lægge Bind Paa din Wei at gaa For Maalet at naa!

Mel. Af Jammer og Be.

135. O, Venner, saa kjær! Som fødte af Dr det og Troende er. Naar Brudgommen kommer, mon særdis vi staa? Mon Olje vi have og glade fremgaa At møde vor Herre, naar Budskab vi faar Til Evigheds Nar! Til Evigheds Nar!

2. O tænk, hvilken Fryd, Naar Frelseren kommer med Basunens Lyd. O, Glæde for Alle, som havde ham kjær. I Tiden, mens de var i Dr fenen her. Ja, dette er mere end Belønning nok For troende Flok, For troende Flok.

3. Men Jammer og Be, Naar Verden faar Herren i Skyen at se, Han, som her tilbød den sin naadige Pagt; Men, som da blev lønnet med Spot og Foragt. O, Jammer, naar Røsten skal høres med Drøn: Se der er Guds Søn! Se der er Guds Søn!

4. Hvad tænker I paa, Som lignes i Ordet ved Hø og ved Straa, Ved Røg, Damp og alt det, som hastig forgaar. O, tænk dog, at Doms flokken snarlig kan slaa! Da er det forsilde til Raaden at gaa. O, tænk dog derpaa! O, tænk dog derpaa!

5. Saa vender da om; Thi Fredsfyrsten raa!

ber jo endnu: kom, kom! Men det er at mærke: forsmaar man hans Bøn, Da bliver ei andet end Helved til Løn. Hast derfor og løber til Naader: nes Havn I Frelserens Navn. I Frelserens Navn.

6. O, himmelske Fa'er! Som naadigen kaldet og draget os har Ved Aanden til Jesum, som bar os til dig, Da vi laa nedtraadte i Synd og i Ewig. O, hjælp os til Trost, til Renhed i Løn! Af, hør vores Bøn! Af, hør vores Bøn!

Missionær Johan Moe.

Mel. Et er nødigt, dette Ene.

136. Du min Hjord og mine Lamme, Følg mig kun og haab paa mig. Haabet bliver ei til Skam: me, Søg deri, at øve dig; Jeg er jo den Hyrde, som Ulven kan jage: Du lille Hjord! frygt ei, han skal dig ei tage; Det er ogsaa efter min Fa: ders Behag At give Jer Riget; o, tænk, for en Dag!

2. Du, min Flok, usynlig' Kirke, I, Guds Børns Broderskab! Pligt det er for Hver at virke; Hvert et Lem sit Pund jeg gav. Enhver har sin Gjerning som Foden og Haanden, Forskjellig er Gaven, den samme er Aanden. Misund ei de Store, foragt ei de Smaa; Forening bør være, skal Huset bestaa.

3. Hvilket Middel skal da skynde Bedst at faa vort Hus istand? Jo, at samles, bede, synge: Læn: der vore Hjerter an. Jo nærmere Vennerne ere tilsammen, Des mere i Tro voxer Kjærligheds: flammen, Des mere opmuntres, oplives vort Sind, Des mindre slipper Kulde og Mistanke ind.

4. Sion, Sion, sande Fromme! Døtre af Jerusalem! Vaager, venter, snart jeg kommer For at hente Eder hjem. Paa Israels Bøgne I da skal henfare Med gloende Heste blandt Englenes Skare Til Gud og hans Folk i den salige Fred, Et Sted iblandt disse dig alt er bered.

5. Sligt for Verdens Børn ei rimes; Derfor vi bespottet er, Kalde: Daarer, Pilegrime, Ja, Tungfindede med mer. Og vel maa vi ofte her sukke og græde, Imedens at Verden sig fryde og glæde; Men Dagen, naar Jesus i Skyen staar frem, Da ønsker vi ikke at bytte med den.

Erik Benjum.

Mel. Hiertelig mig nu længes.

137. **D** dyre, Medforløste Og naadehungrig Sjel! Som sukker, længes, tørster Efter Immanuel, Som føler Syndens Byrde Med Smerte, Angst og Ve; Ak, løb den gode Hyrde Kun ret i Armene!

2. Hans Røst gav dig tilkjende Din Synde: Skyld og Feil, Da han dit Sind fik vende Mod Lovens klare Speil; Dog derfor ingenlunde Du bort fra ham skal gaa Og synke plat tilgrunde I Bredens dybe Aa.

3. Men for at du skal kjende Dit dybe Syn: defald Og dig til Jesum vende Forskrækt af Lovens Skrald; Dens Fordring skal dig drive Gjen: nem den snevre Port; Men aldrig kan du blive Ved den retfærdiggjort.

4. Den dommer, slaar og truer Og fordrer Hellighed; Den viser Bredens Luer For Synder:

ren bered. Da Hjertet sig maa boie, Nu brudt er Sikkerhed, Med Taarestrøm fra Die Man ydmyg knæler ned.

5. Nu atter Røsten lyder Fra ham, Immanuel, Der venligen indbyder Til sig den bange Sjæl. En kjærlig Haand nu reiser Den arme Synder op Og peger hen, hvor kneiser Et Kors, paa Bjergets Top.

6. Der ser du arme Synder Det blodige Guds Lam Som Ild antænder Tønder, Guds Brede brændte ham. For al din Synd og Brøde Han villig Døden led Og opstod saa fra Døde Til din Retfærdighed.

7. Hvad har du nu at grue, Saasandt du dette tror? Kun glad kan du bestue Hvert Løfte i Guds Ord. Din Synd den er udslettet I Jesu Offerblod, Afsto der Syndens Pletter Og vær ved trostigt Mod.

8. O glem din Sorg og Græden, Al Tidens Tryk og Trang, Modtag Guds Riges Glæden, Begynd den nye Sang. Dig Jesu! dig ske Ære, Lov, tusind' Tak og Pris, Indtil jeg snart skal lære Din Sang paa Englevis.

9. Tak! at du vilde træde Herned i Jordens Rød. Tak! at du vilde klæde Dig i mit usle Kjød. Tak! at du vilde bære Min Synd, min Rød og Skam. Tak, tusind Tak og Ære, Du slagtede Guds Lam!

10. Du er af Gud min Gave Og jeg din Eiendom; Dig vil jeg ogsaa have. O, søde Jesu kom! Du Perlen rene, ægte Kom! bo du i min

Sjæl. Om Hjertet vil forsmægte, Saa er du
dog min Del. C. Amble,

Mel. O Gud efter dig mig forlænger.

138. Saalænge du vil ikke Afstaa fra Syndens
Strikke I Hjerte, Sjæl og Sind, Saalænge kan
jeg ikke Dig fri fra Syndens Strikke, Det er en
plat umulig Ting.

2. Men vil det dig behage Al Verdens Lyst
forsage I Aandens rene Sind, Da gaar jeg dig
imøde At takke og at føde Den Sjæl, som dag-
lig trænger ind.

3. Da skal du se og kjende, Naar Raadens Tid
har Ende, Hvor sød en Gud jeg er. Tro, vaag
og bed i Tiden, Da skal du evig siden I Himlen
være med mig der. Leiv Sauer.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

139. Ræk ud din Haand og tag imod Den
Gave, Gud dig byder, Det er en evig Raadeflod,
Som udi Sjælen flyder, Den al din Længsel stille
kan; Thi det er evig Livets Band, Som denne
Kilde yder.

2. Fortrykt, fortrængt du sukke maa Du un-
der Syndens Byrde, Kan ingen Trøst og Hvile
faa; Fordi den gode Hyrde Er endnu ikke bleven
din, Du endnu ei har luft ham ind Udi dit Hjer-
tes Kammer.

3. Men nu du føler, at han staar Ved Dø-
ren din og banker, O, luk da op, og vift du faar
Da faste Haabets Anker Paa Salighedens faste

Grund, Som sviger ei i Dødens Stund, Langt
mindre her i Tiden. Th. Grønland.

Mel. Jeg gaar i Fare, hvor jeg gaar.

140. Engang du stod og vendte dig Mod Aa-
dens aabne Himmel. Engang du rusted' dig til
Krig Mod Fiendernes Brimmel; Du ønskede at
faa En Drif af Livets Aa; Thi tung du følte
Lovens Arm Og raabte: Herre dig forbarm!

2. Men hvor blev dog din Længsel af For
Salighed at vinde Skal man dig end i Verdens
Hav Blandt raadne Lemmer finde? Har Blikket
alt forladt Den dyre Perlestat, Som nylig du saa
deilig fandt, At den for sig dit Hjerter vandt?

3. O, kom igjen, fortabte Faar! Lad dig af
Hylden finde! Betænk hvad der dig forestaar!
Lad Bedringstaarer vinde! Han støder dig ei ud,
Men favner dig som Brud. Han al din Skyld
forlade vil, Saasandt du ham vil høre til.

Th. Grønland.

141. Af, vidste Hver! hvor godt det er at holde
Sig nær til Herren udi Naadens Tid, Og ikke
agte Verdens Lyst og Vre Nu medens Naade-
solen skinner blid.

2. Henrykkende det er, naar man huskommer
Den Glæde, som os Gud beredt har vist. O,
tænk paa det, I, alle sande Fromme. Tak der-
for vores Frelser Jesum Christ!

3. Dog sandelig til denne store Glæde Er
mangen Fare at igjennemgaa, Og allermest i Mod-

gangs bitre Hede, Naar Troen skal sin rette
Prøve staa.

4. Men midt igjennem største Nød og Træng-
sel Gaar Veien hen til Paradisets Hjem, Dog
denne Verden er sperret Fængsel For Alle, som
vil have Gud til Ven.

5. Den korte Tid vi vandre her paa Jorden
Er blot en Prøve, som vi skal udstaa; Det rette
Hjem er der i Himlen worden For Alle, som Kle-
nodiæt opnaa.

6. Hvem vilde da ved Tanken om sig Glæde
Borthytte denne skønne Fryd og Fred? O, ha-
ster derfor frem at faa et Sæde Ved Jesum udi
Himlens Herlighed!

7. Idag, idag indbydes du til Bryllup, Hvor
Bryllupshuset er af pure Guld. O, hører det, I,
kjære christne Venner! Imorgen kan vi være Støv
og Muld.

8. Saa vandre da ei mer i Verdens Lyster!
Sig Verden farvel! Jeg vil hjem til Gud! Saa
skal vi skue Himlens skønne Ryster Og staa for
Lammet som en Himmelbrud! Gulbrand Brustad.

Mel. Jeg beder dig, min Herre, Gud.

142. Hør, dyrekjøbte Kirkebrud! Hvorledes er
du smykket? Har du forglemmt den kjære Gud,
Som dig fra Død har rykket. Er du, som stod
ved Korsets Fod Og græd og bad saa saare, Ei
rensede i Jesu Blod? Men ligner nu en Daare.

2. Der høres Strid iblandt den Flok, Som
skulde staa forened I Kjærlighed, og det er nok,
Hvad han os har forlenet. Er det at gaa paa

Jesu Bei, Naar du vil herske, byde? Skal du ei sige Kjødets nei? Og ei din Bistie lyde.

3. Af, gid vi ei selvskloge er I Jesu Christi Lære! O vel den Sjæl, som taalig bær Modsigelse, Bænere, Og Korset, som os lægges paa, Der tjener os tilgode, At vi i Kjærlighed maa staa Og være frisk tilmode.

4. Vi lever i en farlig Tid, Hvor Mørkheds Fyrsten brøler. Op, kjære Sjæl! brug al din Flid. Hvi ligger du og nøler? O grib dit Sverd, som Jesus gav, Din Fiende at møde, Et ydmygt Sind i Troen hav, Saa skal du ham nedstøde.

5. Enhver sig prøve, om han her har Perlen, Jesus, fundet. Det gjælder dig, o Sjæl! især, Som tror, du ham har vundet. At finde Bei til Himmerig Og derpaa frem at drage, Det koster Møie, Strid og Krig; Paa Alt maa du forsage.

6. O Jesu! hjælp os alle saa I Kjærlighed at vandre, At vi ei ligegyldig maa Her være for hverandre; Men at vi ret i Kjærlighed I Anden holde sammen, Saa vi hos Gud i Evighed Kan mødes glade. Amen! Theodor Hansen.

Om Selvprøvelse.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

143. Af, mon jeg staar i Naade Hos dig, o søde Gud! Saa lyder Klageraabet Tidt fra en Jesu Brud Udi Anfægtnings Mørke, Naar Sjælen træt og mat Af Kamp og Trængsels Tørke, Da ser kun Bruden Nat.

2. Da sidder Sjælen Enke Og æder Taarer
brød, Hun tør vel neppe tænke Engang paa Naad-
den fød; Da sælges mange Taarer For hvert et
Skridt, hun gaar, Men mest det Hjertet saarer,
Hun ei i Naade staar.

3. De svage Længsels Sukke, Som Aanden
tænder an, Hun ofte selv udslukker Med Bang-
heds Taarevand; Hun ser kun Sorg og Jammer,
Ihvor hun gaar og staar, Førend Brudgommen
kommer Og stiller Hjertets Saar.

4. O, kjære Sjæl! vær stille, Det er just Naad-
dens Tegn, Naar Kummer's Taarer trille Og væ-
der Hjertets Egn; Da trives Sæden herlig, Og
Engen staar i Flor; Du mærker det ei særlig;
Du ser ei, at den gror.

5. O, Hjertens Jesu lille! Forholder det sig
saa, Da bør jeg være stille, Hvor haardt det end
vil gaa. Endnu med Hjertens Naaben; Thi Rø-
den den er stor, Lad mig ei miste Naaden, Det
er mit sidste Ord.

N. Paulsen.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

144. Hvad har jeg nu, naar jeg skal dø? Naar
jeg forlader Verdens D Og herifra henfarer; Har
jeg Guds Naade og Guds Aand? Er jeg forløst
fra Syndens Baand Ved Jesu rige Gaver? Er
du Jesu Min nu vorden i den Orden, som du
lærer I det Ord, du os forærer?

2. Jeg ved, jeg ud af Pagten gled, Men er
jeg nu ved Ordets Sæd Og Aanden igjensødet?
Er Synden grundig kjendt og hadt? Er nu Guds
Ord min Sjælemad, Og Synden ret afdødet?

Er hvert Mit Fald Kjendt og rettet og udsløttet ved Guds Naade? Lader jeg kun Herren raade?

3. Fornyes jeg nu ved Guds Aand? Har Naaden i mig Overhaand Til Kjødets Sands at dræbe? Staar jeg Begjæret ret imod Ved Aandens Kraft og Christi Blod, I hellig Længsel stræber Hver Tid Med Flid Synd at døde, Aanden føde, Gud paakalde For at staa blandt de Udvoglte?

4. Har jeg den rette, sande Tro? Hvori bestaar min Sjælero? Er den i Skriften grundet? Er det ved Jesu Forbøn Alt, Hans Angest, Død og Blod betalt? Er det ved Troen fundet? Er den, Troen, Som jeg haver, Aandens Gave, eller leder Den til nogen Egenheder?

5. Har Troen Liv nu i mig, saa Den renser Hjertets skjulte Braa Fra alle Egenheder? Lever jeg i en hellig Frygt, Saa Næsten blir derved opbyggt Og frem i Sandhed ledes, I Tugt Ret smukt, Gud til Ære Frugt at bære? Troen føre Maa til Godt i Gud at gjøre?

6. Nu være Kjærlighed min Agt, I hellig Længsel, ydmyg Dragt Min Frelsere at følge; Ja, lydig tage Korset paa, Og ei fra Ordets Bei at gaa Igjennen Livets Vølger. O, vel! Min Sjæl! Kan du sætte: „Amen!“ dette er min Længsel, Skjønt mit Haab staar her i Trængsel.

7. Bliv ei forsagt, o, ædle Sjæl, Om du ei sole kan saa vel Din Tro ved Aandens Glæde; Nok er det udi Kampens Tid Med Naadehunger, Længsels Flid, Alt ville tro og bede. Haab paa

Alt faa Raadens Styrke i dit Mørke, om du lider Og med Frygt mod Bantro strider.

8. Bær derfor glad, o, arme Sjæl! Se, Herren har gjort Alting vel, Og vil dig vel udføre; Bær kun taalmodig, tro og bed Og hold dig vaagen og bered, Ja, lad dig helliggjøre. Bed, lid, Vaag, strid Til han henter den, som venter, og da siger: Kom, Velsigned', arv mit Rige!

Mel. Hvo ickun lader Herren raade.

145. **D** Gud, randsag nu her mit Hjerte, Forsøg og se, hvad deri er, Hvad, som mig holder Angst og Smerte, Om det er Syndens Ytringer. Opklar for mig, o gode Gud! Om jeg er Jesu rette Brud.

2. Forsøg og prøv, o Gud! min Tanke, Hvor dan og hvortil Endet staar, Om Hjertets Længsel hos dig banker, Eller den hen til Verden gaar. O hjælp mig, naadefulde Gud, Fra al Slags Synd at komme ud!

3. Omvend, gjensød og rens mit Hjerte Fra alt Ondt ved din Raades Kraft, Lad hver en Synd mig altid smerte Og giv mig af dit Livets Saft! O Jesu, rens mig i dit Blod Og gør min sidste Time god!

L. E. Gren.

Mel. Et er nødigt, dette Ene.

146. **G**ode Gud! for dig jeg klager, Let jeg glider bort fra dig; Lad din Aand mig ei forlade, Men mig føre hen til dig. Mig tugte og minde og stedse ledsage, Lad Verdens Kjærlighed mig ikke

indtage, Som let vil indtrænge og mørkne vort Sind, Naar vi ei alvorlig til dig trænge ind.

2. Lad, o, Gud! dit Lys opklare Hver en Synd og Sikkerhed, Som vil bringe os i Fare, Staa os bi, giv Kjærlighed; Lad Lyset opklares og skinne for Andre, Saa det kan erfares, hvorhen vi vil vandre Og søge vor Næste vi med os kan faa, At elske din Vilje: giv os den Attraa!

3. Skab, o, Herre! i vort Hjerte Tro og Haab og Kjærlighed, Lad den mindste Synd os smerte, Fri os fra den falske Fred. O, lad dog vor Længsel og Attraa tiltage, Og Verdens Sind idelig mere forsaage. Styrk du os, o, Fader! det beder jeg dig. Paa Veien til Livet bevare du mig!

4. Om mit Hjerte haardt vil blive, Knus det med din Kraft, o, Gud! Lad ei Høihed mer opstige, Oplys med dit Ord og Bud, Saa ret jeg erkjender, hvor jeg staar tilbage, At haste til Naad, let og derefter jage Og arbeide flittig mens Dagen nu er: Dertil giv mig Kræfter, o, Frelsere kjær!
Marie Ræva.

Om den stridende og triumferende Kirke.

Mel. Man kan i denne Verden her.

147. Paa Jorden er en liden Flok, Som elske vil sin Gud og op Til ham i Nanden fare. Naar saa omsider de skal gaa Herfra og for Guds Throne staa Blandt de Udvalgte's Skare.

2. Da bliver de fra Synden løst Og fra al Strid og Rød og Brøst, Og klædt i Kjortler hvide

De rensket staar i Lammets Blod, Halleluja vor
Gud er god. De ser hans Afsyn blide.

A. D. Oppegaard.

Mel. Af Hsigheden oprunden er.

148. **S** ulforfrænkeliigheds Land Der throner du,
vor Frelsermand, Som Herlighedens Herre. Du
træder for din Fader frem For at berede os et
Hjem; Derfor høilovet være! Vei du Vor Hu,
Vore Kræfter til herefter dig at dyrke; Dertil
vil din Aand os styrke!

2. Naar Jordelivet tilbragt er Af din usyn-
lig Kirke her, Da er en Sabbatshvile Tilbage
for Hver den, som stred Ved Aandens Kraft for
evig Fred, I Troen her at ile. Der er Seier
Ganste vundet, Naade fundet for din Kirke, Som
her stred ved Aandens Virke.

3. Med Palmegrene gaar de frem I Para-
diset, Himlens Hjem, I lange, hvide Klæder.
De Lammets Blod er toet i, For Syndepletter
er de fri, Til evig Gavn og Hæder! Ja, de Ru-
se Deres Længsel, som af Trængsel dem udløs-
te. Løn for Striden de nu hofte.

4. Af alle Folk paa Jorderig En udvalgt Del
i Himmerig Har evig Frelse fundet, Naar kom-
men er hin store Dag, Som her lod følge Skræk
og Rag — Det sig paa Synden grundet. Fry-
der, Lyder Høie Toner i Koloner. Af hin Brim-
mel Triumferes i din Himmel.

5. Af Hedninger forgjæves ei, End de ei
fjendte Ordets Vei, Soges blandt frelstte Skare.
Thi i Forening raabes ud; Vi prise dig, o, store

Gud! Som frelst har os fra Fare. Syng ud
Din Gud Vressfange mange, mange, eviglange,
Salter og med Vasunklange.

6. Da frydes de i evig Glands, Som over:
gaar al jordist Sands, I Synet af vor Herre.
Han kronet er med himmelsk Pragt, Derpaa de
Frelste giver Aft Og jubler høit: Dig ære Vi
nu Med Hu, Fryd og Gammen, Amen, Amen,
— Evigheder! Hvori vi dig nu tilbeder.

7. O, Frelser kjær! kom os ihu, Som her at
stride har endnu, At vi kan salig blive! Saa vi
med hine samles kan I Herligheds Frydeland,
Ja, komme i Guds Rige. Hør det Venligt,
Kjære Herre! Naadig være! Synd forlade! Gjør
os engang evig glade!

D. E. Hansen.

Mel. O Frelser! lad din Hørdestemme lyde.

149. En salig Fryd Apostelen vist folte Paa
Labors Bjerg henrykt i Aandens Liv, Da han
udbrød: Her er saa godt at være, Nu vil vi bygge
os tre Boliger. Dig, Moses og Elias en. Han
viste ei den Dag, Hvad han Ord frembar.

2. Men Skyen kom, og Alt for ham blev
borte; Strax blev han helt forfærdet i sin Aand;
Til Jorden faldt og vilde nær forsage, For Jesus
kom med Trøstens Ord i Mund. Det Forrige,
det Alt foer hen, Og Intet var at se; Men Jesus
var igjen.

3. Henrykkende det er, naar Guds Aand vid:
ner Med vores Aand, at vi er Jesu Brud. Vor
Lyst og Stræben efter Et da bliver: At afstaa
Synd og hænge fast ved Gud; Thi Verden er

da ei vor Ven, Men Hovedsagen er: Med Jesus at gaa hjem.

4. Der er det sødt og meget godt at være; Det ved vel den, som det har følt og kjendt. At Synd og Verdens Sorg er sat tilside, Og Alt er ligesom af Ild opbrændt. Da har vor Sjæl i Gud sin Ro; Men ingen Prøve paa, Om vi har Haab og Tro.

5. Har vi i Sinde Kanan at indtage Da maa vi først igjennem Orken gaa Den Wei med: bringer Kors og Modgangs Plage Naar Troen skal sin rette Prøve staa Naar det, vi lidt tilforn da saa, Var sødt at bygge paa, Skal plat tilgrunde gaa.

6. O salig den, som Løbet kan fuldende Paa Banen til det rette Kanans Land. Klenodiet han skal med Tiden finde, Om Lamperne beholdes ret istand. Narvaagen udi Bøn og Tro, Saa endes Veien snart I saare trygge Ro. Lars Olsen.

Mel. Du høie Fryd for rene Sjæle.

150. Jeg ser, naar jeg mig ret erindrer, En Krone hist for Lammets Stol, I større Straale: pragt den tindrer En skyfri Himmels Middags: sol. O Klenodi foruden Lige, O underfulde skønne Skat! Al Pragt i ganske Jorderige Er derimod som dunkel Nat.

2. Hvem skal den Herlighed tilhøre? Betænk og svar, o kjære Sjæl! Mon de, der Kjødets Vilje gjøre, Som blot Sandselighedens Træl? Mon Hovmod, Belyst, Egenære Og selvretfærdigt, lyf:

fæstet Sind, Samt Rjødets Sands, — kan det vel være Den Bei, som gaar til Kronen ind?

3. Nei, Sjæl! du maa dig ei indbilde At Kro: nen vindes uden Strid. I Evighed den farer ilde, Som ødler bort sin Raadetid. Hin Krone skal vist evig skinne Men kun som Krands paa Lammets Hær. De sande, ægte Pilegrimme, Hvis Borgerskab i Himlen er.

4. Kun altsaa du, o lille Skare! Som Kor: sets trange Bei her gaar, Skjönt bævende i man: gen Fare Og dog i Kampen freidig staar Ved Herrens, Jesu Christi, Side Og bærer hans For: smædder, Kun du skal hist i Vrens Rige, Se han, faa Vrens Krone der.

5. Hvo denne Herlighed vil vinde, Den var: somt bruge Raadens Tid, Som Barn udaf den frie Kvinde Ved Raaden føre Troens Strid; Thi Faderhusets Arv ei ødes Paa Syndens Slave, Lovens Træl, Hver Saadan skal tilsidst udstødes Med Trællevindens, Ismael.

6. Langt anderledes Pagten lyder Om Abra: hams Frikvindes Søn: „Sæd og Velsignelse“ an: tyder, At Jesus frelst Adams Rjøn. Mærk dette vel I sande Fromme, At Børnekaar og Salig: hed Skal her og hist Enhver bekomme, Som øve Troens Lydighed.

7. Gud give! at vi ret maa kjende, At Alt er muligt dem, som tro, Saa Kjærligheden ret maa brænde, Skjönt denne Væxt saa sent vil gro. Dog, hvorfor skulde vi forsage Og ikke aagre med vort Pund? Da Jesum Christ er alle Dage Med os som Salighedens Grund.

8. Hvad vil os da den gamle Drage? Jo, han vil røve os vor Skat. Se, hvor han og i vore Dage Gjør mangen tapper Stridsmand mat. Og hvo ei findes tro til Døden, Forlører Kro: nen jammerlig. Just derfor er desmer fornøden, At Lammets Brud bereder sig. E. Amble.

Afskedsfange.

Mel. Min inderlig Længsel og Bøn er til Gud.

151. Seg vil nu til Afsked og kjærlig Farvel Af broderligt Hjerter Jer bede, At I nu tilsam: men maa stride saa vel, Og søge den Raade og Glæde, At komme til Gud Og blive hans Brud, Og blive med Herren til Døden.

2. Saa skal I erfare, at Herren er god Mod dem, som ham elske og tjene; Da renses han Hjer: tet, og der vil han bo, Og os med hverandre forene I Enigheds Aand, I Kjærligheds Baand, Og Sjælen til Himlen berede.

3. Og om vi da skilles med Legemet her Og bo paa forskjellige Steder, Naar vi staa for: bundne i Aanden saa nær, Da har vi dog fæl: les en Glæde, En Saligheds Fred Og Længsel derved, At samles hos Gud i hans Rige.

4. Om vi da ei mer i det jordiske Liv I Li: den skal finde hverandre: Saa, kjæreste Gudsben: de! beder for mig, At vi saa for Herren kan van: dre Og opnaa den Fred, Hvor vi aldrig mer Skal skilles fra Gud og hverandre. J. Johnsen.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

152. Seg maa nu farvel tage Med dig, o,

Broder kjær! Lad Intet os faa drage Til Syn-
dens Trældom mer, Men mere fryg blive At løbe
Veien frem, Som fører hen til Livet Og ind i
Himmelen.

2. Da her er mange Farer Og Veien den er
trang, Gud Fader os bevare, Og styre selv vor
Gang! Ja, knyt du os tilsammen Med Kjær-
lighedens Baand, Og sig du dertil Amen, Gud
Fader, Søn og Aand!

3. Vi skilles og maa vandre, Tak for hver
Stund og Tid, Vi delte har med hverandre Guds
Ord saa rigelig! Saa vil jeg dig og bede: Du
vil erindre mig, Jeg vil ved Herrens Raade Og
ei forglemme dig.

4. Jeg maa til Slutning sige: Farvel og lev
i Gud, Lad os da lovsig stride Og følge Herrens
Bud, Saa skal vi, naar vi ender Bort Liv ved
Døden saa En Seiers Krands i Hænder Og Liv-
sens Krone paa!

Johannes Pedersen.

153. Hjertelkede Venner i Christo saa kjær!
Nu maa vi fraskilles hverandre. Mit Kald mig
udfordrer, se, Liden er nær, Jeg vidre i Verden
maa vandre. Gud Fader i Himlen! du lede mig
frem, Han være hos Eder tilbage igjen. O,
Frelser! min Bøn du frembære.

2. I Sjæle, som ere af Synden opvakt, Og
som haver set Eders Baade, O, bed kun til Her-
ren om Bistand og Kraft Til daglig i Kampen
at vaage. Er vi ei tilsammen i legemligt Liv,
Skal dog vores Bønner som Torden i Sky Høit
raabe til Herren om Raade.

3. Hvo vil sig vel frygte for Seier at faa, Mens Frelseren selv er vort Baaben? Hvo vil ei mandhaftig i Striden bestaa, Som i Troen ser Himmelen aaben, Vor Frelser vaa Tronen i Guddommens Pragt, Utallige Engle i skinnende Dragt? Ved Kamp vi dem lige skal blive.

4. Staa fast som en Klippe du, lille Guds Flok, Om du end maa hyle og græde; Hold fast ved din Frelser, han ene er nok, Lad Verden os gjerne forsmæde. O, tænk! hvilken Glæde i Herligheds Glands vi hisset skal prange med Kro: ne og Krands I evig vedvarende Glæde.

5. Mit Farvel jeg blander med Kjærligheds Graad, Farvel baade Unge og Gamle! Ja, Rige og Fattige, Store og Smaa. Gud hisset i Glæ: den os samle, Hvor aldrig Skilsmisssen skal krænke vort Sind, Hvor aldrig en Laare skal flyde paa Kind. Gud samtlig bønvhøre os! Amen.

E. Amble.

Mel. Guds lille Helgensfare.

154. Nu har vi samlet Føde For vores Sjæl og Aand. Farvel til næste Møde Med Hjerter, Mund og Haand! I Kjærlighed, I Jesu Fred, Da ved vi Hyrden følger med; Han vil os alle gjøre Til Brødre i en Aand, Og give Kraft At gaa med Magt. Til Livsens Krone Haand i Haand. Nu har vi samlet Føde For vores Sjæl og Aand!

2. Farvel til Herrens Værelse! Farvel i Jesu Ravn! Hver Dag vi bedre lære At søge Fredens Havn. Guds Ord vi har Og Veien klar; Men

glem ei Olie i dit Kar, Farvel til Herrens Vre!
 Farvel i Jesu Navn! Fat Kjæmpemod, Dræb Kjød
 og Blod, Tag aldrig Jesabel i Favn. Farvel til
 Herrens Vre! Farvel i Jesu Navn!

A. Nilsen.

Mel. O, Jesu! for din Pine.

155. Nu Tiden fremad skrider Og Stunden
 snart er nær, At vi hverandre siger Farvel, o
 Venner kjær.

2. Jeg derfor mig nu vender Til dig, du lille
 Flok, Som tror og som bekjender, Du har i Je-
 sum nok.

3. Bliv ei forsagt i Striden, Imens du van-
 drer her, Vor Tid er kort og liden, Og Jesus
 har dig kjær.

4. Til dig jeg mig og vender, Du Syndens
 Barn paa Jord, Som ikke Jesum kjender, Ei
 agter paa hans Ord.

5. O, kjære Sjæl! betænk, Hvad Ende det
 vil faa, Naar du i Satans Lænker Og Syndens
 Veie gaa.

6. O, lad dig dog advare I Naadetiden her,
 Thi ellers maa du fare Til evig Pine der.

7. Og nu farvel jeg byder Til alle Store,
 Smaa, Saa sandt vi Jesum lyder, Vi der skal
 Kronen faa.

A. D. Oppegaard.

Om Døden og Dommen.

Mel. Jesu din søde Forening at smage.

156. Rædsomme Død, som med herskende Væl-
 de Bludselig ender vort jordiske Liv, For dig ei

Høihed, ei Rigdom kan gjælde, Alle nedfældes
som Blomster og Siv; Er du et Skud fra Guds
straffende Brede, Da vi et agtet, hans Bue var
spændt? Vi har ham hidset ved Ondskabers Hede
Og vor Besøgelses Tid plat ei kjendt.

2. Verden den nu en Sodoma er vorden, Som
moden nok til Fordærvelse staar, Hyrden bortstø-
des, forvildet er Hjorden, Ulven opsluger vildfar-
rende Faar, Seende blinde, i Synd er de glade,
Thi dens Fordærvelse kjende de ei; Slangen, som
lurer bag grønneste Blade, Smykker Forgiften
paa Bellystens Bei.

3. Kunde vi ret vore Synder begræde, Som
har paadraget os Trængsel og Nød, Maaske Bod-
færdigheds bedende Kjæde Endnu sig Bei til For-
barmen brød! Giv os af Naade, o himmelske
Fader! Hisset at lande i Himmelenes Havn, Naar
vore Sjæle Jordhytten forlader, Legemet sænker
sig Døden i Favn.

4. Evige Gud, du almægtige Læge, Som har
Helbredelsens Midler i Bold, Alle Nødlidende du
vederfvæge Og vær de Døendes Bærge og Skjold;
Du os af idel Retfærdighed tugter Rifet os læ-
rer et klagende Skrig, Trængsel os møder paa
alle Udflugter, Uden paa den, naar vi vende til dig.

5. Hør da, o Jesu! vort Suk og vor Klage,
Du, som os Alle Forløsningen gav, Frels os af
Nøden, kald Straffen tilbage, Synden nedscænt
i Barmhertigheds Hav; Lad os ei tabe vor Skat
i det Høie, Optænd os Troen, at den bliver stærk,
Du os paa Golgatha kjøbte med Møie, Da du
fuldbragte Forløsningens Værk.

6. Straalen af Sions flartskinnende Stjerne
 Smile, bekymrede Sjæl, mod din Vei, Kædet kun
 Belystet, vind Renhedens Kjerne, Derpaa i Ewig-
 hed taber du ei. Vel, om i Frelserens Blod du
 dig renser, Dermed bestormes jo Fienden kan, Sør-
 ger du saare paa Kanaans Grændser, Vinder du
 dog til forjættede Land! Eli Hjelmeland.

Mel. Hvad ere de Christne dog glimrende smukke.

157. Saa skyndsomt som sidst i Jerusalems
 Dage Skal Enden indbryde og Ingen undfly.
 Den Ene skal tages, En lades tilbage, Naar Je-
 sus fremglimter af Himmelens Sky. O, ve dem,
 som findes Paa Jorden og mindes Først nu, at
 vor Herre i Skyerne kommer Og stævner til Møde
 for Englenes Dommer!

2. I Menneſker! Skælver i Sengen, paa Ta-
 get, Paa Agren, og hvor I end findes og bo! Til
 Høsten en Engel med Seglen ſtaar draget, Og
 voldsomt adſkilles tidt elſkende To. Blandt Av-
 ner ei Hvede Skal taales tilſtede, Naar Hylet:
 „D falder os over, I Bjerger!“ Vel grufuldt Skal
 lyde, men Ingen dog bjerger.

3. Saa lette de ere de himmeſke Venner Og
 fare med Vinger ſin Brudgom imod. Sit Fæ-
 dreland oppe, ei nede, de kjender; De derfor med
 Hænder opløſtede ſtod'. De ſtaa der og agte Paa
 Tiden og vogte Paa Brudgommens Ankomſt, og,
 naar de ham ſkue, De løſtes og lettes af Læng-
 ſelens Lue.

4. Men diſſe Kjødflumper, ſom Verden for-
 blinder, Som øvede aldrig en Himmelfarts Flugt,

De rædsom en Vandring med Domsthyen finder,
 Og ønsked' sig heller i Mørket indluft. Som Buk-
 fene fives, Og trodsende drives, De flage paa
 Veien sig selv og hverandre, Men maa dog for
 Dommerens Afsyn henvandre.

5. Den Skilsmissegdag har en rædsom Betyd-
 ning; Hvert Hjerter paa Jorden den banker imod.
 Men salig for Guds Børn dog er dens Indbryd-
 ning, Og Stormen sig ender i Saligheds Flod.
 Men hine, som ryste, Dem Stormen skal kryste
 For evigt; thi, af, hvor Guds Brede da falder,
 Der brænder den evigt; men mon den bortfalder?

6. Opretter da Hænder! og Eder adskiller
 Fra Alt, hvad i Verden besmittet der er! Thi
 Ingen til Høire vor Dommer fremstiller, Som
 ei med opløstede Hænder han ser, Og beder og
 raaber, Som disse der haaber, Alt, naar deres
 Herre i Skyerne kommer, De ikke skal se den for-
 tærkede Dommer.

Olai Skullerud.

158. Hør, du Grædende bag Sions Mure,
 Det gjælder dig! Hør, Sovende, som frækt i
 Synd mon ture, Det gjælder dig! „Jeg kommer
 snart!“ Hør Herrens Barsels Ord Hift fra Alan-
 ders Hjem til dig paa Jord!

2. Du løst dit Hoved op, som Hjemve lider!
 Tør Taaren af! Christi Kjæmpe, du, som tappert
 strider, Snart klædes af. Din Broder Christ
 snart kommer dig at hente Til Lysets Hjem, hvor
 Fred og Ro dig vente.

3. Du tvivle ei, bliv tappert ved at stride
 Den korte Stund! Saa som din Fjelles bør du

villig lide! Snart Dødens Blund Med venlig
Haand dig Diet skal tillukke, Da læges Saar,
da stilles alle Sukke.

4. „Jeg kommer snart!“ o hør, du sikre Syn-
der, Hans stærke Røst! Du har ei Fred, og kan
i Dødens Stunder Dog ei faa Trøst. Vaagn
op! din Bingsaardsmand dig snart vil gjæste, Hvad
har for ham, du Daare, da til Bedste.

5. Dog — Frelse endnu er for dig at haabe
Fra Livets Kyst. Ifør dig Dødens Kjortel! La-
stens Raabe Du af dig ryst! Send Told'rens Bøn:
„Vær naadig Synder arme!“ Til Naadens Gud;
han vist vil sig forbarne.

6. Men snart, kun snart; thi Jesus Christus
kommer Saa veldelig. Han Et af Dødens Høst
og Livets Sommer Bereder dig. Maaske alt rød-
mer Sky til sidste Komme; Maaske at Bedrings
Dag nu alt er omme.

7. Lyd mildt, vor Frelfers Ord, vidt over Jor-
den Til Trøst og Haab! Lyd blandt Vildskabs
Larm som stærke Torden Til Bedrings Graad!
At Mange, Mange glade kunne sige: „Kom, Herre
Christ, og hent os til dit Rige!“

Johan Christensen.

Mel. Jesu din søde Forening at smage.

159. Ansfriget lyder: „Se, Brudgommen kom-
mer!“ Prøv dig, o, Synder, det gjælder din Sjæl.
Er han din Ven, eller er han din Fiende? Prøv
dig, det gjælder dit evige Vel. Troløse Sjæle
han kommer at dømme, Egenretsfærdige viser han

bort, Lunke Christne, som Raaden forsømmer. Her er paa Tide, at Bedring blir gjort.

2. Anskriget lyder: „Se, Brudgommen kommer!“ Da er ei Tid at betænke sig paa. Tiden har ende, og Raaden er omme, Sovende Synder paa brændende Straa. Vil du ei vaagne før Døden dig kalder? Vil du da aldrig redde din Sjæl? Nu, saa farvel; men for Dommen du falder, Bliver i Evighed Djævelens Træl.

3. Anskriget lyder: „Se, Brudgommen kommer!“ Herrens forløste og salige Flok. Bruden skal krones; thi Striden er omme, Løfter, I Bange, nu Hovedet op. Her har du været som fangen i Fængsel; Nu skal du løses af Lænker og Baand. Her har du kjæmpet dig frem gjennem Trængsel; Nu skal du komme til Frihedens Land.

4. Anskriget lyder: „Se, Brudgommen kommer!“ Kom, du af Længsel forsmægtede Brud! Knoppen paa Træet er Legnet til Sommer. Nu skal du skue din Herre og Gud. Du, som har Lampen istand og er rede, Brænder i Aanden af helligste Ild, Sjunger Forløste af helligste Glæde; Nu skal du finde ham naadig og mild.

5. Anskriget lyder: „Se, Brudgommen kommer!“ Israels Vogne i straalende Glands Draager til Jorden at hente den Fromme, Som ogsaa ene har Himlen i Sands. Døden for Døren gjør Kroppen til Bytte, Jesus er Sulamits eneste Lyst. Sjælen forlader den jordiske Hytte, Hører alt Klang af den himmelske Røst.

6. Anskriget lyder! Jeg mærker paa Tonen. Himmelske Skarer i jublende Flok Møder den Sjæl,

som skal modtage Kronen, Alle de raabe: „Velkommen herop.“ Harperne stemmes, og Sangen begynder, Alle er glad i den nykomne Gæst. Hører, af, hører! hvor Himmelft det klinger. Ak, det er Sulamits salige Fæst.

7. Frelseren smiler og vinker fra Thronen, Brudden sig nærmer, o, salige Gang. Tegnet blir givet, og nu faar hun Kronen, Alle sig taber i Glæde og Sang. Tolv Gang tolv Tusind med Harper i Haanden Sjunger om Lammet og Salighed stor. „Amen! Halleluja! Seiren er vunden!“ Toner der rundtom i Himmels Chor. N. Paulsen.

Om Skolen.

Om Morgenenen.

Mel. Jesu dine dybe Bunder.

160. Her vi samles, kjære Fader! I det søde Jesu Navn; Du, som ingen Tid aflader Stort at fremme Sjælens Gavn, Du var Skjærm i mørke Nat, Saa vor Gjerning vi kan sat Styr; kede ved Sønnen tage, Maatte den dig vel behage!

2. Lad — som Dag og Sol oprinde Paa det klare Himlens Blaa — Lys og Liv i Hjertet vinde Mer og mere Styrke faa, Udi Flid og Aandens Frugt Vi en yndig Livets Lugt Folder ud til Herrens Vre; Naadens Aand vor Hjælper være!

Om Aftenen.

3. Tak, o, Frelser, Jesu søde! For den sundne Naadens Dag, Tak, at Intet du lod møde Os til Sindss og Hjertenag; Tak for Ordets milde Sæd: Dette skænker Hjertet Fred; Tak for Skolens Ly og Hygge, Der for Livet kan vi bygge.

4. Du, vor Fader, i det Høie, Som til Børn
 saa naadigt ser, Hold med os et vaagent Væ,
 At vi ei forførte blir. Stjænk os Kraft fra Him-
 lens Hjem, At vi særdes kan blandt dem, Som
 paa Livets Veie trine Og medrette kaldes Dine!
 D. Thorvig.

Mel. Fra Himlen høit komme vi nu her.

161. Vor Tak vi vil frembære da For dig, du
 store Jehova, Der i det Aar, som nu svandt hen,
 Var os saa god, var trofast Ven!

2. Med Suk og Sorg det traadte ind, Vi
 stod med et betyngtet Sind; Men du, fra hvem
 al Gave kom, Til Glæde vendte Sorgen om.

3. Dit Ord til os du talet har, Din Miskund-
 hed blev aabenbar. Hvo tror paa Herren Jesum
 Christ, Han salig bliver her og hist.

4. Men milde, søde, fromme Gud, Hjælp os
 at holde Striden ud! Styrk Troen i vor Sjæl,
 giv Lyst At følge dig, o Herre Christ!

5. Vi arme Smaa for dig her staar, Ved ei
 forvist om flere Aar Til vore Dage lægges skal
 I denne Verdens Jammerdal.

6. Velsign vor Skolegjerning du, Kom Børn
 og Læreren ihu Med Raade, Lys, med Fred og
 Trøst Og Himlens Herlighed tilsidst!

E. Gundersen.

Mel. Jesu søde Hukommelse.

162. O, Frelsere, vor Hyrde god, Som os nu
 her forsamle lod, For at vi lære skal dit Ord,
 Som Rettefærd paa denne Jord.

2. O, Frelsermand, vi bede nu, Kom os med Naadens Aand ihu, At vi med Lyst og Glæde maa, Din Sandheds Lære høre paa.

3. Oplad vort Hjerte, Sjæl og Aand. Til dig os drag med Naadens Baand, Skab indeni os et nyt Sind, Vor Vilje bøj du under din.

4. Giv os din Barnemunterhed, Din Visdom og din Lydighed, Den samme Lyst til Herrens Ord, Som den du havde her paa Jord.

5. At vi i Aar saa og Forstand Maa vore op til voren Mand, At vi dig her kan slægte paa, Indtil vi bort af Verden gaa.

6. Derom vi bede dig, Guds Søn, Som gjerne hører Barnebøn, Forbarm dig Gud og frels vor Sjæl, Fra Bantro, Synd og Satan her.

7. Vor Lærer vi og bede for, Skjænk du ham Visdom og Forstand, At dele Ordet for os Smaa, Saa at vi Veien finde maa.

8. O, Skjænk du ham Taalmodighed, At han maa ikke trættes ved, At lære, bede med os Smaa, Som nu forsamlet om ham staa.

9. Hjælp os tilfammen Frelsermand, At vi som nu kan staa engang Forsamlet i din Himmel: sal, Og nyde Glæder uden Tal! D. Iversen.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

163. O, Jesu, himmelfsendte Lærer! Her staar jeg med de kjære Smaa, Mig selv og dem til dig jeg bærer, At vi Betsignelse kan faa, Vi møde i dit eget Ravn: Indslut os i din Naadefavn!

2. Jeg vil dem gjerne til dig føre, At de maa vandre Livets Vej; Men, Herre! hvad kan jeg

vel gjøre? Med egne Kræfter sker det ei; Jeg derfor gaar i Bøn til dig, Som dertil kan berede mig.

3. Da vil jeg Skolens Gjerning drive Med Lyst for Gud, som gav mig den; Skal Frugterne end udeblive, Jeg vil dog saa paany igjen; Hvad siden staar i deilig Flor Først i det Skjulte ofte gror.

4. Lad mig arbeide glad i Haabet, I Troen og i Troens Bøn! Forøg min Tro, hør du Raabet, Der stille gaar til dig i Løn! Og dan mit Liv, min Lære saa, De Samklang med dit Ord kan saa!

5. Naar jeg om dig med Barnet taler, Om Daabens høie Ed og Pagt, Din Kjærlighed for det afmaler, Da giv det Ord i Hjertet Magt, Velsign det der, o, Herre blid! Saa kommer og saa Høstens Tid.

Antho'n Bergh.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

164. O, Jesu! hjælp os stedse Som Børn at elske dig, Din Ære og vort Bedste Befordre idelig, Alt hvad vi om dig lære, Det agte høit og stort, Og aldrig dig vanhære Dit Ord ei faste bort.

2. Du ser klart, hvad vi ere I Hjerter, Sjæl og Sind, Ei lydige desværre, Men trodsige og blind. I alle Aandens Sager Vi sandse ei det ret, Og ei hvad dig behager, Du høie Majestæt!

3. Lad Synden os ret smerte Og drive os til Bod; Men rens du selv vort Hjerter I dit det dyre Blod. Som Børn vi fro og glade Dig elske inderlig Og ei i Synd os lade Hendrage bort fra dig.

4. Om vi end her skal være Og leve mange

Har; Hjælp, Jesu! vi dig mere Af Hjertet elske
 faar, Og aldrig den det glemme. Hvad du for os
 her led; Men lad os mer fornemme Din søde
 Kjærlighed! E. Sundersen.

Mel. Kæmp alvorlig, nu Guds Naade.

165. Du, o, Gud! mig kaldet haver J din
 Bingsgaard her at saa J de Unges Hjerterager.
 Herre! hjælp! lad vel det gaa!

2. Giv mig Naade til at bære Ordet frem
 med kjærligt Sind. Naadens Mand! du selv mig
 lære. Hele Hjertet tag du ind!

3. Giv mig Naade til at bede Med og for
 de kjære Små Og dem rettelig vejlede, At du
 dem kan samle saa!

4. Under dine Naadens Vinger Her i Tid
 og siden hist Ewig Salighed de finder Ved dig
 Frelser, Herre Christ!

5. Hver Gang jeg skal blandt dem træde
 Kjære Frelser! gaa du med, Og velsign da Or-
 dets Lære Paa hvert Hjerter, paa hvert Sted.

6. Trættes jeg, da vær min Styrke, Synder
 jeg, tilgiv du mig. Giv mig Naade til at frygte
 Og at tro og følge dig.

7. Dine Godspor, som du, Herre! Efterlod paa
 denne Jord, Lad mig følge; som du være, Mens
 jeg her i Støvet bor.

8. Og naar Tiden er udrunden, Kjære! tag
 da Sjælen hjem Toet, ren og værdig funden Til
 det ny Jerusalem! D. Iversen.

Om Missionen.

Mel. Jesu din søde Forening at smage.

166. **A**and over Aander, kom ned fra det Høie, Ewig med Fader og Sønnen en Gud! Kom, vore Sjæle tilsammen at søie, Kom, at berede din himmelske Brud! Kalde, forsamle og Jesum forklare, Bygge Guds Kirke, oplyse hans Folk, Det er din Gjerning: lad os den erfare, Kom, du Guds Kjærligheds mægtige Folk!

2. Mægtigste Frelser, du hævner dig kjærteg! Sender os Aanden, Forjættelsens Pant. Nu blev Forsoningen vigtig og herlig, Troen erfarer, det Løfte er sandt; Vidnerne krones med brændende Tunger, Hver af dem taler det Sprog, som han vil! Brænder i Aanden, Forløste og sjunger Hans nem til Vre, som tændte den Ild!

3. Ypperste Trøster, din Olie lad flyde Ind i Hjerternes dybeste Saar! Styrk os i Striden, og giv os at nyde Frugten af Frelsen, som Alting formaar! Skab inden i os fornyede Hjerter, Led os i Sandhed, ophold os i Nød, Gjør os taalmodige midt under Smertes, Vær selv vor Kraft og vor Trøst i vor Død!

Johan Nordal Brun.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

167. **G**ud, se til os i Naade ned, Vær med din Aand tilstede, At vi i Tro og Kjærlighed Dit Rige kan udbrede! Velsign vort svage Værk, Gjør selv vor Stræben stærk, Og lad det Fremgang faa, Saa det os lykkes maa At virke for dit Rige!

2. Dit Ord, det glade Fredens Bud, Vi vil i Haab udsende, Og vores Frelser, vores Gud For Hedninger bekjende. Du lede med din Haand Og med din Helligaand Vor Attraa og vor Daad, At vi dit Visdoms Raad Paa rette Bei udføre.

3. O, lys Velsignelse og Fred Hift fra dit Kongesæde, Min Jesu, over hvert et Sted, Hvor dine Vidner træde! Dit Ord i deres Mund Lad gaa til Hjertets Bund, Og vække Troens Gnist, At vi dem alle hift Maa i dit Rige finde!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

168. Al Raadens Gud, forbarm du dig! Se hen til Mørkets Slægter! Selv kan de ikke frelse sig, Du, ene du det mægter. Her kvæler Jordens Rød, Hift truer evig Død: De kjende ei din Søn; Thi høste de som Løn Kun Syndens Sold bag Graven.

2. Al Raadens Gud, forbarm du dig! For glem de Faldnes Synder! Stjænk dem den Frelse naaderig, Som Jesus Christ forkynder! Send dem din Raades Pagt, Løs dem fra Syndens Magt, At uden Frygt og Kval De gjennem Dødens Dal Maa til din Himmel komme!

3. Al Raadens Gud, vi bede dig, Du selv vor Bilsje styrke! Giv lys, giv Kraft, at rettelig Vi for dit Rige virke! Uroffret staar vor Tro, At Raadens Budskab fro Engang med Livets Ord Omflynge skal vor Jord Og frelse alle Slægter.

Mel. At vidste du, som gaar i Syndens Lænker.

169. O, Frelser! lad din Hyrdestemme lyde

Blandt Faarene, som fra dig borte er. O! raab saa høit, at Hver det maa fortryde At han er løben bort fra Hyrden kjær. O! tag dem i din Hyrdefavn, Og led og lok dem hen til Libanons Græsgang.

2. Det arme Faar er ført i vilde Egne Og kjender ei sin Hyrdes søde Røst; O! raab og led og søg dit Faar saalænge, Det vendes om til dig med Fryd og Lyst. Dit Faar er kjøbt med Hyrdens Blod, O! led du selv det hen til Raadens stille Flod.

3. I mange Aar, i Skov og mørke Dale Dit arme Faar blandt Ulve vanket har; Vel har det hørt om Hyrden meget tale, Har hørt ham raabt, men aldrig givet Svar. Det gaar fra Hyrden længer bort; O! led du det selv hen tilbage til dig fort.

A. Taaie.

4. Fortabte Faar! hør Hyrdens Klagestemme; Han ynker dig, han ser din store Nød. O! hvor for vil du da for ham dig gjemme? Han kalder dig til Liv og ei til Død. Ak, hør hans Røst, gik til hans Bryst, Saa smager du hans Trøst, saa faar du til ham Lyst.

5. Saa ledes du af hannem ind ad Døren, Som fører ind paa Hyrdens Faaresti, Og Sødhed smages allerede, førend Du kommer i den fede Græsgangs Li. Hvor saligt er der frem at gaa Og møttes med dens Straa ved stille rindend' Aa.

6. Han siger: gaa mit Faar, i grønne Enge, Pluk af de skønne Urter, hvad du vil. Jeg raabte, ledte, søgte dig saalænge, Til jeg dig fandt og

førte dig hertil. Et saligt Bytte har du gjort
Fra Orken mørk og sort til Livets skjønne Ort.
A. Uhre.

7. Om du din Hjælp for dennem tidt maa
skjule, At de kan øves i Taalmodighed, Saa raar
ber de af Hjertet om en Smule Af Hyrdens
Haand, som giver Bange Fred: Saa faar de at-
ter Mod og Kraft At seire over Alt, som han
har dem befalt.

8. Vel møder dem i Orken megen Nøie, For-
di de tidt forglemme Hyrdens Røst, Hvorfor de
maa med taarefulde Dine Bekjende deres store
Feil og Brøst; Men naar du deres Bedste er, Ei
andet de begjær, end at din Villie sker.

9. O, Hyrde! styrk dit svage Faar i Striden!
At det din Røst ei mer forglemme maa; Man
kjender vel, Ens Kraft er saare liden Og kun
ved dig mod Ulven kan bestaa. Saa bliver du
dets Et og Alt, Om Livet synes kvalet, saa vandt
det ved din Magt.
S. Lund.

Mel. Et er nødigt, dette Ene.

170. Naadelys og Ledestjerne, Himmelsøde Gud:
doms Ord! Lys du over til det Fjerne, Til dem,
som i Mørket bor, At de sig fra stumme Afgu-
der kan vende, Og lære sin Skaber og Frelser at
kjende, Udføres fra Mørkets og Trældommens
Stavn Til Guds Folks Forsamling, til Frihe-
dens Havn!

2. Kjendte Alle dig tilfulde, Alle, som har
Christennavn! Ingen mere dvæle skulde Med at
søge Fredens Havn, Men Sindet og Tankerne

stadigen fæste Paa eget og andre Folks evige Bedste: Enhver, som bekjender: Paa Christum jeg tror, Hans Dyder da skulde forkyndes paa Jord.

3. Men nu maa, som før, han klage: Høsten er nu rigelig, Men Arbeidet staar tilbage, Der til Faa indfinde sig! Se Markene alt ere modne og hvide! At høste og samle det er nu paa Tide! Ved Herren af Himlen — sin Kirke til Trost Vil sende Arbeidere ud til sin Høst!

4. Lyt da til din Hyrdes Stemme, Du hans dyrefjæbte Hjord! Søg hans Riges Sag at fremme Vaade nær og fjern paa Jord. Du lidet formaar, men bønfaald ham om Raade; Ham Alting er muligt, han ved og kan raade. Ved, arbeid og tvivl ei, for Høsten er stor; Thi sikkert og sandt er Forjættelsens Ord!

Af en Lægmand i Balders.

Mel. Et Barn er født i Bethlehem.

171. Jeg storligen vil glæde mig, O! Gud i dig. Min Sjæl i Herren fryder sig; Thi Salighed Er mig bered.

2. Retfærdighedens Rappe Skøn, Som mig Guds Søn Har iført, og som Trostabs Løn En Brudefrands Staar for min Sands.

3. Jeg staar for Gud i Præstedragt, Ja vel belagt I Salvens Lugt med Kongepragt. Min Brudgom hvi Gav selv mig Tøi.

4. Jeg er en deilig, frugtbar Egn, Som Naadens Regn Med Frugt og Blade giver Tegn. Hvo Sæden saar, Han Grode faar.

5. Ja, Skyggen af det Livets Træ, O, gid

det ste! At mange samles maa paa Knæ Af alle
de Hedningerne.

6. Gid Mange maa med Lovsangs Røst Og
fuld af Trøst Nu sige flux: Jeg er forlost! Og
jeg vil gaa, Ja, jeg ogsaa!

7. Med Budskab ud til Hedninger Gaa da En:
hver, Som Kald og Gave dertil har. Dit Liv ei
spær; Han dig snart tar! Olai Skullerud.

Mel. Op alle, som paa Jorden bo.

172. **D**, kjære Gud! som vil os vel; Du stø:
der Ingen ud, Som kommer med en hungrig
Sjæl Og lytter til dit Bud! ;:

2. Kjær har du Sjæle, hvid' og sort', Som
Jordens Kreds bebor; Thi af et Blod du Hver
har gjort. Din Kjærlighed er stor! ;:

3. Mørk er du arme Sulussjæl, Beladt med
Synd og Me'n. O, Herre! om du vil, den med
Dit Blod kan gjøre ren! ;:

4. De gaa i Synd og Sikkerhed Og ved ei
Livets Bei; Men du, som Veien er og ved, Led
dem og slip dem ei! ;:

5. Af Løgnens Aand Suluen er Forført i
Synden stor; Men du, som Sandhed ene er,
Giv den dit Sandheds Ord! ;:

6. Ja, kold og stiv Suluen er Og død i Syn:
den hen; Men du, som Livsens Fyrste er, Bær
du dens Liv og Ven! ;: C. Gundersen.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

173. **H**vor stort det er at være I Herrens
Vingaard med, Der Aandens Frugter bære I

Tro, Haab, Kjærlighed. Gud Faders milde Dine
Da hviler paa Enhver, Som hans Ord, Bud og
Veie Vil trolig følge her.

2. I Bingsgaards Haven sætter Han Hver paa
rette Sted, Sin Gjerning at forrette, Hans Aand
da følger med, Som Vidnesbyrd dem giver, At
det Guds Vilje er, Paa Veien dem opliver Og
leder saa Enhver.

3. Lad os ei længer ledig Paa Verdens Torv
mer staa! Men lyd, naar Herren ber dig Til
Bingsgaarden at gaa! Vær ham der tro og lyder
Hvad, Aanden minder om, Som han ved Ordet
byder, Førend der raabes: kom!

4. Bered du selv vort Hjerte Og dan det ved
din Aand, Lad Andres Nød og Smerte Af os
saa hjælpsom Haand; Thi ingen Nød er større
End Syndens fæle Last! O, Gud! Enhver fri-
gjøre, Som er i Synden fast! C. Gundersen.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

174. Se Mørket ruger over Jord, Se Djævelen
med Løgn og Mord Sin Fane herligt svinge!
Se Aandens Død i grusfuld Dragt I Syndens
Gift at have Magt Og Tusinder at tvinge! O!
er Da her Ei at finde Hjælp at binde Løgnens
Styrke, Intet Lys i Dødens Mørke?

2. Jo, Gud ske Lov! en Sandheds Røst, Et
Lys fra Gud til Haab og Trøst Paa Jorden lod
sig melde; Guds Løve stærk af Judæa Rod Har
Mørkets Fyrste under Fod, Har knækket Dødens
Bælde; Freden, Bløden, Lyset, Livet Hjertet givet,
hvor han kommer, Vintren bliver evig Sommer.

3. O du, som hører Frelsens Bud, Lad Aanden folde Hjertet ud Og aabne høit dets Porte, At Vrens Konge drager ind Til Herster over Sjæl og Sind, Saa Satan holdes borte; Fald ned, Tilbed, Hjerter, Tunge evig sjunge Herren Vre: Tænk, han vil din Brudgom være!

4. Og smager du hans Kjærlighed I Aandens Lys, i Troens Fred, I Haabets faste Anker, — O tænk da hvilken Jammerstand: Saamange her i Verdens Land Ukjendte med ham vanke! Tænk dog Hvad Aag Syndens Slaver paa sig haver, Hjerter, Hjerter! Føler du ei herved Smerte!

5. Saa gjør da, hvad du kan formaa, At Fredens Budskab ud maa gaa I hele Verden vide Og bed, at Herren fjernt og nær Maa friske op sin Bidnehær Og løs fra Verden slide. Ja han, Som kan Hjælpe, raade, se i Raade til sin Kirke; Fjernt og nær han Livet virke!

R. L.

Mel. Vor Gud, han er saa fast en Borg.

175. O, Gud! kom Hedningen ihu De arme Sultslægter; Oplad din Raades Døre, du, Thi de i Synd forsmægter. Ræk du dem Livets Brød, Fri dem af Syndens Rød, Saa at de engang maa Frelst for din Throne staa, Dig Lov og Pris at sjunge.

2. Kom, Herre, Jesu! og til dem Med Liv og Lys og Barmh, Af Syndens Mørke drag dem frem, Dig over dem forbarne, At det dit dyre Blod, Som du udgyde lod For arme Syndere, Maa dem til Frelse ske; Dit store Navn til Vre!

3. Kom, Helligaand! kom, Talsmand god!
De Sovende opvække, Som længe dig har staa't
imod; Din Haand mod dem udrække. O, kald
du paa dem saa, At de ei læng're maa I Syn-
den ynkelig Paa Jorden tumle sig, Men hen til
Jesum drages.

4. Treenig store Gud! hjælp, du! Enhver for-
vildet Synder; O, kom din Miskundhed ihu! Fuld-
før det du begynder; Du forhen hjulpet har, Du
god og kjærlig var Mod arme Syndere. O, gid
at de maa se, Hvormeget du dem elsker!

E. Sundersen.

Mel. Fryd dig du Christi Brud.

176. O, kjære Christenmand! Se hen til Hed-
ningland; Se store Folkeskarer, Som vild i Syn-
den farer, Hvis Nød er stor og farlig. Kom dog
og hjælp dem snarlig!

2. I Synd og Nød og Brøst Foruden Hjælp
og Trøst De Dag og Nat maa sukke, Og kan ei
Dine lukke Med Tro paa Jesu Raade I Dødens
Ve og Baade.

3. De ei udsige kan Sin Hjertens Nød og
Trang; Men Hjertets Trang og Længsel, Som
udi Syndens Fængsel, Saadanne Sukke fører,
Som Herrens Dre hører.

4. Derfor, du Christenfolk, Vær for dem Guds
Ords Tolk. Med Bøn du hjælp de Arme, At
Gud sig maa forbarne; Du Aandens Stemme
lyde: Til Bryllup at indbyde.

5. O, Sjæl tænk ei og sig: „Bedkommer dette
mig? Det Andre vel er mente, Som er berud

hen sendte.“ Til Afsted Jesu talte, Og dermed
 os befalte:

6. Gaa ud til Syd og Nord Og lær Folk
 Jesu Ord. Den Jesu Lærling hedder, Hvis Kjær-
 lighed her brænder Ei roligere kan ligge, Naar
 Andre gaar at tigge.

7. Af egen Kraft du ei Kan følge Guds Ords
 Vej; Derfor bed Gud om Naade For dig og Hed-
 ning baade, At Gud Arbeid're sender Til alle For-
 dens Ender.

8. O, hjælp os, Herre, Gud! At lyde dine
 Bud, At elske hver sin Næste Og fremme Andres
 Bedste. Kraft dertil giv os, Herre! Til dit Navns
 Pris og Ære!
 E. Gundersen.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

177. O, lad dit Lys oprinde, Du evig rige
 Gud! At Hedninger maa finde Dit Livets Ord
 og Bud: Udbred du dine Vinger, Du milde Frel-
 sere! Og samle hvem du finder Af alle Syndere.

2. O, Gud! lad os gjenfinde En Flok af Hed-
 ninger I Himlen hos dig inde Som frelst og fri-
 gjort er I Jesu Blod det rene, Da skal vi hjer-
 telig Dig Lov og Pris alene Udsjunge frydelig.

3. O, Gud! hjælp hver en Synder, Af hvil-
 ken Slægt han er, Af Hedning, Tyrk og Jøder,
 At de maa findes der Hos dig i Sabbats Hvile
 len At se din Herlighed. O, lad os der i Him-
 len Gaa nyde evig Fred!
 E. Gundersen.

Mel. Far, Verden, farvel.

178. Af, kommer ihu, At Hedningeskarer vandr

smægte endnu! O, kommer og rækker dem Hænderne til! Vår Herre af os nu betjene sig vil. Hvo løbne ei gjerne de trykkende Vaand Med Kjærligheds Haand? ::

2. O, Hjerter, som staar Af Medynk med alle vildfarende Jaar, Som beder, at Alle maa samles til Et, I Christo, som virker i Aand og i Ret, Se ud i det Dybe, i Hedningeland, Hvad jammerlig Stand! ::

3. Medlidende Ven! Hvortil staar din Længsel, hvor drages den hen? Af, Hjertet kan bløde ved Synet, at se Vansmægtede Sjæle i dybeste Vel! Hvad er der at gjøre til Lindring og Vel? Du spørge, o, Sjæl! ::

4. O, sørgende Hu! Den venlige Jesus tilbydes endnu; Men Taarer maa trille paa blegste Kind Ved grændseløs Jammer i Hjerter og Sind: De kjende ei Bennen i Liv og i Død; Af, Jammer og Rød! ::

5. Frimodige Aand, Som væbnes med Styrke fra Almagtens Haand! Se, Tusinder bøie de bævende Knæ For Solen, for Dyr og for Guder af Træ! Hvad Kraft er at finde i Stok og i Sten For synkende Ven? ::

6. O, Lemmer, som bo Forenet med Christo i Fred og i Ro, Tænk, Hedningeskaren i grusomme Krig, Hvor Mordraabet lyder med vildeste Skrig! Kun Ordet om Frelserens Pine og Død Fortrænger den Rød. ::

7. Deltagende, hør! At Christus har aabnet for Ordet en Dør; Hans Bidner omgjordede drage derhen, Og lokke saa venligen Stærkerne frem.

Til Jesum! saa lyder den yndige Røst De Bange
til Trost. :;

8. Kom Røden ihu! Skal Hænderne hvile i
Skjødets endnu? Vil Ingen dog samle til Frelse-
rens Hjord? Kan Jammerens Stemme ei høres i
Nord? Er Hjerterne kolde som Is og som Sne
for Guds Skændes Be? :;

9. Ak, tænder dog an Paa Kjærligheds Alter
en Lue, som kan Opblusse, saa Herren forklares
derved! Vor Gud skal velsigne de Troendes Svæd,
Naar Alt udi Ydmyghed sker til hans Pris Paa
Kjærligheds Bis. :;

Mel. Af Høiheden oprunden er.

179. Hver Christen Sjæl paa denne Jord,
Som hører, smager Livets Ord Og andre Naar:
dens Gaver, Som Gud udi sin Kirkes Skjød Til
Hver og En af Aanden fød, Saa rigt meddelet
haver; O, se! Hvilke Savn der knuge dem der
ude: dem som ikke End af Livets Væld sit drikke.

2. Mens vi for hvert et Savn faar Bod Ved
Nydelsen af Livets Flod Her inden Sions Porte.
Men, ak! hvor Mange dette ved, Og dog i Ubod:
færdighed Fra Kilden blive borte Blandte Andre:
Millioner, hvor han throner Egnens Fader, Han,
dem ingen Hvile lader.

3. Se ud i Verdens Jammerdal Gaar Men:
nester i Hobetal Paa Dødens gølge Bjerger, For:
uden Gud, foruden Haab, Foruden Nadver', Ord
og Daab, Hvem skal da disse værges? Røden,
Døden Grusomt ruger og opsluger disse Arme;
Gud, sig over dem forbarne!

4. Bed! Christne, bed! at Naadens Sol, Der lyse vil fra Pol til Pol For alle Jordens Slægter, Maa tænde Lys i deres Nat: Dem bringe Naadens rige Skat, Hvad Andre ikke mægter. Kjære Herre! Du bønføre, du det gjøre, at de Blinde Snart maa Veien til dig finde.

5. Derfor du drive, kjære Gud! Ret mange, Sandheds Vidner ud Til freidig at forkynde Dit Ord for de Bankundige, At ogsaa alle de maa se, Hvor Jesus dem mon ynde. Han lod Sit Blod Helt udøse for at løse alle Stammer Fra al Syndenød og Jammer.

6. Og dem, du sender, rust dem saa Med Tro og Mod, at de kan gaa Paa Korsets trange Bane. Naar Satan dem bestorme vil, Da give Gud! dem Naade til At svinge Korsets Fane. Naar de faar se Ordets Frugter, Da saa tugter du i Naade, At ei egen Aand maa raade.

7. Og om de dybt nedboiet gaa, Forladt, forhadet med Korset paa, Saa de vil nær forsage; Naar Almagts Byrden trykker hart, Og Verden med sin Slangeart Dem allevegne plage, Da Tro Og Ho Du dem give, at de blive ved dig faste, Og kun frem til Maalet haste.

8. Giv os Gud Fader og Guds Søn Og Helligaand, at vi med Bøn Dit Sandheds Bud erindre, Og at i Kjærlighed vi maa Med Raad og Bistand hos dem staa, Skal Bærket vi ei hindre, Ildde Vilde Det da være naar vor Herre engang kommer For at være Alles Dommer.

9. „Hvo ei er med mig, er imod;“ Det siger

han, vor Frelser god! O, mærk det Christne Væ-
ner! „Hvo ikke samler, spredter ad.“ Hvor kan en
Saadan være glad, Som dette Guds Ord kjender?
Og dog Selvflog Hjertet lukker mens der sukker,
af, saa Mange, Som vor Broderhjælp forlange.

10. Nei, sande Christne glædes ved, At de i
Broderkjærlighed Kan Troens Frugter bære, Og
det er i Særdeleshed Den Frugt, som mest de
glædes ved, Naar de til Herrens Ære Finde,
Vinde Tabte Sjæle, med dem dele Naadens Goder
I vor Jesus, Alles Broder.

11. O, understøt Kjærlighed, At Gud sin Søn
os sendte ned, „Saa høit han Verden elskte.“
Han, Gud og Mand, led Korsfæts død, Der villig
han sit Blod udgjød, Som hele Verden frelste.
Han vil Og til Alles Naade give Naade. Op,
hver Tunge! Her og hist Guds Pris at sjunge.
E. Amble.

Mel. Et lidet Barn saa lystelig.

180. Nu, Alles Dine ser til dig, O søde Gud,
vor Fader! Som paa Barmhjertighed er rig, Og
ingen Tid undlader For Christe Skyld at øse ned
Fra Himmelen Velsignelse — Hvad lever faar sin
Føde — Saa ogsaa nu du sende ned Din Helligaands
Velsignelse Til os i dette Møde.

2. Velsignelse, o Herre! giv Dem, som dit
Ord skal tale, At de med Barm, Lys og Liv Din
Vilje ret os male. Og hver en Sjæl, som hører
til, Velsignelse du give vil At høre og bevare Dit
Livets Ord i Hjertet saa, At Troens Frugter al-
tid maa Vort Liv i dig forklare.

3. Og naar vi samlede idag Et Alvorsord faar høre Om Missionens, den store Sag, Og om hvad vi bør gjøre For Iffechristne uden Tal, Som hist i Dødens Skyggedal Saa dybt i Mørket sidde, Da lær os alle ret at se, Alt vi fik al Velsignelse Ved ham, som Jesus hedde.

4. Hvor dette Jesu Navn er kjendt, Velsignelsen og følger, Vi glædes, at det og er sendt hen over Havets Bølger, Ved Brødre, som gif ud herfra Til Hedninger i Afrika, Gud har og dem velsignet: Der samlet er en Menighed I Sululand, Guds Aand derved Alt manges Sjæl har tegnet.

5. Derfor vi glade takke dig, Du, store Høstens Herre! Og beder, at du naadelig Fremdeles vilde være hos os her hjemme med din Aand, Saa og hos dem i Sululand, Dit Rige at forøge. Og Raadens Ord: det Livets Frø, Du sendte Madagaskars D, Lad vække Liv i Døde.

6. Samtlige vore Sødsfænde Derude du velsigne Med Troens Mod og Haabets Fred, Til de i Døden blegne, Paa Sandhedsvei bevar dem vel, Og styrk dem saa til Liv og Sjæl, Naar Korset dybt dem bære, Ophold dem i Taalmodighed I Be og Vel, at blive ved Med Raaden sig at nøie.

7. I os opvæk din Kjærlighed, Og kom den til at brænde, Alt vi din Sulumenighed Bør Vi stand glade sende. Velsign hver Christen i sin Stand, Velsign vort Folk i Hedning'land, Velsign os allesammen! Din Aand os lede stadig frem Til Maalet: Salighedens Hjem, Der samle du os! Amen!

E. Amble.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

181. Gud, Herren, vor Retfærdighed! Som os al Naade sender, Er jo alt Folkets Salighed Helt indtil Jordens Ender; Men endnu ei hans Ord Er kjendt paa ganske Jord. Ei end hans Hør: deroft Er hørt ved fjerne Kyst, End, Mange ham ei kjender.

2. Dog glædes vi til blide Stund Paa Lys og Liv righoldig, „Som Vandet skjuler Havets Bund, Skal Kundskab bli mangfoldig.“ Gud saa til Al: les Lær, Gav Sønnen dem til Arv, Og til hans Eiendom Al Verden viden om: „Ham Alt skal underlægges.“

3. Af denne Verden dog ei er Hans Bælde, Magt og Rige, Og dog skal alle Siender Tilfids i Græsset bide. Hvor han sit Korsets Ord Lod vidne her paa Jord, Der løste Naadens Aand Saa mange Fangers Baand, Og fremad gaar hans Rige.

4. De, som ei give Ordet Rum, Mens Naaden dem tilbydes, Med Nidkjærhed han hugger om! De fra hans Folk udryddes. Imidlertid han ved Sin Korsets Menighed Vil som en naadig Gud For Alle raabe ud: „Kom, alle Jordens Ender!“

5. Som hun, saa og hans Kirkebrud, Ei sparer nogen Møie, At sende Sandhedsvidner ud, Iførte fra det Høie Med Kraft og Fredens Ord, De brede ud paa Jord, Og over Satans Leir Nu vindes Seir paa Seir Ved Aandens Kraft og Baaben.

6. Det giver Mod i En og Hver, Som svor til Christe Fane, Og vil gaa med i Korsets Hær

Paa Livets trange Bane Som Sions Borgere,
Der taale ei at se, At arme Brødre maa Saa plad
til Grunde gaa, Mens her er Haab tilbage.

7. Dø derfor, Christne, En og Hver, I Tro og
Haab at virke, At og til arme Hedninger Maa
komme fra vor Kirke Guds Gaver mangelund, Da
komme skal den Stund, At Gud i Himlens Hjem
Vil samle os og dem; Tænk hvilken salig Glæde!
E. Amble.

Mel. O Sælehyrde, Gud og Mand.

182. Enhver, som tror og bliver døbt, Saa
lyder Jesu Lære, Til evig Salighed er kjøbt, Og
Engles Lyst skal være.

2. Men Hvo, ei vender om og tror Og Her-
ren sig hengiver, Om de end ved vor Herres Ord,
Førdømte de dog bliver.

3. Med dette Lys for Die sat Hvad se vi,
Christe Venner? Al, Verden rundt en grusom Nat,
De Fleste Gud ei kjender.

4. Blandt selve Kirkens døbte Hob Er, af,
saa mange Lemmer, Som trives under Syndens
Aag, Sin Sjæl og Gud forglemmer.

5. Og vendes Blikket udenom Til Hedning,
Tyrf og Jøde. Hvor end ei Evangelium Har
Livet vakt blandt døde.

6. Da sees Satans Tyrani Alsidigt at frem-
træde, Hver Sjæl er bunden, Ingen fri, Fra Al-
ding til den Spæde.

7. De leve, af, saa tungt et Liv, Hvem kan
det ret afmale? Med rette Christne græmme sig,
Naar derom høres Tale.

8. Kort sagt: de leve uden Haab Som uden Gud heneden, Og redningløs den store Hob Gaar ind i Evigheden.

9. Men dette Syn, mon at det skal Her samme Christi Kirke? Nei, friske op dens Vidnefald! At den desmer maa virke.

10. Den Rød i Verden videnom, Som lægger Slægter øde, Er Slægters Raab: o, Christne, kom Os dog med Hjælp imøde!

11. Og det af Herren givne Ord Til alle dem som ynde: „Gaf ud, rundt hele Verdens Jord Guds Rige at forkynde.“

12. Og endelig at selv de fik Saa uskyldt Guds Naade, Da ogsaa de i Mørket gif Paa Nei til evig Naade.

13. Hvor skulde den som dette ser Med grundig Eftertanke Vel kunne ønske Noget mer, End med sin Jesum sanke?

14. Nei, de som smager Gud er god, Barmhjertig, naadig, kjærlig, Sandt, ingen Ting som Jesu Blod Og Korsets død saa herlig.

15. Kun der sand Fred de fandt og Trøst For tidtbeflemt Hjerter, Der ved Enhver kan blive løst Fra al sin Sjælesmerte.

16. Just derfor de antage sig De Vidner som udsendes, Og efter Evne staa dem bi I Alt hvad dem kan hendes.

17. Med Troens Bøn de lægge dem Især i Jesu Arme, Og Lydighed bær Offer frem Med Kjærlighedens Varme.

18. De glædes da saa inderlig Naar Herrens

Gjærning trives; Selv Entens Skjærv gjør Haaret rig Naar Troens Gnist oplives.

19. De længes efter, skjont med Taal, At skue Brudens Krone: De Folk af alle Tungemaal Skal staa for Lammets Throne. E. Amble.

Mel. Hvordan takke vi vor Herre.

183. Herre! naar er Mørket ommme? Herre! naar skal Timen staa? Da den blide Dag vil komme, Naar skal Middags Lys opgaa Over Kirkens dunkle Hal? At dens Folk i Hobetal Maa sin Trygheds Blund afbryde, Og sig kun ved Lyset fryde.

2. Længe nok har Mørket herjet, Hvor kun Lyset burde staa, Naar skal som en Stad paa Bjerget, Vi af Andre sees saa Som din ret hengivne Brud? Som forlystes kun i Gud, Naar skal alt vort Liv forkynde Andre Folk, om Naar dens Ynde?

3. Endnu Mange, som du købte, Herre! kjende ei dit Navn. Saare Mange af de Døbte Kjend det, men uden Gavn. Naadens Aand de staa imod, Og, o, Jesu Christ! dit Blod De med skidne Fodder træde, Og i Dødens Gift sig glæde.

4. Herre Gud! du dig forbarme Over os i Jesu Navn! Naadens Liv med Lys og Barme Lad afhjælpe vores Gavn, Lad snart Aandens Vintsevind Over Kirken bryde ind, At den som din Have være, Regen moden Frugt at bære.

5. Da skal Mulm og Mørke svinde, Da skal Lysets blide Skin Lyse for de mange Blinde, De,

som nu gaa Dødens Trin! Ikkechristne skal da se Straaler af Guds Kjærlighed, Mange derved fly Guds Brede, Og i Bod Guds Lam tilbede.

6. Derved vil dit Hjerte glædes Sødste Immanuel! Naar den Ondes Magt nedtrædes Ved din Seir blandt Israhel. Ja, du glædes, naar din Brud Breder fort Gardiner ud, Og slaar Naglerne vel faste, Dem til Trods, som den antaste.

7. Lad, o, Gud! det aldrig skorte Paa ret Om-
sorg for din Brud, Selve Helveds grumme Porte
skal ei skjænde hendes Strud, Som du hende
smykke vil, Saa lad hun og vore til! At hun
maa, hvor man sig vender, Sees til al Jordens
Ender.

8. Lad Enhver, som skuer hende, Klart se hendes
Deilighed. Klædt i Solen er den Kvinde,
Som gav dig sin Kjærlighed O, lad din og hendes
Glands Saa indtage Alles Sands, At al Ver-
dens Lyst foragtes, Og kun Himlen eftertragtes.

9. Da skal du, o Sions Døgtter! Glædes i
din Brud saa skjøn. Da skal Folk af alle Slæg-
ter Gives dig som Smertes Løn. Da skal, rundt
vor ganske Jord, Skarer søge til det Bord, Som
staar fuldt med Himmelretter, Evtigt der sig Bru-
den møtter.

10. Da skal Bruden sig fornøie I Guds Him-
mels Bryllupsal, Stedse da for hendes Die Brud-
gommen jo være skal. Der ei Mørket mer er
kjendt, Evtigt Lys er der antændt. Evtig glad
hun der sin Krone Bær' med Sang for Lammets
Throne.

E. Amble.

Mel. O Sjæl, som endnu i Synden drømmer.

184. I mange Land gaar der Hedningsfæder
Paa Syndens Bei I Vantro, Frækhed som Ber:
dens Daarer; De kjende ei Gud Faders Hjerter,
der elsket har Dem som os alle før Verden var.

2. Det Livsens Lys, den Guds Søn, vor Herre,
Som kommen er Til os paa Jorden, Men, af!
desværre, de ham ei ser. O, give Gud! at de
engang maa Din Naade finde og glade staa.

3. Gud hjælp os! at vi, som Ordet haver
Saa rigelig, Det ei misbruger og ei nedgraver,
men hjertelig Benytter det os betrode Pund, Saa
vi ei skrækkes ved Afskeds Stund.

4. Giv i vort Hjerter en kjærlig Længsel Og
hellig Lyst At føre Sjæle fra Syndens Fængsel,
Som uden Trøst Gaar her og træller med Ber:
dens Grus Og kjender ikke dit Faderhus!

E. Gundersen.

Om Jødemissionen.

Mel. Jesu dine dybe Bunder.

185. Jesu Christ du dig forbarne, Se dit Fol:
kes svære Nød, Slip dog ei de Jøder arme, Du
jo og for dem er død. Drag dem, drag dem til
dig ind, Væi du det forvendte Sind, Bryd det
stolte, haarde Hjerter Før dem ind i Angers Smerte.

2. Lad det Blod, som de udøste, Da de dig
forsvæste lod, Lad det Blod, som os forløste, Blive
dem en Livsens Flod. Selv du jo paa Korset
bad: „Fader, Fader! dem forlad, Thi de ved ei,
hvad de gjøre,“ Hjælp dem dog dit Ord at høre.

3. Israel end fredløst vanter Hjemløst over:

alt paa Jord, Men du har dog Fredens Lanter;
Sikkert er dit Løstes Ord. Jord og Himmel falde
maa, Men dit Ord skal evig staa; Israël sig skal
omvende Til sin Gud ved Tidens Ende.

4. Tak vor Hyrde, som vil samle Til din
Hjord de spredte Gaar, Hedning, Jøde, Unge,
Gamle, De, som vild i Orken gaar. Hednings
Fylde samler du Rundt omkring paa Jord endnu,
Snart skal og de Jøder mange Prise dig med
„Sions Sange.“ P. L. Hørem.

Mel. Nu takker alle Gud.

186. Tænk, hvilken Glæde, naar Vi hos vor
Gud skal være. Tænk, hvilken Sabbats Aar Gud
Lov og Pris frembære. Tænk, hvilken Hjertens
Fryd Vi der skal nyde faa. Tænk, hvilken Ju-
belslyd, Naar alle Harper slaa!

2. O, tænk, hvad salig Dag, Naar alle From-
me mødes Hos Gud, naar uden Nag Af Kjær-
lighed de glødes. O, tænk, naar de faa se Gud
i sin Herlighed. O, tænk, naar alle de Hos Gud
bo udi Fred!

3. Tænk, naar vi møde der Den store, frelst
Skare, Tænk, som er rensset her I Jesu Blod
det klare, Tænk, for Guds Ansigt staa I hvide
Klædedragt, Tænk, evig frelst gaa I Straaler-
glands og Pragt!

4. Tænk, om en liden Tid, Saa har vor Strid
en Ende, Tænk, Gud, som er saa blid, Os frel-
ser af Elende, Tænk, Folk fra Ost og Vest Af
alle Hedninger, Tænk, hvilken Glædefest, Skal
evig være der! C. Gundersen.

Et kort Biografi over de bekjendte Forfattere.

Aarflot, Berthe Canutte, en Kone i Romsdalen, som var i sin Tid meget agtet og elsket af sine Omgivelser, hun digtede mange religiøse Rim og Sange, der er trykt i en Bog kaldet „Troens Frugt," og hun døde i Troen til Jesum for nogle Aar tilbage; men hendes Minde lever i Manges Hukommelse.

Amble, Christen, bor nu paa Biri, er ansat som Afholds-agent, hvorved han vedbliver at virke.

Amble, Thomas, født i Bergens Stift, var ansat Klokker i Oslo, og efter Sigende var Hans Nilsen Hauge behjælpelig med hans Sangbøger og døde 1822 i Troen. *Vide „Tilleg" til min Bg af H. N. Hauge*

Andersdatter, Gunnor, en Kvinde paa Hedemarken, der levede paa samme Tid som H. N. Hauge. ⁴¹

Bergh, Anthou, født i Høland 1840, blev ansat som Skolelærer i Porsgrund, var en meget alvorlig og elsket Christen, og døde i Troen til Jesum 1862.

Berger, Andreas, født og boende i Eidsvold. *Justitsraad*

106 B. Ach, S. er en nuværende Embedsmand i Christiania.

*Han er nu
næsten
i Havn*
Bry, Pernille, er en blind gammel Kvinde, omtrent 70 Aar, lever endnu og bor i Jarsbergs Amt, der lige som Anna vedbliver med Fasten og Beden Nat og Dag at love Herren og længes efter Opløsning.

Brøn, Johan Nordal, født 1745, Biskop i Bergens Stift og døde 1816. Han har forfattet flere Salmer og ud:

x) *Sange af hende i Hanges „Kristendommen
Lærebog" side II*

givet en Bog med Prædikener til hver Søn- og Helligdag i Aaret.

Brustad, Gulbrand, født i Eidsvold 1832 og bor nu i Christiania.

Brække, Erik, født i Lærdal i Bergens Stift og bor nu i Aker.

Christensen, Johan, født 1817 i Solum, hvor han var Skolelærer og døde omkring Aarene 1850.

Dick, Christian, født 1815, er nu Provst og Sognepræst til Agerø. Han har udgivet en liden Sangbog for christelige Lægfolk.

Eielsen, Stork, født i Bergens Stift og bor nu i Gudbrandsdalen. *+ (Mors of Elling Eielsen)*

Gren, L. E., er efter Sigende reist over til Amerika.

Gundersen, Cornelius, født 1821 paa Modum, er ansat som Skolelærer ved Ladegaards Skolen i Aker, hvor han nu bor.

Grønland, Thomas, født 1834, er ansat som Skolelærer i Enebakk, hvor han nu bor.

Haave, Anders, født og boede i Bergens Stift i Søndfjord. Han reiste i sin Tid meget omkring og talede til Opbyggelse, og i den senere Tid var han ansat som Afholdsagent, hvor han virkede, som der haabes, til Velsignelse for Mange. Han var en elskelig Mand og meget bekjendt og afholdt af de Troende og døde glad i Troen til Jesus sin Frelser i Begyndelsen af 1867. *Vid. N. N. Hauge Pap. 549/2*

Hansen, Christopher, er ansat som Skolelærer ved Ulefos Jernværk i Holden, hvor han bor. Han har udgivet en Sangbog, kaldet „Andelige Brodsnuler.“

Hansen, Ole Christian, født 1827 i Hedrum, er nu Kirkesanger i Vestby.

Hansen, Theodor, født 1845 i Aftiem, Skomagersvend, boende i Kragerø.

Hauge, Hans Nilsen, født 1771 i Tuns, hvor han kom til Omvendelse og blev alvorlig og nidkær i sin Christendom, saa at han drog omkring i Norge og taledede med Folk om Guds Villie til deres Salighed, hvorover han blev meget forfulgt baade af Læg og Lærd, blev mange Gange fængslet, og han blev endelig holdt fangen i flere Aar, indtil Sagen blev undersøgt og opklaret, hvorefter han da blev given fri. Han har udgivet mange Bøger, som er udbredt over hele Landet. Han døde i Troen til Jesum, som han forkyndte; i 1824 paa Gaarden Bredtvedt i Aker.

Harlstad, L., er fra Mandal.

Hjelmeland, Eli, er en Kvinde fra Ladevigs Præstegjeld i Bergens Stift. *Haug i „for fælle, 9 Aug*

Hærem, P. L., er Kandidat i Theologien og virker især for Jødemissionen.

Isaksdatter, Marie, er en Kvinde fra Søndmøre i Bergens Stift.

Jøversen, Didrik, er Skolelærer paa Koraas. Han har ogsaa flere Gange været Storthingsmand og meget agtet i sin Kreds.

Johnsen, Jens, var først Bogbinder; men siden boede han som Bonde i Lier. Efter at han var bleven opvakt af sin Syndesøvn og havde faaet tro paa Frelseren, reisste han meget omkring og taledede med Folk om Guds Villie. Han besad store Naadegaver og virkede ved Guds Naade paa mange Sjæle ved sine alvorlige og hjertelige Opbyggelsestaler, saa at de derved bragtes til at søge Herren. Han førte flere Bøger i Trykken, deriblandt den bekjendte „Johnsens Salmebog.“ 3

sine sidste Dage blev han meget anfægtet, men fik dog
Naade til at dø i Troen til Jesum i Aaret 1848.

Julsrud, Johan, Skolelærer i Eidsvold.

N. L. er en nuværende Embedsmand.

Lysnes, David, født i Hedrum 1832, var Skolelærer i Christiania, men er nu reist over til Amerika og ansat som Præst.

Madson, Marthe, en Kvinde, som efter Sigende har boet paa Hedemarken.

Moe, Johan, var en Bagersvend, men reiste over til Indsland, hvorfra han blev udsendt som Missionær til Sydafrika, hvor han nu virker.

Morken, Christe, er en Kvinde i Bergens Stift.

Nielsen, Anders, født i Bothne ved Holmestrand og bor nu i Christiania, hvor han virker som Kolporter.

Nilsen, Olavs, bor paa Fredrikshald og var for en Tid tilbage Udgiiver af et Blad kaldet „Kirketidende.“

Oftedahl, Lars, Søndepreest i Cardiff i England, født 27de December 1838.

Olson, Lars, født 1818 i Loms Præstegjæld og bor nu i Rønnestad.

Oppegaard, Anders D., født paa Thoten 1841 og bor nu i Christiania.

Osmundsen, J. M., født 1817, Skolelærer i Farsund.

Pedersen, Engebret, bor i Hemli i Eidsvold.

Pedersen, Johannes, født 1820 paa Modum, var Skolelærer paa Eker og døde 1864 glad i Troen til Jesum.

Paulsen, N., Skolelærer.

Reitan, Anders, født 1826, Skolelærer og Kirkesanger i Kvikne.

Rugeitei, Nils Christensen, fra Jarlsbergs Amt.

Rævaag, Marie, en Kvinde, efter Sigende fra Sande.

H. bog. af „Lagman Hildebrand“

Sauer, Leiv, var fra Thelemarken og levede i Hans Nilsen Hanges Tid.

Skonge, Erik, født 1835 paa Lindaas, er nu Præst i Bergens Stift.

En Skolelærer A. D.

Skullerud, Olai, født 1829 i Høland, blev Skolelærer ved Hans Cappelens Minde og siden Redaktør af Bladet „For Fattig og Rig.“ Han kom i sine yngre Aar til en stor Alvorlighed i sin Christendom, var i sit Liv standhaftig, ydmyg og sagtnodig lige til sin Død i 1858. Han var under sin Engdom rolig og overladende i Guds Haand, takkede Gud for enhver Bederkvælgelse, han under Engdommen nød og glædede sig ved Tanken paa at faa komme hjem til sin Frelser.

f Smaaland, Ole, levede paa Hans N. Hanges Tid.

Taaie, M. — A. Uhre og S. Lund skal efter Sigende være Forfatter af Salmen No. 169.

Torvig, D. A., født 1832, Skolelærer i Bølden.

Thomassen, Thomas, født i Bø Præstegjeld, var i sin Tid Stevnvidne og siden Ordfører i Næsherreds Formandskab i Thelemarken. Han var stille og inde sluttet hos sig selv, saa at han taledet lidet, men var en meget alvorlig Christen; har og skrevet flere Afhandlinger om Guds Ord, som er trykt i Bladet „For Fattig og Rig.“ Han døde i Troen til sin Frelser 1854.

Udvoen, Gunder, født i Thelemarken, var Skolelærer paa Eker, hvor han døde frimodig og glad i Troen paa Jesum 1868. Han var en alvorlig og elskelig Christen og meget savnet af sine Omgivelser. Hans Sange vidner om, at han havde Lyst til at fare herfra og være med Christo.

f Farve, bødte fra Høysjøen
Berg, men sa nok fird
i Trællens

Benjum, Erik, en Bonde i Hafslo Præstegjeld, født 1817,
og er meget bekendt i sin Kreds.

Ørne, Karine, var en Pige i Lier, der var meget alvorlig
i sin Christendom, hvorover hun blev foragtet i sin
Familie, der alle vare vantroende. Hun blev in-
despærret og negtet at faa høre Guds Ord; men hun
vedblive at bede til Gud for Enhver, og i en saadan
Indespærrelse skal hun have digtet denne Sang. Hun
døde ganske ung i Troen til Jesum.

*Denne Sang er fundet i Ch. L. 4. 11. 92
III, 2 17 45.*

Rettelser.

- I No. 96, 5 Vers 1 Linie staar „Baand,” læs: „Baand.”
I No. 110, 7 Vers 3 Linie staar „feirer,” læs: „feirer.”
I No. 112, 7 Vers 2 Linie staar „ønske,” læs: „Ønske.”
I No. 149, 1 Vers sidste Linie staar „som Ord,” læs:
„som i Ord.”

I No. 156, 1 Vers 5 Linie staar „et,” læs: „ei.”

Ved No. 51 er sat en urigtig Melodie.

Ved No. 73 ligesaa.

Nogle Skilletegn er sat lidt urigtig paa enkelte Steder.

Register.

	No.
Land over Aander, kom ned af det Høie	166
Af! kommer ihu	178
Af! mon jeg staar i Naade	143
Af! mon min Bei til Kanaan	81
Af! vidste Hver, hvor godt det er at holde	141
Almægtig Gud, vor Fader i det Høie	123
Al Naadens Gud forbarm du dig	168
Anskriget lyder: Se Brudgommen kommer	159
Bever mig Gud! paa dig jeg haaber	87
Christi Venner, kommer alle	46
Den Længsel, som du selv, o Gud	37
Den sande Tro og Haab	35
De sande Christnes Bandel	115
Det altid er en Bemods Stund	95
Det Brød er Jesu Legeme	15
Det Herligste jeg ved	58
Der var en Tid	30
Din kjærlige Aand og dit ydmyge Sind	114
Du fødes maa paany	40
Du, Herre! vær æret og priset	57
Du kom at saliggjøre	1
Du min Hjord og mine Lamme	136
Du, o, Gud! mig kaldet haver	165
Du ser, o, Gud! hvor svag jeg er	71
Du, som os idag vil gjæste	12

Gi Dag paa Jord jeg nød saa skøn	14
En Dag saa blid mig ind i Bindu titter	16
Engang du stod og vendte dig	140
Enhver, som tror og bliver døbt	182
En salig Fryd Apostelen vist følte	149
 Fri mig af Faren, kjære Gud	 25
 Gode Gud! for dig jeg klager	 146
Gud, Herren, vor Retfærdighed	181
Gud, se til os i Naade ned	167
Guds Engle de sig glæde	93
Guds Godhed imod Syndere	112
Guds Kjærlighed, hvor er den stor	50
 Hav Jesum udi Tanker	 125
Hav tak vor Herre kjær	56
Hen til dig, Immanuel	3
Herre! af, Herre! gid	65
Herre min Gud! du, som Bønnerne hører	119
Herre! naar er Mørket omme	183
Her kan vi se paa denne Jord	130
Her vi samles, kjære Fader	160
Himlen, did jeg saare længes	94
Himmelske Fader! din Hjælp mig forlene	82
Himmelske Fader! du Styrke mig give	85
Himmeriges Rige	51
Hjertelskende Venner i Christo saa kjær	153
Hjertens Immanuel skue i Naade	88
Hos Gud er idel Glæde	45
Hvad har jeg nu, naar jeg skal dø	144

	No.
Hver Christen Sjæl paa denne Jord . . .	179
Hvor ser det ud i Verdens Ord . . .	117
Hvor stort det er at være . . .	173
Hvor tung og trang og farlig . . .	78
Hør, du Grædende bag Sions Mure . .	158
Hør, dyrefjæbte Kirkebrud . . .	142
Hør, Sjæle! som endnu i Synden vil vandre	126

S Babels Land sidder Sion Enke . . .	5
Jesu Navn jeg træder . . .	32
Kaldte af Gud, som vil Himmelen have	92
mange, mange Aar . . .	21
mange Land gaar der Hedningsfarer . .	184
Sjæle, som Guds Lov vil fremme . . .	60
Sjønne Præsteklæder . . .	74
Ufortrængeligheds Land . . .	148

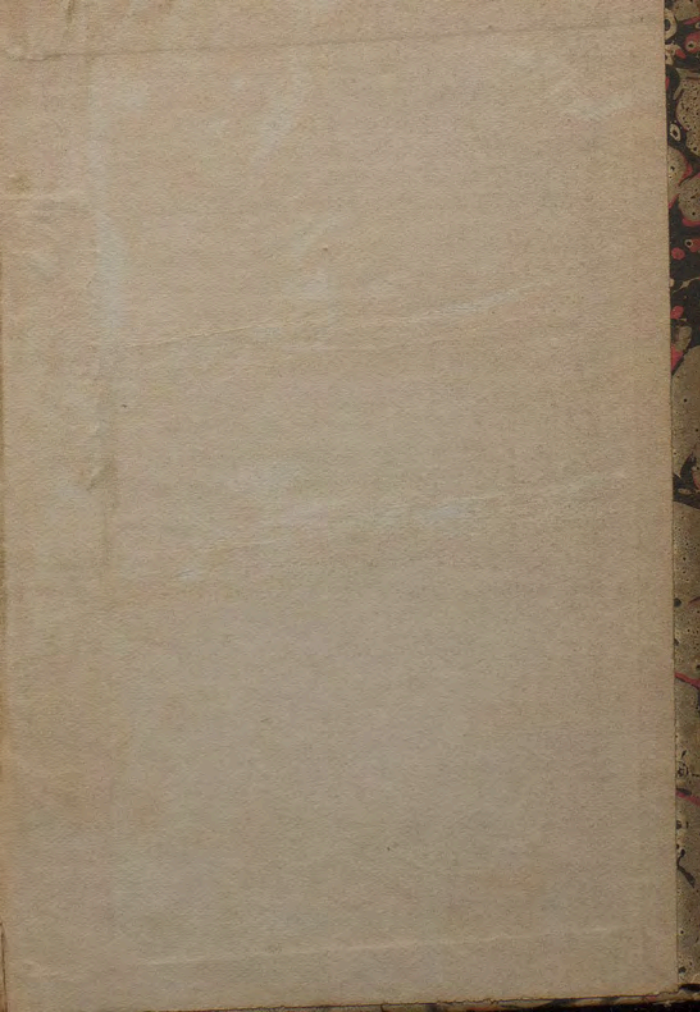
J eg elsker vor Herre, fordi han min Bøn	48
Jeg glæder mig ved dem, som til mig si	64
Jeg har, desværre, vandret . . .	22
Jeg lever i Baarens, den deilige, Tid . .	10
Jeg længes at faa flytte . . .	100
Jeg maa nu farvel tage . . .	152
Jeg prise vil min Gud . . .	42
Jeg ser, naar jeg mig ret erindrer . . .	150
Jeg storligen vil glæde mig . . .	171
Jeg sukke maa og græde . . .	97
Jeg takke vil Gud af mit Hjerte og Sind	49
Jeg ved min Jesus lever . . .	79
Jeg vil nu til Afsted og kjærlig Farvel . .	151
Jesu Christ! du dig forbarne . . .	185

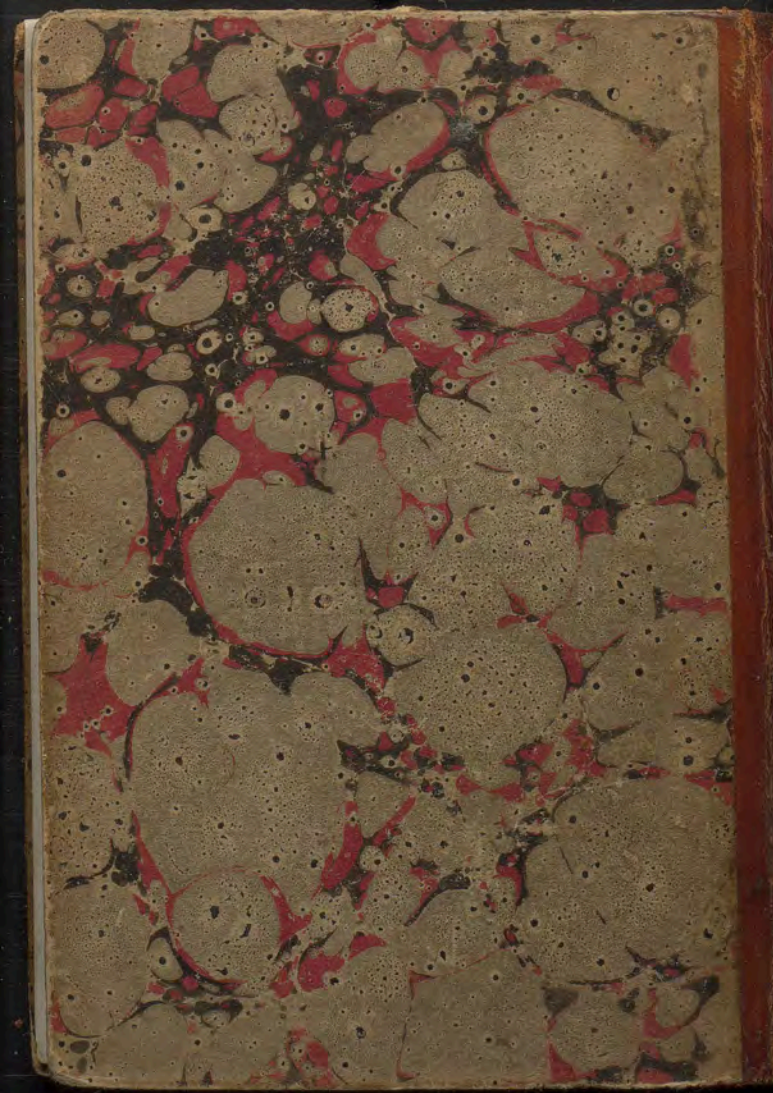
	No.
Jesús Kristus er min Glæde	44
Jesu, lad mit Hjerte længes	76
Jesús lever, Graven brast	8
Jesu Navn fra Himlen kom	120
Jesu! se mit Hjerte	73
Jesús tilraabte en Sjæl fra det Høie	47
K om Hellige Aand med din Gave	89
Kom ind til mig, o, Herre Christ	7
Kom, Sjælenes Hyrde! din Hjord at bevare .	11
Kom snart, Herre Jesu	111
Kom, Benner, af himmelske Hertomst . . .	43
L ær mig forsigtig i Verden at vandre	61
Lyksalig er her baade Kvinde og Mand . . .	91
M ed bøiet Sind og Hjerte	86
Milde Gud! hvad skal jeg tænke	20
Min Gud! din Lov og Bud du gav	72
Min Gud! hvor underlig	84
Min Jesu! du alene ved	110
Min Rød mig driver til dig hen	113
Mit Hjerte hæftig banker	24
Mit Hjerte i mig bærer	83
N aadelys og Ledestjerne	170
Naar Gud vore Hjerter vil bøie	69
Naar vil du komme, søde Gud	104
Naar vi tilsammen her faar være	59
Nu, Alles Dine ser til dig	180
Nu har vi samlet Føde	154
Nu er det fornødent at haste og ile	124

	No.
Nu er en Dag tilende	18
Nu er vi forsamlet her	122
Nu Tiden fremad skrider	155
Nyt Liv kan der ei være	38
D , at vi engang maa komme derop	98
D, Brødre og Søstre, gjenfødte af Gud	90
D, Christensfare, ud paa Vagt	132
D, du farefulde Bande	118
D, du, som er fraoven fød	107
D, dyrefjødte Sjæle	127
D, dyrefjødte Sjæle	131
D dyre, Medforløste	137
D, Fader kjær	66
D, Frelser, vor Hyrde god	162
D Frelser! i Gethsemane	6
D, Frelser! lad din Hyrdestemme lyde	169
D, Frelser! lad dit Sandheds Ord antages	29
D, gode Gud! og Fader	54
D, Gud! din Børneskole paa Jord	109
D, Gud! jeg beder dig	26
D, Gud! kom Hedningen ihu	175
D Gud, randsag nu her mit Hjerte	145
D Gud, vær naadig imod mig	19
D Helligaand! du Himmelvind	9
D Helligaand, du Sandheds Aand	80
D, Herre! du velsigne	17
D, Herre Gud! benaade mig	23
D, hvor lykkelig den er	67
D Jesu! du min Brudgom skøn	99
D, Jesu! Frelser kjær	96

	No.
O, Jesu, himmelsendte Lærer	163
O, Jesu! hjælp os stedse	164
O, Jesu! min Frelser, du Hyrde saa blid	28
O, Jesu! sande Livsens Træ	62
O, kjære Christenmand	176
O, kjære Forældre! af, lever dog saa	128
O, kjære Gud! som vil os vel	172
O, kjæreste Christne! som elske vil Gud	134
O, kom du høie Bryllupsgjæst	13
O, lad dit Lys oprinde	177
Om jeg her af Trængsel skal lide	53
O, naadig Gud og Herre	106
O! salig den, Guds Ord har hørt	121
O, salig ere de, som tror	36
O Sjæl! hvad kan dig dog vel feile	27
O, Sjæl! som har kjendt og erfaret Guds Kald	133
O søde Sabbats Hvile	102
O vel den Sjæl, som gjenfødt er	39
O, Venner! hvilken Glæde	2
O, Venner, saa kjær	135
Paa Jorden er en liden Flok	147
Paa Jord jeg er en Fremmed her	75
Prøv dig, o, Hjerte, om Troen du haver	34
Rædsomme Død, som med hærskende Bælde	156
Ræk ud din Haand og tag imod	139
Saalænge du vil ikke	138
Saa skyndsomt som sidst i Jerusalems Dage	157
Salig er den Mand, som ikke	70
Saligt er det Hjerte, som	55

	No.
Se Mørket ruger over Jord	174
Som en arm forløren Synder	31
Som Nattens Mørke plat forgaar	63
Sorg ei, Sjæl, se Jesus lever	103
Syndere, min Gud! du kom	52
T aalmodig min beklemte Sjæl	105
Trods alle dem, som vil mig ilde	108
Troen, den vandt Seier	33
Tænkende Sjæle! som salig vil blive	129
Tænk, hvilken Glæde, naar	186
U værdig er jeg, Herre	116
V eien til Livet den medbringer Trængsel	77
Vel dig, o, Sjæl! du lykkelig er vorden	41
Velsignet søde Juletid	4
Vi her ei høre hjemme	101
Vor Tak vi vil frembære da	161
Vær trostlig, i Fromme! i Trængsels Tid	68

H

538

THE HISTORY OF THE
CITY OF LONDON